

Giới thiệu Công Tử Khuynh Thành

Truyện Công Tử Khuynh Thành của tác giả Duy Hòa Tổng Tử là một truyện ngôn tình cổ đại, sủng, HE. Vượt ngục, thiếu nữ ngây thơ chạy nhăm đường.

Không may lên nhầm xe ngựa của một vị công tử khuynh thành, càng bất hạnh hơn chính là... dường như tính tình đối phương vô cùng hiền hòa . . . Thuộc hạ rí tai tai công tử: "Công tử, nếu như người muốn giữ cô nương nhà người ta lại, phải thực chân thành!"

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 1

Mùng năm tháng ba, giờ Tý.

Thiên lao Bắc Chu.

Ban đêm gió lớn, Lâm Trì tính toán vượt ngục.

Trên thực tế, Lâm Trì căn bản đã thành công, nàng thành công giả vờ bị bệnh đánh cai ngục ngắt xiềng, lấy được chìa khóa, mở cửa tù và xiềng xích. Đồng thời nhanh chóng mở các cửa tù khác, thả nhiều phạm nhân hung hãn tàn bạo nhằm tạo ra hỗn loạn. Thừa lúc bên ngoài hỏa hoạn, nàng trốn khỏi ngục, định chạy đến điểm đã hẹn trước chờ xe ngựa của sư phụ đến tiếp ứng.

Nhưng mà.

"Lâm Trì, ta biết ngay là ngươi."

Vừa nghe thấy giọng nói này, thân thể Lâm Trì trở nên cứng ngắc trong nháy mắt.

Bất luận là chiếc thiết phiến vẩy vẩy bên bộ đồ phục Khổng Tước đỏ thắm, hay bóng dáng cao to đứng thẳng tắp, phong cách xuất chúng giống như trước kia, cũng đều làm cho nàng lông tóc dựng đứng.

Đỗ Nhược, Thị Lang bộ Hình, khi bị hấn bắt giữ, cánh tay nàng còn bị trúng một đòn từ chiếc thiết phiến kia .

Con người lóe lên một cái. Chân trái Lâm Trì chợt hất lên. Bắp chân thẳng tắp kéo thành một đường cong lưu loát trên không trung, dùng mười phần lực đá vào bên sườn Đỗ Nhược!

Đỗ Nhược vùng quật đỡ, dường như không cần tốn nhiều lực, nan quạt gấp lại đánh về phía cánh tay trái đang bị thương của Lâm Trì. Lâm Trì xoay người né tránh, nhưng bả vai vẫn bị trầy da, vạt áo bị bung ra, lộ ra xương quai xanh cùng dải buộc ngực bên trong.

"Kéo y phục lên đi. . . ." Đỗ Nhược hơi dời tầm mắt sang hướng khác, bàn tay cầm thiết phiến dường như chặt hơn mấy phần.

Sườn mặt trong treo, lạnh lùng mà tuyệt đẹp, hơi thở nhẹ nhàng như đang cố kiềm chế.

Lâm Trì như đưa đám phát hiện, cho dù rơi vào tình cảnh hiện tại, nàng vẫn thích nhìn chăm chăm nam nhân này như cũ, thậm chí nhìn mấy canh giờ liền không chán.

Xé y phục tù nhân, nàng ngược mắt: "Không kéo lên thì thế nào, người sẽ không bắt ta về sao?"

Đỗ Nhược nín cười, khuôn mặt vốn hay tươi cười như gió xuân lúc này trở nên yên tĩnh, lạnh nhạt nói: "Không được."

Nàng biết mà.

"Vậy. . . ." Giọng Lâm Trì thoáng trầm xuống, đột nhiên vùng tay hướng đến trán hấn, nhân lúc Đỗ Nhược sững sờ trong nháy mắt, nàng nghiêng người chạm lên hai cánh môi nàng tưởng niệm đã lâu.

Môi rất mềm, có chút tư vị không biết rõ tên, trẻ trung làm cho lòng người rung động, cơ hồ không muốn buông ra.

Trong mắt Đỗ Nhược rõ ràng có khiếp sợ, Lâm Trì cũng lười phân biệt đó là tức giận hay là kinh ngạc đơn thuần, tay phải dùng sức, nhanh như tia chớp bổ trúng gáy Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược còn chưa kịp phản kháng đã ngắt xiềng.

Khoác áo bào của Đỗ Nhượng lên người, Lâm Tri tiếp tục chạy theo đường cũ.

May mắn, mọi chuyện thuận lợi hơn trong tưởng tượng.

Thua dưới tay hắn một lần không có nghĩa là sẽ thua dưới tay hắn cả đời.

Lâm Tri chép miệng, dù sao hắn cũng là nam nhân đầu tiên nàng thích, tuy rằng có điểm buồn bực. Nhưng mà cả đời này, Đỗ Nhượng có lẽ sẽ không biết nàng thích hắn, trong lòng hắn đại khái chỉ có thể từ chưa cưới hắn nhớ nhưng từ rất lâu trước kia.

Thôi, hôn một cái cũng đáng.

—— Ra khỏi ngục, đến hẻm thứ ba phía đông sẽ có xe ngựa tiếp ứng.

Đứng ở đầu hẻm nhìn ngang nhìn dọc, có tới hai chiếc xe ngựa, Lâm Tri gãi gãi đầu, nhớ lại tờ giấy sư phụ đưa cho.

Phía đông? Bên trái hay là bên phải?

Hoàn toàn. mờ mịt a.

Lâm Tri hít một hơi thật sâu, rồi tung một đồng tiền lên không trung.

Tập trung nhìn xe ngựa, thân thể Lâm Tri giống như mèo, thuần thục thực hiện một loạt động tác, đôi tay bám vào càng xe, lách mình vào bên trong xe ngựa.

Vừa vào xe ngựa, nàng lập tức tỉnh táo lại.

Xe ngựa rất lớn, ngăn cách thành hai gian, gian ngoài treo một bộ trường sam màu trắng, chất liệu êm ái, chạm vào nhẵn mịn, phòng trong có hương trà nhàn nhạt bay ra. Khế ngồi hai cái, là ngân châm (*) cực phẩm, thói quen xa xỉ thành tính này của sư phụ thật khiến người đời thương thức.

(*) Ngân châm: Tên đầy đủ “Bạch hào ngân châm”. Một loại trà truyền thống của nhà Hán, do nhân dân ở tỉnh Phúc Kiến trồng.

Ghét bỏ cùi quán áo tù nhân xuống, với lấy áo tù nhân trên mắc, Lâm Tri nhanh chóng mặc trường sam lên người, đồng thời dùng cả hai tay ăn hết ba suất bánh ngọt trước mặt.

Mỹ vị!

Mấy miếng bánh ngọt nhét kề răng cũng không đủ này thành công gọi lên sự thèm ăn của Lâm Tri, nàng vuốt cái bụng đầy của phòng trong ra, lời ít mà ý nhiều: “Sư phụ, con đói rồi.”

Nghênh đón nàng là hàn quang của vật gì đó bắn tới cực nhanh.

Gót chân mau lẹ chuyển một cái, mắt Lâm Tri thoáng chốc trở nên sắc bén, gọn gàng xoay người tránh ra, đồng thời bàn tay hướng thẳng đến cổ họng đối phương.

Khi ngón tay vừa chạm được vào đối phương, trời đất quay cuồng!

Đối phương nắm cánh tay Lâm Tri trực tiếp đè xuống, chỉ là một động tác đơn giản, nhưng Lâm Tri vô cùng kinh ngạc phát hiện mình thế nhưng không có chút lực phản kháng nào. Lực áp chế khiến mọi kỹ xảo của nàng đều trở thành phí công. Sóng lưng đập vào sàn gỗ, thoáng cái nàng đã bị đối phương áp đảo ở trên xe ngựa!

Cánh tay bị đè lại, hơi thở xa lạ của nam nhân quanh quẩn bên chóp mũi.

Lúc này, Lâm Tri mới nhìn rõ mặt đối phương như thế nào.

Hé ra gương mặt không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả.

Rõ ràng không quen biết, nhưng một khắc kia, trái tim nàng như thể bị thứ gì ghim chặt, không ngừng co rút, tất cả thần trí đều rối loạn, phiêu tán trong nháy mắt. Theo bản năng, Lâm Tri muốn phản kháng loại phản ứng không bình thường này, nàng cong chân, bị đối phương ngăn chặn, nàng gãy giữa, đối phương hoàn toàn không động. . . .

Càng tệ hơn chính là, trong lúc gãy dựa trường sam màu trắng vô ý buông ra. . . .

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2: Chương 1: (Tiếp)

Tóc bạch kim mềm mại như tơ lụa rủ xuống, khẽ di động, tay của đối phương chạm vào vết thương trên bả vai nàng, môi mỏng ưu nhã khẽ mở: “Người là ai?” Giọng nói thanh nhã trầm thấp.

Biết nói tiếng người thì là người.

Lâm Trì lười giãy giụa nói thẳng: “Đau, buông ra.”

Rắc rắc.

Bả vai bị vặn một cái.

Lâm Trì: “.”

”Cái đó, người có thể không cần buông ta ra.”

Rắc rắc.

Bả vai kia cũng bị vặn.

Lâm Trì: “.”

Nàng không muốn nói chuyện.

Ngón tay thon dài, đẹp đẽ, xúc cảm lạnh lẽo xẹt qua xương quai xanh của nàng, khẽ vuốt ve, nhưng không có chút tình dục nào, ngược lại giống như đang cảm thụ một vật kỳ diệu.

Kẻ địch quá cường đại, cứng đối cứng xui xẻo chỉ có nàng, Lâm Trì dứt khoát quay đầu đi.

”Tại sao không trả lời?” Trong cặp mắt dài nhỏ mang theo vài phần nghi ngờ.

Bả vai từng bị ấn đau, giọng Lâm Trì rất nhỏ rất thấp: “Người muốn biết? Ta.”

Đối phương gật đầu một cái, thân thể lại hơi cúi xuống.

Đỉnh đầu Lâm Trì chợt húc mạnh về phía trước. Dùng hết toàn lực thúc gối về phía đối phương, Tung người nhảy lùi lại. Đầu gối lại vung lên tập kích vùng bụng yếu ớt của đối phương.

Rắc rắc.

Lại bị vặn nữa rồi.

Lâm Trì không thể nhịn được nữa: “. Người có thể chữa cho ta chút mặt mũi không? Rất đau nha!”

”Đau?” Người kia nghiêng đầu, cười như không cười, giọng nói bình thản: “Ta không cảm thấy đau.”

Người đau chính là ta. Người tất nhiên không cảm thấy!

Lâm Trì nghiêng răng. Lúc này, nàng vô cùng muốn nhào tới cắn chết hắn!

Khóe mắt nam tử cong cong, tựa hồ đang cười, nhưng trong tròng mắt có phần mờ mịt kia lại không có chút ý cười, khiến người khác nhìn vào có cảm giác gần trong gang tấc, rồi lại như xa cách ngàn dặm.

Toàn thân Lâm Trì lập tức trở nên căng thẳng, đề phòng!

Sau đó, nàng bị ôm vào một lồng ngực lạnh lẽo.

Đối phương hiển nhiên không có kinh nghiệm ôm người khác giới, Lâm Trì bị giam cầm trong một tư thế vô cùng khó chịu, giằng giàng giương mắt, lại thấy người kia đang ngó ra ngoài cửa sổ. Bỗng, đôi mắt hắn quay lại nhìn Lâm Trì, sắc mặt trầm xuống.

”Không nên cử động, nếu không ta sẽ tức giận.” Thanh âm vẫn trầm thấp thanh nhã như cũ, không ngấm một chút sát khí, nhưng lại khiến Lâm Trì lạnh run một cái.

Trên bả vai có thêm sức nặng, Lâm Trì nghiêng đầu, liền nhìn thấy người kia để cằm ở trên hõm vai của mình.

Đôi mắt dài nhỏ khép lại, hàng mi dày khẽ run, từng đường nét trên gương mặt hoàn mỹ không tỳ vết, giống như được băng tuyết mài dũa, lại tinh xảo giống như vừa đụng vào sỡ vờ, tốt đẹp đến mức làm cho người ta không tự chủ được muốn tiến gần hơn.

Nhưng nàng không quên động tác vừa mới vận tay chân mình của người này có bao nhiêu gọn gàng linh hoạt!

Lâm Trì khẽ dịch đầu.

Đối phương không có phản ứng.

Nàng lại dịch mông một chút.

Đối phương vẫn không có phản ứng.

Nàng tiếp tục dịch, cho đến khi cái mông sắp dịch được ra ngoài, một cánh tay dễ dàng kéo mông nàng trở lại, hơn nữa còn thay đổi tư thế, hai cánh tay ôm lấy nàng thật chặt giống như đang ôm một cái gối dựa.

Lâm Trì: “.” Sắp bị siết đến hộc máu.

Thanh âm của nam nhân kia vẫn không chút gọn sóng như cũ: “Đừng động.”

Lâm Trì: “.” Thật muốn thổ huyết rồi.

Sớm biết như vậy, nàng thà sống trong thiên lao còn hơn, tại sao phải vượt ngục làm cái gì chứ...?

Bên ngoài, tiếng trống canh vang lên xa xa, Lâm Trì không nhịn được ngáp một cái, mí mắt nặng trĩu.

Đã đến giờ nàng đi ngủ, thật sự. buồn ngủ quá.

Dù sao tay chân không nhúc nhích được, muốn trốn cũng trốn không thoát, cứ đi ngủ thôi.

Nhưng mà chưa kịp chờ nàng ngủ say, một âm thanh vang lên bên ngoài xe ngựa.

”Công tử, đến rồi.”

Màn xe vén lên, nam tử giữ nguyên tư thế ôm, ôm nàng nhẹ nhàng nhảy xuống, động tác lưu loát tuyệt đẹp như nước chảy mây trôi, tựa như trong ngực chỉ đang ôm một mảnh lông hồng.

Lâm Trì rất muốn ngủ tiếp, nhưng rất nhanh, nàng bị đủ loại ánh mắt nóng rực không chút che giấu chiếu xuống.

Bất đắc dĩ mở mắt, trước đèn dầu sáng rực, một đám người đông nghịt quỳ trước mặt nàng, bọn họ cung kính nằm phục xuống, không khí yên lặng như tờ.

Là ảo giác sao?

”Công tử, bồn nước nóng đã chuẩn bị tốt.”

Trong nháy mắt, khi nam tử quay đầu, mọi người ở phía sau đồng loạt dùng ánh mắt phức tạp, có nóng rực, thâm trầm, có mong đợi, bất quá, tìm tòi nghiên cứu nhìn nàng.

Lâm Trì: “.”

Vẫn là nên tiếp tục ngủ thì hơn.

Tỉnh lại lần nữa, Lâm Trì đã an ổn nằm trên giường, chưa mở mắt, nàng liền bất đắc dĩ phát hiện khớp xương vẫn còn bị trật.

Cô nương đang ngồi bên giường vừa thấy nàng tỉnh lại, lập tức kích động cầm tay Lâm Trì gọi: “Thiếu phu nhân!”

Lâm Trì: “Ta không.”

Ngắt lời Lâm Trì, cô nương nhả nhận, lịch sự trước mắt hỏi liền một mạch, không thở gấp: “Không biết thiếu phu nhân họ gì tên chi nhà ở phương nào cha mẹ bao nhiêu tuổi ngày sinh tháng đẻ ra sao đã có người hứa hôn chưa?”

Lâm Trì: “Ta.”

Lại bị ngắt lời lần nữa, cô nương kia suy nghĩ lại rồi nói: “Không hứa hôn rồi cũng không sao. Đoạt lại là được! Nếu ngày sinh tháng đẻ không hòa hợp liền chém đạo sĩ! Thiếu phu nhân, người thích tổ chức tiệc cưới như thế nào, không đúng, nên hỏi người thích ăn những món nào trước.”

Lâm Trì vô lực: “.”

Có lẽ nàng ấy căn bản không muốn nghe nàng nói chuyện đi.

”Lăng Họa, không cần hù tiểu thư, muội ra ngoài trước đi.”

Một nam tử tuấn tú mặc y phục màu xanh ngọc chậm rãi bước vào, nhìn về phía Lâm Trì, ánh mắt có chút phức tạp, chần chờ một hồi, đợi cô gái kia đi xa, mới mở miệng, “Tại hạ Kỳ Mặc, là tổng quản của sơn trang. Người mới vừa rồi là tỳ nữ của công tử Lăng Họa, nàng không có ý xấu, chỉ là nóng lòng, mong tiểu thư đừng để ý.” Dừng một chút rồi nói tiếp: “Tiểu thư ở đây, có bất cứ yêu cầu gì xin cứ nói.”

Lâm Trì thành thật nói: “Ta có thể rời đi sao?”

Kỳ Mặc: “Duy chỉ có cái này không được!”

Thế cũng như nhau!

Lâm Trì nhắm mắt, thân thể đột nhiên ngã về sau, đôi tay chống xuống giường, ngón tay dài nhỏ ấn hai cái, thanh âm sồn gai ốc vang lên, hai chân tiếp đất, Lâm Trì lập tức đứng dậy.

Nhưng chưa đi ra được một bước, Kỳ Mặc níu nàng lại, giọng nói có phần tội nghiệp: “Tiểu thư không thể đi!”

Nhấn nại hồi lâu, cho dù là người giỏi nhìn cũng nhìn không nổi . . . Lâm Trì bỗng quay đầu: “Người không thể tìm người khác sao? Trong sơn trang này thiếu gì nữ tử? Tùy tiện một người không được sao?”

Về mặt Kỳ Mặc đau khổ: “Tiểu thư là người đầu tiên.”

Lâm Trì không hiểu: “Cái gì?”

Kỳ Mặc: “Nữ tử đầu tiên có thể tiếp xúc với công tử mà không bị hấn giết chết.”

Dường như sợ Lâm Trì không hiểu, Kỳ Mặc tiếp tục giải thích: “Từ khi ra đời, công tử đã không có bất kỳ cảm giác gì, bất luận là khứu giác xúc giác hay là cảm giác đau. Mà tiểu thư là người duy nhất công tử cảm nhận được.”

Lâm Trì: “. Công tử nhà ngươi là Mạch Khinh Trần?”

Kỳ Mặc thờ phào nhẹ nhõm: “Ta nói mà, ngươi làm sao mà không nhận ra. Đây đây, tiểu thư ngươi.”

Lâm Trì vận động tay chân, tiếp bẻ khớp vang dội: “Ta đi đây.”

Đối với Mạch Khinh Trần, nhân vật nghịch thiên truyền kỳ này nàng không có một chút hứng thú!

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 3: Chương 2

Mạch Khinh Trần, cái tên này như sấm truyền bên tai, không muốn biết cũng không thể không biết.

Lâm Trì cảm thấy, về cơ bản, có thể liên tưởng Mạch Khinh Trần với các nhân vật trong truyền kỳ.

Ví dụ một: Thông thường, cứ đến đại hội võ lâm tổ chức ba năm một lần trên núi Hoa Sơn, những thiếu hiệp mười mấy hai mươi tuổi, muốn thể hiện tài năng đều sẽ tham gia tranh đoạt tân võ lâm minh chủ. Người trong giang hồ không ai không biết đến Thập Nhị Dạ công tử, người liên tục giành ngôi võ lâm minh chủ nhiều năm liền, danh chấn thiên hạ, từng được xưng là cao thủ trụ cột của võ lâm. Vậy mà năm đó, Mạch Khinh Trần trực tiếp vượt cấp, đứng trên võ đài của võ lâm minh chủ, hơn nữa còn khiến sư phụ hấn, Kỳ chương môn, người hiện đang đảm nhiệm chức minh chủ võ lâm, bị thương nặng.

(*) Thập Nhị Dạ công tử: trong truyện “công tử vô sĩ”

Càng xấu hổ hơn chính là, một năm kia, hấn phản bội Kỳ Sơn, vừa tròn mười ba tuổi.

Ví dụ hai: Bởi vì hành động khi sư diệt tổ, phản bội sư môn, đã thương sư phụ, Mạch Khinh Trần bị toàn bộ nhân sĩ giang hồ đuổi giết tập thể.

Ai cũng biết, sau khi phản bội sư môn, Mạch Khinh Trần sẽ ngụ ở Vô Mặc sơn trang, bên cạnh Thập Nhị Dạ. Vì vậy, mọi người thu xếp hành trang,

mang theo một thân chính khí lồng lộng, hùng dũng tới cửa chình phạt. Ngoại trừ Kỳ Sơn Chương môn đang nằm trên giường hừ lạnh một tiếng, tất cả mọi người đều tỏ ra rất phấn chấn, vui vẻ. Kết quả, nửa tháng sau truyền đến tin tức. toàn diệt.

Toàn bộ giang hồ rơi vào trầm mặc.

Nghe nói, những người may mắn trốn thoát, từ đó về sau hề nghe thấy ba chữ “Mạch Kinh Trần” thì miệng liền sùi bọt mép, hai mắt trợn trắng, giả chết.

Toàn bộ giang hồ lại trầm mặc.

Đĩ nhiên, trong số này không bao gồm những nữ hiệp bị khuôn mặt của Mạch Kinh Trần mê hoặc đến thần hồn điên đảo. Trong lòng các nàng cũng cực kỳ cảm phần, vì vậy ra tay mua bức họa của Mạch Kinh Trần treo trong khuê phòng ngắm cho hả giận, nghe nói bức họa kia vẽ cực kỳ giống người thật, có lúc còn được nâng giá đến mấy ngàn lượng.

Hiện thực cho thấy yêu nghiệt, ma đầu, vĩnh viễn không mất giá trên thị trường.

Cả giang hồ chỉ còn lại các cao nhân ẩn nấp ở Kỳ Sơn khản trương mở một cuộc họp châm chích Mạch Kinh Trần.

Bắt Mạch Kinh Trần? Bắt không được.

Giết Mạch Kinh Trần? Giết không được.

Nghĩ tới đây, tất cả mọi người rất muốn khóc, võ lâm nhân sĩ không thiếu người võ công cao cường nội lực thâm hậu, nhưng cũng phải cân trọng tu luyện mấy chục năm, vì sao Mạch Kinh Trần tùy tiện luyện vài năm đã lên đến trình độ này? Cứ coi như người có thiên phú dị bẩm, nhưng người ngoan ngoãn trở thành tấm gương cho võ lâm như Thập Nhị Dạ Công Tử không tốt sao? Mọi người cùng nhau duy trì hòa bình võ lâm thì tốt biết bao! Người võ công rồi việc phân bội sự môn, đã thương sự phụ làm cái gì? Như vậy khiến mọi người rất khó nghĩ a!

Sau khi thương thảo, mọi người quyết định, coi Mạch Kinh Trần... không tồn tại.

Dù sao, người không đi trêu chọc hấn, hấn sẽ không đại khai sát giới, nếu không cẩn thận chọc tới, chỉ có thể nói người xui xẻo.

Ví dụ ba: yêu nghiệt đến độ này đã khiến giang hồ hỗn loạn rồi, vậy mà càng khiến cho người khác trầm mặc là thân thể của Mạch Kinh Trần.

Có vị nhân sĩ nào đó từng nói rằng, bị quá nhiều người đuổi giết cũng không tốt lành gì. Có đạo, xuất hiện một cô nương xui xẻo nào đó đoán chừng ngay cả Mạch Kinh Trần cũng không nhớ ra được, thật không may chính là nhị tiểu thư nhà Tri Phủ đại nhân, mẫu thân nàng là ái thiếp của Tri Phủ. Nghe ái thiếp khóc lóc kể bên gối, Tri Phủ giận dữ vì hồng nhan, dẫn theo một đám quan binh vây quanh Vô Mặc sơn trang, tuyên bố muốn truy bắt Mạch Kinh Trần về quy án vì tội giết người.

Dù nói thế nào, chuyện trong võ lâm dính dáng đến triều đình là không tốt. Nhưng lần này, mọi người nhao nhao chống mắt lên xem, một người làm quan cả họ được nhờ, dù người có võ công cao thế nào, đắc tội với triều đình chính là chết!

Không chờ bọn họ kịp ăn mừng xong, đã bắt gặp Tri Phủ Đại Nhân cung kính, sợ hãi rước Mạch Kinh Trần ra khỏi nhà giam, quả thực là vừa khóc vừa tiễn người đi.

Chân tướng lan truyền rất nhanh.

Mạch Kinh Trần vốn tên là Cơ Định Lam, đại hoàng tử của Bắc Chu. dòng chính tông, con vợ cả .

Mọi người không nhịn được học máu. Một mình người, Hoàng Thái Tử sống trong Đông Cung, hằng ngày vui vẻ học đạo trị quốc, đùa bỡn mấy Mỹ Cơ không phải tốt hơn sao, không có việc gì làm học võ công xông pha võ lâm làm gì? Võ lâm chơi rất vui sao? Võ lâm đang khóc a! Võ lâm rơi huyết lệ a!

Ví dụ bốn,

Ví dụ năm,

Có điều, Lâm Tri thường nghĩ, cũng bởi vì Mạch Kinh Trần quá cường đại, cho nên dù bị dồn ép vẫn im lặng.

Lời đồn dần dần nhiều hơn, mọi người dần biết vì sao vị Hoàng Thái Tử này lại đơn phương độc mã như thế.

Năm đó, vị hoàng tử đầu tiên được toàn thể nhân dân Bắc Chu chờ mong ra đời. Đại hoàng tử trời sinh có một mái tóc bạch kim, dung mạo hoàn mỹ không giống người thường, nhưng hắn không có cảm giác, từ khi sinh ra một tiếng khóc cũng chưa từng xuất hiện. Mới đầu, ma ma còn lo lắng đứa bé bị nghẹt thở, liền vỗ mạnh vào lưng hắn mấy cái, ai ngờ Mạch Kinh Trần mở một đôi mắt không hề có tiêu cự, hung bạo khiến ma ma hét lên một tiếng, rồi ngã tê liệt trên đất, nửa tháng sau mới hồi phục.

Mặc dù không ai dám nói, nhưng cả trong lẫn ngoài Hoàng cung đã lên đặt cho hắn một biệt hiệu vô cùng đơn giản: yêu nghiệt.

Tóc bạch kim, yêu đồng, không tình cảm, vô tri giác. Người như vậy nhất định không thể trở thành Đế Vương .

Sau tiệc đầy tháng, Mạch Khinh Trần được đưa đến Kỳ Sơn, trên danh nghĩa hấn vẫn là Hoàng Thái Tử, mỗi dịp tất niên, hấn lại được đón về Dương Minh, nhưng mọi người đều biết đây là do hoàng hậu Tô thị thương nhi tử mà thôi. Sau khi nhị hoàng tử của Bắc Chu ra đời, Mạch Khinh Trần càng ngày càng ít xuất hiện ở Dương Minh, ngay cả trong triều cũng có rất nhiều thần tử chỉ biết đến nhị hoàng tử mà không biết Đại hoàng tử.

Vì vậy.

Người bị hại trong vô lâm vô cùng khổ sở nghĩ, Hoàng Thái Tử Điện hạ tâm linh vắn vẹo cho nên quyết định tới gieo họa cho vô lâm sao?

Cũng chính vì vậy.

Lâm Tri bị ép buộc ở lại bên Mạch Khinh Trần nghĩ, ta đã tạo nghiệt gì, tại sao lại bị hấn cảm giác được.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 4: Chương 2: (Tiếp)

Cuối cùng Lâm Tri quyết định không đi, bởi vì nàng đói bụng.

Một bàn thức ăn ở Vô Mặc sơn trang có thể nói là bữa ăn thịnh soạn nhất, sang trọng nhất nàng từng gặp, hơn nữa còn cung ứng không giới hạn!

”Ừm. Ăn ngon ăn ngon, đây là cái gì, thật là đẹp mắt.”

Kỳ Mặc đứng một bên, ôn tồn nho nhã giải thích từng món: “Đây là sủi cảo tôm hùm cách thủy, đây là mực xào, còn món này là.” Thấy dáng ăn hung mãnh của Lâm Tri, Kỳ Mặc bất đắc dĩ cười. “Lâm cô nương, không cần gấp gáp, cứ từ từ ăn, muốn ăn thêm cái gì có thể gọi thêm.”

(*) Mực xào:

Trước đây, nàng sống cuộc sống như thế nào vậy?

Đĩa đồ ăn bên cạnh Lâm Tri rất nhanh chắt thành đồng.

Đến khi núi đĩa kia vượt qua trán, nàng rốt cục cũng ngừng lại, Lâm Tri thỏa mãn vuốt bụng, cười ôn hòa khác thường nói: “Ta đi đây”, tiện thể bồi thêm: “Bụng thật no.”

Tĩnh tĩnh sự phụ vốn cực đoan ác liệt, chưa bao giờ để nàng ăn no, có thức ăn ngon cũng giành ăn với nàng. Còn nói cái gì mà nữ hài tử ăn nhiều như vậy về sau sẽ biến thành thùng nước, đây là hấn giúp nàng giải quyết nỗi khổ.

Một bên, Kỳ Mặc dùng ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm vào cái bụng bằng phẳng của Lâm Tri, dường như muốn hỏi thức ăn nàng ăn trước đó đi nơi nào.

Thấy Kỳ Mặc chau mày, Lâm Tri hiểu lầm thành ý khác, ăn của người thì miệng cũng mềm, nàng khổ não nói: “Cái đó. Ta cũng không phải không muốn giúp, nhưng mà.” Dừng một chút. “Dùng rồi, cái đó, không có bất kỳ cảm giác nào rốt cuộc là có ý gì?”

Kỳ Mặc hỏi hèn, khe thờ dài, vẻ mặt trở nên có chút khổ sở: “Công tử có thể chạm vào sự vật, có thể cảm thấy sự hiện hữu của chúng, nhưng không có cảm giác cụ thể, nói thí dụ như nếu như ngón tay công tử bị nước nóng làm bỏng, hấn có thể cảm nhận được có chất lỏng chảy qua ngón tay hấn, nhưng không cảm thấy nước nóng, cũng không cảm thấy đau đớn do bị phỏng. Khi tiếp xúc với người khác cũng như vậy, công tử không phân biệt người kia tốt hay có ác ý, tiếp xúc đơn giản cũng là tổn thương. Công tử từng bị người đánh lên lúc đang ngủ, cho nên vô cùng bài xích người khác chạm vào hấn, lúc trước, có nữ tử không biết chuyện, ban đêm leo lên giường công tử, kết quả.”

Như vậy trái lại vô cùng đáng thương.

Lâm Tri dùng ngón tay di lòng vòng trên đĩa, nháy mắt hai cái, có chút mê muội: “Cho nên. người muốn ta làm gì?”

”Luu lại.”

Kỳ Mặc chậm rãi ngẩng đầu lên nói: “Lâm cô nương, ta thỉnh cầu người lưu lại, bất luận cô nương có yêu cầu gì, Vô Mặc sơn trang cũng có thể đáp ứng, chỉ cần người nguyện ý ở lại bên công tử. Hơn nữa ta bảo đảm sẽ không để cô nương chịu uất ức, bất luận là danh phận hay là tài phú quyền thế, chỉ cần cô nương muốn, những thứ này đều không thành vấn đề.”

Lâm Tri vừa định nói chuyện, lại bị Kỳ Mặc cắt đứt: “Lâm cô nương không cần quyết định ngay bây giờ, cô nương mới bị thương, hãy ở đây thêm một ngày suy nghĩ thật kỹ, ngày mai cho ta một câu trả lời chắc chắn.”

Hắn nói vô cùng thành khẩn, giọng điệu ôn hòa lễ độ không có nửa điểm bức bách.

Lâm Tri gặp được văn sinh như Đỗ Nhược liền hiểu rõ, nàng hoàn toàn không có sức chống cự, nhưng nàng thật sự không muốn ở lại, còn chưa kịp giã giũa, lại nghe thấy Kỳ Mặc tốt bụng bổ sung thêm.

”Còn nữa, Lâm cô nương, chúng ta mới vừa mời một vị đầu bếp Vân Nam cực kỳ nổi danh.”

Lâm Tri hơn giũa giũa: “Ta.”

Kỳ Mặc cười dịu dàng: “. Hắn vừa tới hôm nay, bàn ăn ngày mai sẽ do hắn chế biến, đến lúc đó sẽ có nhiều món ngon hiếm có.”

Lâm Tri: “Ta ở lại!”

Sư phụ nói rất đúng, một ngày nào đó nàng sẽ thua bởi cái miệng này.

Trên đường trở về, Lâm Tri mặt như đưa đám nghĩ.

Đi một đoạn, thị nữ dẫn đường cung kính nói: “Lâm cô nương, đến nơi rồi, nô tỳ xin cáo lui.”

Nói xong, thị nữ liền chạy như điên, biến mất sau ngã rẽ.

Lâm Tri mờ mịt quay đầu, thì thấy bóng dáng màu bạc đứng đó, hiển nhiên là vừa mới tới không lâu.

Hắn chỉ mặc một bộ trường sam mềm mại, màu trắng thuần khiết, trong tiết trời tháng ba, càng thêm mỏng manh.

Mái tóc bạch kim chấn động lòng người rủ xuống bên hông, tắm trong ánh trăng dung nhan tĩnh tọa, xa xa đứng ở nơi đó, giống như một vị tiên bị giáng xuống trần tùy thời vượn cánh bay về trời.

Động tác giờ tay nhắc chân, cũng đẹp đến không gì sánh kịp, khiến lòng người rung động.

Người này thật sự không cảm thấy bất kì cái gì sao?

Lâm Tri gãi gãi đầu, mặc dù hiểu kỳ, nhưng nghĩ tới kinh nghiệm thâm thúy trên xe ngựa, bất luận là lòng hiếu kỳ hay là sự thương cảm đều bay đi trong nháy mắt. . .

Trước tìm một chỗ ngủ có vẻ quan trọng hơn.

Nơi này hiển nhiên là chỗ ở của Mạch Khinh Trần, biệt viện rất lớn rất hoa lệ.

Lâm Tri nghiêng đầu nhìn quanh, còn chưa biết đi về hướng nào, thì thân thể chợt bị người ta ôm lên.

Phản xạ có điều kiện, Lâm Tri hai chân gấp lại, bay lên không trung! Đồng thời trở tay, cùi chỏ dùng lực bổ vào cổ của đối phương!

Rắc rắc.

Hô, lại bị vạ xuống rồi.

Mạch Khinh Trần thật bình tĩnh nhìn nàng, hoàn toàn không tức giận khi bị đánh lén.

Sau đó thật bình tĩnh ôm nàng vào phòng, sau đó thật bình tĩnh đặt nàng lên giường, tiếp đó bình tĩnh thay nàng cởi y phục, vẫn y như cũ dùng tư thế như đang ôm gối ôm chặt nàng, còn rất bình tĩnh cọ qua cọ lại tấm lưng trần của nàng, sau đó ngủ.

Lâm Tri: “.”

Người cứ như vậy ngủ thiếp đi, vậy còn ta ! Loại tư thế này, người muốn ta làm sao mà ngủ a!

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 5: Chương 3

Sáng hôm sau,

”Lâm cô nương, thật xin lỗi.”

Kỳ Mặc về mặt áy náy, liên tục nói xin lỗi: “Tối hôm qua, tại hạ vốn đã an bài một gian phòng khác cho cô nương nghỉ ngơi, nhưng không ngờ thị nữ lại nhớ nhầm phòng.”

Thái độ của hắn thật sự rất chân thành, nhìn không ra nửa điểm chứng tỏ hắn đang nói dối.

Lâm Tri tâm trạng tốt, thờ dãi: “Thôi, chỉ cần.”

Kỳ Mặc vỗ tay một cái, một hàng thị nữ bưng các đĩa đồ ăn tiến vào, món ăn ngon bày biện tinh xảo không ngừng tỏa ra mùi thơm ngào ngạt.

Ánh mắt Lâm Tri dừng thẳng rồi!

Kỳ Mặc cười cười: “Lâm cô nương từ từ ăn, nếu không đủ, sau còn có điểm tâm ngọt .”

Trên bàn, ít nhất hơn phân nửa là những món Lâm Tri không biết tên ! Nước miếng mau chảy ra.

Lúc này không ăn thì đợi đến bao giờ!

Vùi đầu mãnh liệt ăn một hồi, Lâm Tri mới phát hiện bên cạnh nàng nhiều thêm một người.

Tâm lý bảo vệ thức ăn trỗi dậy, Lâm Tri phòng bị quay sang.

Aha!

”Khụ khụ khụ khụ.” Đột nhiên bị nghẹn, Lâm Tri không ngừng ho khan kịch liệt, gian nan phát âm: “Cá. Xương. Hóc.”

Kỳ Mặc một phen minh bạch, đang định sai người đi lấy chút dầu, thì thấy công tử nhà mình nhẹ nhàng bóp cổ Lâm Tri một cái, đồng thời tay dùng sức vỗ vào lưng Lâm Tri, mấy miếng cá cộng thêm xương cá cứ như vậy bị Lâm Tri phun ra.

Uống hết mấy ngụm nước cho bình tĩnh lại, quay đầu lại, đập vào mắt nàng là gương mặt khuynh quốc khuynh thành của Mạch Kinh Trần. Khớp tay Lâm Tri bắt đầu cảm thấy đau, không tự chủ được dịch mỡ ra mép ghế , qua loa nói: “Cám ơn nhiều.”

Mạch Kinh Trần mở miệng: “Qua đây.”

Lâm Tri: “Không qua!”

Mạch Kinh Trần cũng lười nói nhảm cùng nàng, gơ tay ra muốn tóm lấy cánh tay Lâm Tri.

Lâm Tri chống một tay xuống mặt bàn, xoay người, nhảy về phía sau. Bất chợt, một cánh tay thình lình ôm lấy hông của nàng. Lâm Tri hoảng sợ quay đầu lại, Mạch Kinh Trần mới vừa rồi vẫn ngồi ở bên người nàng chẳng biết đã dời ra phía sau nàng lúc nào, một cái tay khác dùng động tác vô cùng quen mắt nhắm ngay khớp xương của nàng.

Lâm Tri nhắm mắt lại hô: “Không được vịn tay ta!”

Mạch Kinh Trần dừng lại: “Tại sao không thể vịn?” Nhân lúc nói chuyện, hắn đã ngồi trở lại chỗ cũ, đồng thời ôm Lâm Tri để nàng ngồi trên đùi chính mình.

Lâm Tri cúi đầu: “Ta đau. Hón nữa, khớp xương không phải thứ có thể tùy tiện vịn, nếu ngươi cứ vịn như vậy, sớm muộn gì tay ta cũng gãy mất!”

Con ngươi Mạch Kinh Trần thu lại, hàng mi vừa dài vừa đen quét hai lượt, để lại bóng mờ thừa thốt trên gương mặt hoàn mỹ. “Nhưng mà ngươi phải nghe lời.”

Hắn nói như lẽ tất nhiên.

Người này thật sự cường đại đến mức có thể khiến ý muốn phản kháng của ngươi biến mất không thấy tăm hơi.

Mặt Lâm Tri như đưa đám: “Ngươi muốn ta làm gì?”

Ngón tay thon dài xinh đẹp vươn ra, Mạch Kinh Trần chỉ vào thức ăn trên bàn: “Ăn ngon không?”

Lâm Tri gật đầu liên hồi, hoàn toàn không cần suy nghĩ.

Mạch Kinh Trần lại nói: “Uy ta.”

Chuyện này không có gì khó khăn, dù sao trước kia nàng cũng thường uy sư phụ.

Dùng đũa của Mạch Khinh Trần gấp một miếng cá chua ngọt, Lâm Tri đưa tới bên môi Mạch Khinh Trần: “Há mồm. A.”

Mạch Khinh Trần không vội ăn vào, ngược lại yêu cầu: “Trước nói cho ta biết, món này mùi vị như thế nào.”

Lâm Tri suy nghĩ một lát: “Có chút chua có chút ngọt, thịt các vừa chắc vừa mềm, ăn vào có cảm giác như hòa tan trong miệng.”

Lúc nàng nói chuyện, Mạch Khinh Trần chậm rãi nhau ăn thịt cá, gò má không có bất kì vẻ mặt gì, chỉ là đơn thuần nhai nuốt.

. Ngay cả vị giác cũng không có sao?

Đặt mình vào hoàn cảnh của hần, nếu như đổi lại là Lâm Tri nàng, được ăn những món ngon trước mặt này mà không cảm nhận thấy một chút xú hương vị nào, nàng đại khái sẽ phát điên muốn chết mất.

Động lòng trắc ẩn, nàng vô cùng nghiêm túc uy hần ăn từng món từng món trên bàn, mỗi một món nàng đều miêu tả hương vị tường tận.

Đến một món canh, Lâm Tri uống vài ngụm vẫn không biết nên miêu tả thế nào. Không phải uống

không ngon.... nhưng hương vị này thật sự quá đặc biệt!

Cau mày chần chờ một hồi, Lâm Tri lại uống thêm một ngụm, vừa định nói chuyện, trên môi đột nhiên nhiều thêm xúc cảm lạnh lẽo.

Gương mặt Mạch Khinh Trần gần trong gang tấc.

Lâm Tri: “! ! ! !”

Mạch Khinh Trần được nước lẩn tới ! !

Đầu lưỡi xa lạ do dự trong miệng Lâm Tri, cách nước canh còn ngậm trong miệng chạm vào lưỡi của nàng, Lâm Tri bị dọa sợ, ực một tiếng nuốt nước canh, đồng thời dùng sức cắn!

Rắc rắc.

Cầm nàng. T_T

Không thể chống cự, Lâm Tri đành để mặc Mạch Khinh Trần tùy tiện ta cắn ta cứ lấy, đầu lưỡi Mạch Khinh Trần lưu luyến mè neho trong miệng nàng một hồi mới chịu lui ra ngoài.

Lúc này, toàn thân Lâm Tri cứng ngắc.

. Đúng, nàng từng hôn Đỗ Nhược, còn hôn rất vui vẻ, nhưng nàng nhiều nhất chỉ đụng vào môi Đỗ Nhược một cái, căn bản không nghĩ tới phải xâm nhập vào a!

Hồi lâu sau, nàng cứng ngắc khép cầm lại, buồn bã: “Ngươi lại vạ.”

”Ngươi không nghe lời.” Mạch Khinh Trần bình tĩnh dùng khăn lau miệng, ánh mắt lạnh nhạt nhìn nàng: “Mùi vị không tệ lắm.”

Lâm Tri: “.”

Lại người như hần cần gì đồng tình a!

Miệng thật tê.

”Kỳ Mặc.”

Kỳ Mặc chẳng biết biến mất từ lúc nào vội xông ra, nắm tay che môi ho khan hai cái, trên khuôn mặt ôn nhuận xuất hiện mặt đỏ ửng không bình thường: “Khụ khụ, công tử có thuộc hạ. Đúng rồi, công tử, hôm nay Tô công tử cùng phu nhân tới tắm suối nước nóng, ngài có muốn.”

Mạch Khinh Trần : “Không gấp.”

Nhắc Lâm Tri xuống, Mạch Khinh Trần chuyển mắt nhìn nàng: “Bữa tối tiếp tục uy ta.”

Lâm Tri: “.”

Uy cái đầu ngươi!

Sau khi Mạch Khinh Trần đi xa, phía sau hần, Kỳ Mặc quay lại nhìn nàng bằng một loại ánh mắt tương đối kỳ dị: “Lâm cô nương, cô. không sao chứ?”

Lâm Trì hạ áp suất: “Không có.”

Kỳ Mặc “Khụ khụ” hai tiếng: “Chuyện này ta cũng không ngờ tới. Dù sao cô cũng là người đầu tiên, trước kia chưa từng có tiền lệ, cho nên ta cũng không biết công tử sẽ làm gì, tuy nói có mạo phạm, nhưng. Cái đó, công tử chỉ vô ý, không phải muốn khinh bạc cô nương.”

Lâm Trì tiếp tục hạ áp suất: “Ta biết.”

Kỳ Mặc lại “Khụ khụ” hai tiếng: “Lâm cô nương yên tâm! Sự tình do công tử, Vô Mặc son trang nhất định sẽ phụ trách với cô nương.”

Lâm Trì: “Phụ trách?”

Về mặt Kỳ Mặc khi phách mười phản đáp: “Chính là để công tử cưới cô nương!”

Lâm Trì: “.”

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 6: Chương 3: (Tiếp)

Nàng muốn chạy trốn, nhất định phải chạy trốn!

Đừng nói Lâm Trì còn một nhiệm vụ chưa hoàn thành, mà coi như không có chuyện gì, nàng tuyệt đối cũng sẽ không lưu lại!

Vừa mới ra khỏi cửa, Lâm Trì liền đánh ngắt xiu thị nữ dẫn đường, nàng thay y phục của thị nữ, đi vòng quanh tìm đường ra.

Đi hồi lâu, Lâm Trì mờ mịt ngẩng đầu.

. Đây là nơi nào?

Bỗng nghe được âm thanh có người đến gần, nàng vội vã nhảy lên cây.

Trong tầm mắt nàng xuất hiện một Thanh y nữ tử đang trừu khước miệng oán trách: “. . . Nơi này không phải là do chàng mua lại sao, tại sao mỗi lần tới nơi này tắm suối nước nóng ta đều có cảm giác đang vụng trộm.”

Một nam tử khác mặc áo trắng nói: “Tri Ly, chẳng phải nàng cho Định Lam thuê rồi sao.”

Thanh y nữ tử đen mặt quay đầu: “. Năm trăm lượng hoàng kim một tháng, chàng có thể kháng cự sao!?”

Nam tử mặc áo trắng cười lấy lòng: “Khụ khụ. Tri Ly, thật ra thì như vậy cũng không tồi mà, nàng không cảm thấy rất có khoái cảm yêu đương vụng trộm sao?”

Thanh y nữ tử đen mặt: “Yêu đương vụng trộm cái cọng lông. Hồn dân, đừng đụng vào ta, làm nũng cũng vô dụng, lẩn xa một chút !”

Nam tử mặc áo trắng uất ức: “Tri Ly, nàng càng ngày càng hung.”

Lâm Trì yên lặng nhìn bọn họ đi xa.

Nàng thầm than, thật là một đôi phu thê kỳ quái.

Vừa mới than thở xong, Nàng liền nghe thấy tiếng hét vọng lên : “Thiếu phu nhân! Sao người lại ở trên cây?”

Chớp mắt ngó xuống, Lâm Trì trông thấy Lăng Họa xách váy áo đứng dưới tàng cây, vẻ mặt lo lắng nhìn nàng.

Lâm Trì rút khước miệng, tung người bay lên, ôm lấy một nhánh cây đang lay động đối diện, quay đầu nhìn lại thấy Lăng Họa đột nhiên lao đảo té ngã trên đất, dường như đau đến mức không nói lên lời, không ngừng hút không khí.

Nắm nhánh cây, Lâm Trì do dự một chút, cuối cùng thở dài nhảy xuống đỡ Lăng Họa dậy.

Còn chưa kịp đứng thẳng, Lăng Họa đột nhiên trở tay nắm lấy hai cánh tay Lâm Trì, gương mặt dịu dàng ôn nhu nở nụ cười làm người ta rợn cả tóc gáy: “Thiếu phu nhân, bắt được người rồi.” Sau đó Lâm Trì chỉ cảm thấy cái ót đau xót, thần trí tan rã trong nháy mắt.

Lâm Trì: “.”

. . . Bên cạnh Mạch Khinh Trần rốt cuộc là loại người nào a! Sao ai cũng khủng bố như vậy a!

Lăng Họa hài lòng mỹ mãn kéo Lâm Trì, còn gọi hơn mười thị nữ tới hợp lực ném Lâm Trì vào trong suối nước nóng, tắm rửa sạch sẽ.

Lau lau, Lăng Họa mới phát hiện không đúng.

. Lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Trì, Mạch Khinh Trần đang ôm nàng, trên người nàng mặc áo khoác của Mạch Khinh Trần, làn da hơi ố vàng, tóc khô cứng xơ tung, hơn nửa gương mặt bị che kín, thoạt nhìn cũng không phải quá thu hút.

Nhưng mà, tại sao càng lau, làn da sẽ biến trắng nha?

Càng nghĩ càng thấy không đúng, Lăng Họa vươn tay vén mái tóc đang che kín khuôn mặt Lâm Trì ra.

”A a a a, thiếu phu nhân thật là xinh đẹp!”

Lăng Họa vốn đã nhìn quen gương mặt nghịch thiên của Mạch Khinh Trần, nên khi nhìn lại mấy khuôn mặt bình thường, có nhìn thế nào cũng không lọt được vào mắt. Nhưng gương mặt Lâm Trì lại hoàn toàn khác biệt, trong sáng, thanh thoát, gọn gàng, linh động, đôi mắt như được họa tỉ mỉ, ngũ quan không có nét nào không tinh xảo.

Cẩn thận thay Lâm Trì gội mái tóc dài, thay nàng đổi một thân la quần thêu hoa mẫu đơn ưu nhã dài chấm đất, vấn lại mái tóc dài mượt như tơ lụa, lộ ra cái trán trơn bóng.

Ngắm Lâm Trì sau khi trang điểm, Lăng Họa hài lòng gật đầu một hồi, mới để cho thị nữ mang Lâm Trì nhét vào trong chăn của Mạch Khinh Trần, đồng thời châm một nén Mê Hồn Hương, cuối cùng cười “Ha ha” mấy tiếng mới tắt đèn đóng cửa phòng.

Lăng Họa vừa đi, Lâm Trì liền mở mắt, bò dậy khỏi giường.

Lau son phấn trên mặt, nàng vừa định bước ra cửa, một bàn tay lạnh lẽo đột nhiên bụm miệng nàng lại..

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 7: Chương 4

Hơn nửa đêm.

Một bàn tay lạnh lẽo.

Lâm Trì túm lấy cánh tay kia, đang chuẩn bị ném hấn qua vai, thì một âm thanh lạnh lẽo truyền tới.

”Tiểu thư.”

Lâm Trì bỗng nhiên quay đầu: “Sách Đồng? Tại sao là ngươi? Sư phụ ta đâu?”

Đối diện Lâm Trì là một nam tử áo đen lặng lẽ đứng trong bóng tối, toàn thân tản ra loại khí tức người sống chết lại gần, nhưng nếu không nhìn thấy hấn, thì sẽ không nhận ra người này đang tồn tại.

”Hấn đang ở bên ngoài.” Dừng một chút, Sách Đồng lại nói, vô cùng ngắn gọn: “Ta tới đón ngươi.”

Lâm Trì “Nha” một tiếng, buông tay ra.

Bởi vì hơi thở quá quen thuộc, nên khi đối phương đến gần, nàng vẫn chưa phát hiện ra sự hiện diện của hấn.

Chỉ là, vừa nhìn thấy Sách Đồng, bụng nàng liền nhin không được réo âm ỷ.

Từ sau trận huyết chiến giữa đại sư tỷ và sư phụ, sư tỷ đơn phương giải trừ quan hệ thầy trò, chỉ có Sách Đồng vẫn len lén cất giấu ăn ngon đưa cho nàng lúc nàng đói bụng.

Bất quá, nếu như năm đó không phải sư phụ xuống núi liền đi hơn mười ngày, hại nàng ăn sạch lương thực dự trữ, phải ra ngoài tìm đồ ăn, thì nàng sẽ không nhặt được Sách Đồng đen như hòn than đang run lẩy bẩy núp trong một đồng đồ lộn xộn.

Nương theo ánh trăng, Lâm Tri ngấm bóng dáng bằng sơn, ngọc thụ lâm phong của Sách Đồng hiện tại. không khỏi có cảm giác vui lây.

Dưới bóng đêm, cặp mắt đen nhánh của Sách Đồng lóe sáng khác thường: “Tiểu thư, trên người ngươi.”

Lâm Tri không thoải mái kéo kéo quần: “Sao vậy? Rất khó coi? Ta cũng cảm thấy. hành động rất bất tiện.”

Chỉ nghe “Xoẹt” một tiếng, tà váy mỏng manh đã bị xé rách, Lâm Tri điều chỉnh góc độ một chút, dùng tà váy đã xé ra buộc vào chân quần, trong nháy mắt nỡ nhàn mặc la quần biến thành ngư dân mò cá.

Sách Đồng: “.”

“Được rồi.” Lâm Tri hài lòng vỗ vỗ ống quần, “Ta đi thôi!”

Nàng nhẹ nhàng nhảy qua tường.

Dưới tàng cây, một nam tử mặc áo xám đội đầu lạp đang lẳng lẳng đứng, hai chân thỉnh thoảng đi qua đi lại.

Thấy hai người xuất hiện, nam tử áo xám dùng đầu ngón tay hất đầu lạp, lộ ra khuôn mặt vô lại mười phần cười bất cần đời: “Tiểu Tri! Ai u, trở nên xinh đẹp rồi! Quần thụng ở đầu ra vậy, thoát nhìn không tệ lắm! Tới đây, cho sư phụ nhìn xem có bị thương ở đâu không!”

Nói xong, đôi tay ông ôm gương mặt trái xoan của Lâm Tri, xoa nắn.

Lâm Tri: “.”

Sở thích của sư phụ thật là đáng ghét.

Một bên, Sách Đồng lạnh lùng mở miệng: “Nếu không đi nhanh sẽ bị phát hiện.”

“Ta biết mà, ta biết mà.” Nam tử mặc áo xám nheo mắt lại cười, “Cho nên chúng ta không đi.”

Lâm Tri, Sách Đồng: “Cái gì? (Cái gì?)”

Nam tử mặc áo xám móc ra một tờ giấy từ trong lòng ngực, dùng tốc độ cực nhanh đánh vào mặt Sách Đồng.

Sách Đồng đen mặt lấy xuống xem.

Lệnh Truy Nã.

Nam tử áo xám chép chép miệng: “Tiểu Tri, con bị truy nã, Hình bộ đích thân ra lệnh, bức họa đã được dán khắp Bắc Chu rồi!”

Lâm Tri đoạt lấy xem, hình trong lệnh truy nã vẽ giống như đúc, chính là hình ảnh ngày đó nàng vén tóc nhìn về phía Đỗ Nhược.

. Là Đỗ Nhược vẽ.

Nhìn xuống dòng dưới, treo giải ba ngàn lượng.

Nam tử áo xám tiếp tục cười nói: “Tên tiểu tử đó muốn tìm con đến điên rồi, nếu bây giờ con đi ra ngoài thì chỉ có một kết quả. Chính là bị hấn tóm lại, nhưng mà, ách, chẳng lẽ ta nên nói con nên bị hấn tóm lại?”

Lâm Tri nhìn bức họa chằm chằm, có vẻ không chấp nhận được: “. Tóm lại con vừa mới vượt ngục một lần, con không muốn thử thêm lần nữa đâu.”

Nam tử mặc áo xám buông tay: “Vậy thì con đành chịu ủy khuất ở lại Vô Mặc Sơn trang đi, đây là nơi duy nhất Lệnh Truy Nã không có hiệu lực.” Nói xong, ông tiến lại gần, “Nghe nói Mạch Khinh Trần rất thích con?”

Không đợi Lâm Tri đáp lại, Sách Đồng đã cướp lời: “Ông muốn làm gì?”

Nam tử áo xám khụ khụ hai tiếng: “Gần đây đầu ta hơi đau. Chuyện đó, ta có thể dùng thân phận nhạc phụ tới đưa sính lễ không? Dĩ nhiên! Ta tuyệt đối tin tưởng Tiểu Tri sẽ dễ dàng trốn thoát được thôi!”

Lâm Tri: “. Sư phụ, lúc trước người cũng dùng cách này bán đại sư tỷ sao?”

Sách Đồng bổ sung: “Sau đó đại sư tỷ đánh ông gãy ba cái xương sườn, giải trừ quan hệ thầy trò.”

Sắc mặt nam tử áo xám xanh lét: “Này này, các ngươi chưa nghe nói qua mắng chửi người không nên vạch khuyết điểm sao? Hiếm khi thấy hai người kẻ xướng người họa nha!”

. Các ngươi nghĩ lão tử bị gãy xương sườn không đau sao?

”Thôi.” Nam tử áo xám than thở, sờ đầu Lâm Tri, “Dù sao con trước nên tạm thời ở lại chỗ này, đợi mọi chuyện lắng xuống sư phụ trở lại đón con.”

Lâm Tri vội nói: “Nhưng mà, sư phụ, còn chuyện kia.”

Nam tử áo xám lại xoa đầu nàng: “Còn nhiều thời gian, trước gắng gượng qua truy nã rồi tính sau.” Nói xong, ông quay đầu lại nói với Sách Đồng: “Chúng ta đi thôi!”

Sách Đồng không buồn động dậy dù chỉ một ngón tay.

Nam tử áo xám buồn bã: “Được rồi được rồi, các người muốn đi thì đi thôi. Chỉ có ta cô đơn một mình.”

Trong đầu ông nhanh chóng lướt qua cảnh tượng trước kia.

Trên bàn đá đặt nửa đĩa vải, ông thông thả lột một quả thả vào miệng.

Tiểu đồ đệ của ông quay sang nhìn ông không chớp mắt.

Ông lột vỏ một quả khác, rồi đưa trái vải trắng nõn tới khoe miệng tiểu đồ đệ, Tiểu đồ đệ hài lòng há to miệng, ông nhanh tay nhét quả vải vào trong miệng mình ăn hết.

Tiểu đồ đệ cắn môi, tội nghiệp tiếp tục nhìn ông.

Ông lại lột thêm một trái khác, lặp lại chiêu cũ, nhưng vừa mới đưa tới trước miệng tiểu đồ đệ, tiểu tử kia liền “Phốc.” một tiếng, nước miếng phun ra, sau đó nghiêm túc nói với ông: “Sư phụ, người mau ăn!”

. Đột nhiên có chút hoài niệm những chuyện đã xảy ra.

Chẳng lẽ ông thật sự già rồi?

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Chương 4: (Tiếp)

Nhìn theo bóng lưng nam tử mặc áo bào xám, Sách Đồng hỏi: “Tiểu thư, bây giờ làm thế nào?”

Lâm Tri quả quyết leo tường: “Trở về!”

Ngày hôm qua ăn quá nhanh, một chốc đã no, nên còn rất nhiều món ăn nàng chưa nếm tận miệng a!

Sách Đồng: “.”

Sau khi đi lòng vòng một hồi, quay đầu lại, Lâm Tri liền phát hiện mình lại lạc đường.

. Chuyện này chắc chắn không phải lỗi của nàng, ai bảo Vô Mặc sơn trang lớn như vậy làm gì!

Sách Đồng: “Tiểu thư, muốn trở về đường cũ sao?”

Lâm Tri: “Ah, người nhớ?”

Sách Đồng than nhẹ: “Đi theo ta.”

Có lúc nàng thật sự cảm thấy. Có Sách Đồng thật là tốt

Sau mấy lần rẽ trái rồi lại rẽ phải, Sách Đồng mang nàng trở lại gian phòng lúc trước.

Lâm Tri đẩy cửa theo bản năng, đúng lúc nhìn thấy ánh sáng màu bạc chọt lóe lên qua khe cửa, nhất thời trong lòng cả kinh, chột dè thấp thân thể Sách Đồng, ý bảo hẩn trốn trước.

Hai người đã quen thuộc đến mức không cần nói cũng hiểu ý người kia nên mặc dù không rõ ràng lắm có chuyện gì xảy ra nhưng Sách Đồng vẫn lắc mình núp vào một bên.

Những năm này, sở trường của hắn chính là thuật ẩn thân.

Cửa kêu ken két, đẩy ra, một bàn tay nhanh đến mức mắt người nhìn không rõ chọt lao tới, kéo Lâm Tri vào trong phòng.

Trong nháy mắt, cánh cửa khép lại lần nữa.

Trong phòng chỉ có ánh sáng từ ngọn đèn dầu, hắt bóng trên bàn, Mạch Kinh Trần khoác một bộ y phục nhiệm tuyết như trong tranh vẽ.

Lâm Tri bị đặt ngồi trên đùi hắn.

Trong phòng không biết châm loại hương liệu gì, thoang thoảng hương thơm hoa cỏ say lòng người, khiến người ta buồn ngủ.

Dung nhan Mạch Kinh Trần trước sau như một hoàn mỹ, tư thế ngồi cũng rất xinh đẹp, nhìn hắn, thần trí Lâm Tri có chút hoảng hốt.

Nàng hoảng hốt nhớ về Đỗ Nhược, cũng nhớ về khoảng thời gian rất lâu trước kia, nàng mai phục ở Hình Bộ.

Bất luận sớm tối, nàng luôn nhìn thấy bóng dáng cao gầy, thẳng tắp của Đỗ Nhược, ngọc thụ chi lan, không kiêu ngạo không tự ti đi lại trên hành lang Hình bộ.

Đừng hỏi tại sao nàng chú ý đến hắn. Ở Hình bộ, trước cả đám lão nhân trên năm mươi tuổi, thì Đỗ Nhược chắc chắn là hạc đứng trong bầy gà.

Hắn rất anh tuấn cũng rất dịu dàng, gương mặt thuần khiết thường xuyên mỉm cười, dáng đứng thanh nhả như trong tranh thủy mặc, nói chuyện ôn nhu, lời nói nhỏ nhẹ.

Vì vậy, quan sát Đỗ Nhược trở thành thú vui mới của nàng.

Ban đầu chỉ là thỉnh thoảng liếc mắt nhìn, sau lại càng không thể rời mắt, cuối cùng biến thành thói quen mỗi ngày. Trước khi ăn cơm nhìn một lần, sau khi dùng bữa xong nhìn thêm một lần, trước lúc ngủ nhìn một lần nữa, đi tiểu đêm còn không quên tiện đường đi ngắm hắn ngủ...

Nàng biết hắn thích xem binh pháp, thích mặc y phục màu xanh nhạt, ghét nhất ăn rau họ nhưng nếu trong cơm canh có cũng sẽ cau mày nuốt xuống, rất ít đi xã giao, thường thường loay hoay đến quên cả ăn sáng, cho nên ban đêm viết công văn sẽ thường bị đau bao tử; trong lúc viết công văn hắn sẽ cau mày cũng sẽ mỉm cười, bất luận là ngắm nét mặt gì hay động tác gì của hắn cũng rất đã mắt. Nàng thậm chí còn biết hắn có một vị hôn thê nhớ nhưng đã lâu, chỉ cần rảnh rỗi hắn sẽ viết thư cho nàng ấy, đầu thư đều vô cùng dịu dàng gọi

Nhìn hắn như vậy, nàng có chút hâm mộ.

Hâm mộ cô gái nàng chưa từng nhìn thấy bao giờ, có một vị hôn phu dịu dàng như vậy, anh tuấn như vậy sẵn sóc.

Cho đến có một ngày.

”Uy? Ngươi ở đây làm gì?”

Mạch Kinh Trần gấp sách lại, ôm lấy Lâm Tri, đơn giản trả lời: “Ngủ.”

Nhớ lại buổi chiều đầu tiên, Lâm Tri lập tức nổi da gà đầy dất, nhưng cảm giác khớp xương còn hơi đau đón nhắc nhở nàng, khiến nàng không dám phản kháng, đành phải kháng nghị nói: “Có thể không cởi quần áo không?”

Bước chân Mạch Kinh Trần ngừng lại một chút, nhìn nàng: “Ngươi ngủ không cởi quần áo sao?”

Lâm Tri: “Cởi thì phải cởi, nhưng mà . . . Chúng ta khác nhau nha? Hơn nữa ngươi không cần cởi sạch sẽ như vậy.”

Mạch Kinh Trần khẽ cau mày, có chút không hiểu: “Dù sao cũng đều phải cởi, có gì sai biệt đâu?”

Lâm Tri: “Đương nhiên là có!” Nàng nhớ lại lời đại sư tỷ: “Nam nữ thụ thụ bất thân, ngủ chung gần như vậy là không đúng!”

Mạch Kinh Trần bình tĩnh nói: “Ta từng thấy nam nữ ngủ chung.”

Lâm Tri: “Đó là vợ chồng.”

Mạch Kinh Trần hơn bình tĩnh: “Vậy ngươi coi chúng ta là vợ chồng tốt lắm.”

Lâm Tri: “. Loại chuyện như vậy có thể coi sao! ! !”

Lần này, Mạch Kinh Trần rút cuộc khinh thường trả lời vấn đề của nàng, chỉ nói một câu: “Ta mệt rồi.”

Sau đó thuận tay muốn lột y phục Lâm Tri, Lâm Tri che cái váy nhỏ đơn bạc, khóc không ra nước mắt: “Ngươi không thể không cởi y phục của ta sao?”

Mạch Kinh Trần suy nghĩ một chút: “Không được.”

Lâm Trì: “Tại sao?”

Mạch Khinh Trần: “Cởi ra lúc ngủ ôm tương đối thoải mái.”

Lâm Trì: “.” T_T

Lời còn chưa dứt, một bóng đen vọt tới nhanh như cắt, sát khí ngút trời.

Mạch Khinh Trần mí mắt cũng lười nâng, ngón tay thon dài cách không điểm một chút, người áo đen bị định trụ rồi.

Quay đầu, Mạch Khinh Trần hỏi Lâm Trì: “Ngươi biết hắn?”

Lâm Trì liếc mắt nhìn mặt Sách Đồng đen giống như bánh bao hấp, đang muốn bạo phát, khóe miệng giựt giựt.

Mạch Khinh Trần: “Không biết ta liền giết hắn.”

Lâm Trì vội gượng tay nói: “Ta biết ta biết!”

Mạch Khinh Trần nhếch lông mày, môi mỏng không thể nào vui mừng giật giật: “Hắn là ai?”

. Phải làm thế nào mới có thể giả thích với Mạch Khinh Trần, hành vi vừa rồi của Sách Đồng không có ý thù địch?

Các ý tưởng khác nhau bay lượn trong óc Lâm Trì, đột nhiên nàng nhớ tới lời sư phụ.

Lâm Trì: “Hắn là.”

Mạch Khinh Trần: “Hửm?”

Lâm Trì: “. Cha ta!”

Sách Đồng: “.”

Mạch Khinh Trần: “.”

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 9: Chương 5

Sáng sớm ngày hôm sau.

Đại sảnh Vô Mặc sơn trang.

”Bá phụ, ngài rất.”

Về mặt Kỳ Mặc hơi quái dị: “. Trẻ tuổi.”

Trầm mặc một chút, hắn bỗng nhớ tới một vấn đề khác vô cùng trọng yếu: “Không biết Lâm tiểu thư năm nay bao nhiêu tuổi?”

Lâm Trì thành thật trả lời: “Tính cả tuổi mẹ là 19, không tính là 18.”

Kỳ Mặc thở phào nhẹ nhõm: “Vậy không biết bá phụ năm nay.”

Lâm Trì: “Ách.” Nàng gãi gãi đầu, chọc chọc vào cánh tay Sách Đồng, “Cha, ngươi bao nhiêu tuổi rồi?”

Khuôn mặt Sách Đồng vốn ngăm đen từ nhỏ, lúc này càng thêm đen xỉ, môi mỏng mân thành một đường, tự giận mình nói: “. 36.”

Kỳ Mặc nhìn khuôn mặt như chàng trai 20 tuổi của Sách Đồng, không khỏi cảm khái: “Trông bá phụ nhiều nhất chỉ có hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi.”

Sách Đồng: “.”

Ta năm nay vừa mới 23!

Kỳ Mặc thấy sắc mặt Sách Đồng càng ngày càng kém, nhanh trí đối đãi: “Cái đó. Không biết bá phụ xưng hô thế nào? Là người phương nào?”

Sách Đồng: “Nhân sĩ giang hồ.”

Kỳ Mặc gật đầu, giọng nói càng thêm nhã nhặn: “Công tử nhà ta đối với quý thiên kim vừa thấy đã yêu, không biết.”

Sách Đồng chém đĩnh chặt sắt: “Không thể nào!”

Kỳ Mặc ngẩn ra, hần không ngờ sẽ bị cự tuyệt dứt khoát như thế.

Hần dừng một chút, rồi đứng lý hợp tình nói tiếp: “Lâm bá phụ, công tử nhà ta tuy không phải phú khả địch quốc, nhưng chúng tôi tuyệt đối bảo đảm Lâm tiểu thư áo com vô ưu cả đời, tuyệt không có người dám khi dễ Lâm tiểu thư, hơn nữa công tử nhà ta cũng sẽ không cưới tiểu thiếp.”

Sách Đồng lạnh lùng nói: “Nhưng hần không có cảm giác.”

Toàn bộ giang hồ đều biết nhược điểm này của Mạch Kinh Trần, mặc dù điều này không thể ngăn toàn bộ giang hồ hiệp nữ điên cuồng vì dung mạo của hần. nhưng cũng không có mấy người thật tâm muốn gả cho một phu quân như vậy.

Bị đánh trúng chỗ đau, Kỳ Mặc nhất thời cứng họng.

”Chúng ta cáo từ trước.”

Mang theo vẻ mặt lạnh lẽo, Sách Đồng đứng dậy, nghĩ muốn mang Lâm Trì rời khỏi đây ngay lập tức, chỉ cần hần ở, cho dù không ở bên cạnh Mạch Kinh Trần, hần cũng sẽ không để Lâm Trì bị bắt.

Kỳ Mặc trầm ngâm một hồi, nói: “Khoan đã. Lâm bá phụ, công tử nhà ta. . . .”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên “choang” một tiếng, một ly trà rơi xuống đất phát ra âm thanh thanh thúy .

Hai người đồng thời quay đầu, liền thấy Lâm Trì che bụng ngã ngồi trên ghế.

”Lâm tiểu thư!”

”Tiểu. Trì!”

Sách Đồng đến trước một bước, ôm lấy Lâm Trì, rồi bước nhanh ra cửa. Nhưng chân vừa mới bước ra cửa một bước, đã bị định trụ trong nháy mắt.

Một bóng dáng màu trắng nhẹ nhàng đi vào, ôm lấy Lâm Trì từ tay Sách Đồng, rồi lập tức mang nàng rời khỏi đại sảnh.

Sách Đồng trợn mắt: “.”

Kỳ Mặc dở khóc dở cười: “Công tử. Ngài như vậy.”

Hần thật vất vả mới thuyết phục được công tử giao chuyện này cho hần xử trí, nếu công tử nhúng tay vào, khẳng định lại làm cho mọi chuyện rối tinh rối mù. Thật không nghĩ đến. Thôi, công tử muốn như thế nào liền như thế đi, dù sao đến cuối cùng cục diện rồi rầm cũng do hần thu thập. . . .

Lâm Trì cũng không ngờ đúng lúc này lại bị đau bụng, mồ hôi lạnh theo trán chảy xuống.

. Nếu như nàng không nhầm, thì nhất định là quý thủy tới.

Hồi còn nhỏ, cuộc sống cơ hồ một bữa no một bữa đói, sau đó có một quãng thời gian, nàng theo sư phụ sống đầu đường xó chợ, vì vậy thân thể nàng vốn chưa từng được chăm sóc tốt, đến kỳ cũng chưa bao giờ chính xác, mỗi lần quý thủy tới đều khiến nàng đau đến mức chết đi sống lại.

Lần này vượt ngục gấp gáp, nên hoàn toàn không nhớ chuyện quý thủy tới.

Kết quả, bên tai vang lên thanh âm già nua.

”Công tử yên tâm, Lâm cô nương không có chuyện gì, đây là. con đau mỗi tháng nữ tử bình thường đều gặp phải, sai người hầu nấu nước gừng với đường đỏ cho nàng uống rồi nghỉ ngơi một đêm là ổn.” Ông dừng một chút, “Có điều thân thể Lâm cô nương cần điều dưỡng thêm, nếu không chỉ sợ về sau sẽ sinh ra phiền toái, để lão hủ kê vài phương thuốc điều dưỡng.”

Lát sau, đổi thành thanh âm cứng rắn mà bình thản.

”Ngươi rất khó chịu?”

Vùng bụng đau đớn, khiến ngay cả thanh âm bên tai cũng có vẻ xa xôi, mơ hồ.

Sắc mặt Lâm Trì trắng bệch, đưa tay núm áo người kia lại, đốt ngón tay trắng bệch: “Đau quá. Lạnh.”

Cơ người lại, đau đến mức mi tâm nhú lại, môi dưới cắn chặt, một tay gắt gao ôm bụng, cố gắng giảm bớt một chút khổ sở.

”Lạnh?”

Lâm Trì liều mạng gặt đầu.

Nhiệt độ thân thể đang ôm nằng từ từ tăng lên, Lâm Trì không tự chủ được sát lại gần hân, trán chống vào ngực đối phương, hai mắt khép chặt.

Thân thể kia dường như không cảm giác được gì, nhiệt độ không ngừng tăng lên, cho đến lúc ngay cả Lâm Trì đều cảm thấy nóng, cũng không có dừng lại.

Cả người nằng giống như đang ngâm mình trong nước nóng, ngay cả khi có người cạy miệng nằng bôn thuốc. Nằng chưa kịp phản ứng thì nước canh có vị ngọt, ấm áp đã tràn vào trong miệng, cảm giác ấm áp thoải mái lan dần đến bụng, giảm bớt một chút đau đớn.

Tựa vào trong ngực ai đó, Lâm Trì cứ như vậy ngủ say sưa.

Không biết ngủ bao lâu, khi tỉnh lại quanh thân Lâm Trì vẫn còn thấy ấm áp, đau đớn lúc trước đã hoàn toàn biến mất như chưa từng xuất hiện.

Quay đầu lại, nằng mới phát hiện ra mình đang vùi đầu trong ngực Mạch Kinh Trần, đầu còn gối lên cánh tay hân, liền giật mình vội vàng ngồi thẳng dậy.

Thấy nằng tỉnh lại, đôi mắt lạnh lạnh như nước mùa thu của Mạch Kinh Trần yên lặng nhìn nằng, rút cánh tay bị Lâm Trì gối lên, hân tựa hồ nghi hoặc một chút, rồi mới đuổi cánh tay.

Lâm Trì hơi áy náy nhìn hân: “Ngượng ngùng.”

Tay phải Mạch Kinh Trần chắc là. bị nằng gối đến tê rần rồi.

”Không có việc gì.” Mạch Kinh Trần bình tĩnh nói.

Quả thật không có việc gì, bản thân hân vốn không có cảm giác, cho dù bị giết cũng sẽ không đau đớn một phân một hào.

Từ đầu đến cuối, cái duy nhất hân cảm thấy cũng chỉ có nhiệt độ cơ thể nằng mà thôi, từ lạnh lẽo đến ấm áp, nhịp đập trái tim, rõ ràng giống như có thể chạm tay vào, ngay cả nỗi khổ sở của nằng, dường như cũng truyền qua tứ chi. Chân thật như thế.

Lâm Trì vừa định đứng dậy, mặt liền biến sắc.

Nằng cứng ngắc ngồi xuống, quay đầu nhìn hân: “Cái đó. Ngươi có vải băng sạch không? Hoặc là. Ngươi có thể gọi, ách, Lăng Họa tới đây không?”

Mạch Kinh Trần không nói gì chỉ gặt đầu một cái, liền đứng lên.

”A, đợi chút, ngươi đừng đứng lên!”

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 10: Chương 5: (Tiếp Theo)

Lâm Trì cảm thấy không đúng, muốn ngăn cản hân đứng dậy nhưng không kịp nữa. Mạch Kinh Trần đứng lên, vạt áo trắng như tuyết rũ xuống làm lộ ra vết máu loang lổ.

Tầm mắt hai người cùng lúc dừng lại ở vết máu đỏ sẫm trên vạt áo Mạch Kinh Trần.

Mạch Kinh Trần liếc mắt nhìn, chân mày hơi nhú.

Lâm Trì cứng ngắc, có cảm giác khí huyết liên tục tràn lan từ cổ, một chỗ đã che phủ toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nằng.

. Thật muốn giả chết, thật muốn tìm cái động đất chui vào!

Không khí trong phòng rơi vào trầm mặc.

Hồi lâu sau, vẫn là Mạch Khinh Trần phá vỡ hoàn cảnh xấu hổ này. “Ngươi chảy máu.”

Mặt Lâm Tri đỏ bừng như bị thiêu cháy, cất tiếng như ruồi muỗi, cứng ngắt đáp: “Ta biết.”

Mạch Khinh Trần: “Ngươi phải cầm máu.”

Lâm Tri tiếp tục cứng ngắt: “Ta biết.”

Mạch Khinh Trần: “Có đau không?”

Lâm Tri vẫn cứng ngắt: “Không đau.”

Mạch Khinh Trần bình tĩnh nhìn phản ứng mất tự nhiên của nàng, “Không cần mạnh miệng.”

Lâm Tri: “Ta không có!”

Mạch Khinh Trần không để ý đến nàng, nghiêng người, lấy ra một chiếc bình lam ngọc thủ công tinh xảo từ trong ngăn kéo.

Lâm Tri khó hiểu nhìn hấn: “Ngươi muốn làm gì?”

Mạch Khinh Trần nói: “Bôi thuốc.”

Lâm Tri không tự chủ lùi về phía sau: “Ngươi. muốn bôi thuốc chỗ nào?”

Mạch Khinh Trần câu khéo môi, đường cong môi hệt gần như không thể nhận ra: “Chỗ nào chảy máu thì bôi thuốc chỗ đó.”

Lâm Tri xoay người bỏ chạy.

Mạch Khinh Trần kéo chân nàng, sau động tác vô cùng đơn giản, cả tay lẫn chân Lâm Tri đều bị hấn hạ gục Nhân tiện còn lộ ra vết máu phía sau.

Hấn không phải nghiêm túc chứ?!

Sự thật chứng minh. Mạch Khinh Trần cực kỳ nghiêm túc.

Đề Lâm Tri lên giường, Mạch Khinh Trần dễ dàng kéo xuống hơn phân nửa vạt áo, Lâm Tri vùng vẫy: “Ta không cần cầm máu, năng lực hồi phục của ta rất mạnh, một lát sẽ tự khỏi!”

Lời còn chưa nói hết, tay Mạch Khinh Trần đã ngừng lại.

Lâm Tri kinh hãi quay đầu lại.

Ngón tay lạnh lẽo xẹt một đường trên lưng nàng, đôi mắt Mạch Khinh Trần buông xuống: “Đây là vết thương?”

“Ừ.”

Lâm Tri thở phào nhẹ nhõm, lưng nàng đúng là từng bị thương, nhưng mà đã quá lâu rồi, lâu đến nỗi ngay cả chính nàng cũng không nhớ rõ.

Vết thương đã sớm khép lại, vết sẹo để lại cũng nhạt dần, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không nhận ra nơi đó từng chịu một vết thương trí mạng, chỉ có lúc chạm vào mới cảm thấy hơi phập phồng.

”Ai thương tổn ngươi?”

Lâm Tri nằm lỳ trên giường, tay nâng cằm, âm thanh có chút trầm thấp: “Ta không nhớ rõ, lúc ấy ta mới chỉ khoảng bảy tám tuổi thôi.”

Nàng thật sự không nhớ rõ.

Chỉ nhớ hình như là vào một đêm hè, khi nàng đang mơ màng ngủ, bên ngoài đột nhiên ồn ào, mẫu thân xông vào phòng, ôm nàng giấu vào trong tủ quần áo, ngay sau đó là tiếng kêu thảm thiết khiến nàng hoàn toàn tỉnh táo lại, nàng ôm đầu gối, ngồi co ro, không dám gây ra một cử động nhỏ nào. Không biết qua bao lâu, có người đột nhiên mở tủ quần áo ra, lưỡi dao nhắm vào đầu nàng chém xuống, nàng vừa định hét lên, thì trông thấy mẫu thân máu me khắp người ôm lấy đối phương, khiến một đao kia lệch hướng, không đâm trúng chỗ hiểm, nhưng để lại một vết chém dài trên lưng nàng. Đối phương cho rằng nàng sẽ chết, nên không thêm để ý bước đi.

Đội nàng có hơi sức bò ra khỏi tủ quần áo, mẫu thân đã không còn thở nữa.

Gần như toàn bộ người trong phủ đã chết sạch.

Sau đó, nàng thường nằm mơ thấy một màn kia, rồi thức tỉnh lúc nửa đêm.

Thời gian trôi qua, dù đau khổ đến mấy cũng sẽ trở nên nhạt nhòa, hơn nữa hiện tại nàng có sư phụ, có đại sư tỷ, có Sách Đồng, thậm chí còn có một Đỗ Nhược nàng thăm mếu, hôm nay, nàng đã có thể bình tĩnh hồi tưởng lại chuyện quá khứ.

Đợi chút, thật mát!

Lâm Trì quay đầu nhìn lại, ngón tay thon dài của Mạch Khinh Trần đang bôi được cao trên lưng nàng.

Nàng vô lực nói: “. Nơi đó đã sớm phục hồi rồi, không cần thoa thuốc nữa!”

Mạch Khinh Trần: “Không thoải mái.”

Lâm Trì: “Hà?”

Mạch Khinh Trần: “Vuốt không thoải mái.”

Lâm Trì: “. Ta cũng đâu có cho ngươi động vào!”

Đôi mắt Mạch Khinh Trần sâu thẳm, vừa cố chấp lại có chút tính trẻ con nói: “Không, ngươi có.”

Lâm Trì: “.”

Thần thánh ơi, cuối cùng ta cũng có loại cảm giác không thể thông ngôn với hần?

Ti mi vẽ loạn được cao lên vết thương, Mạch Khinh Trần đột nhiên hỏi: “Mỗi tháng ngươi đều đau như vậy sau?”

Ngắn người một lát, Lâm Trì mới hiểu được hần đang hỏi nàng chuyện quý thủy, nên gật đầu một cái.

Mạch Khinh Trần bình thần tuyên bố: “Về sau khi phát tác thì đến đây.”

Dáng vẻ hần lúc nói câu này như chuyện đương nhiên, theo lẽ thường phải như thế.

Mặt Lâm Trì lại bắt đầu hồng, nàng vẫn còn nhớ rõ cảm giác thư thái khi vùi mình trong ngực Mạch Khinh Trần, vô cùng ấm áp vô cùng thoải mái.

”Cảm ơn nhiều, nhưng mà. Tại sao?”

Mạch Khinh Trần ngừng một chút, làm như suy tư một hồi, rồi mới nghiêm túc trả lời: “Bởi vì ta thích nhìn dáng vẻ khi đau của ngươi.”

Lâm Trì: “.”

Ngươi có thể đừng đột nhiên trở nên biến thái như vậy được không.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 11: Chương 5 (Tiếp)

Đại phu nói thân thể Lâm Trì cần được điều dưỡng tốt. Liên quan đến sức khỏe Lâm Trì, dù khuôn mặt Sách Đồng có đen xì tỏ ý không tình nguyện, cũng sẽ không thể qua loa.

Huống chi, để Lăng Họa chăm sóc Lâm Trì, sẽ tốt hơn so với hần, một nam tử tới chăm sóc nàng.

Thân thể Lâm Trì từng tập võ nên chưa đầy hai ngày đã khôi phục không sai, vui vẻ trở lại. Ngược lại, gương mặt Lăng Họa trở nên ưu sầu, hay dùng ánh mắt đáng thương nhìn nàng khiến Lâm Trì có cảm giác quái dị khó nói.

Sách Đồng nói đúng.

Nơi này không nên ở lâu, vẫn nên rời đi sớm một chút.

Nàng đang suy nghĩ thì trong sơn trang bỗng vang lên thanh âm chấn động trời đất.

”Ha ha ha ha, bản đại gia chu du vô lâm về rồi đây, các vị có nhớ ta không?”

Lâm Trì kinh ngạc hướng ngoài cửa nhìn một chút, chỉ thấy một nam tử mặc cẩm y bào màu vàng, cực kỳ bảnh bao, đang đứng trước cửa lớn chỉ huy những người khác chuyển đồ vào trang.

Đúng lúc thấy Kỳ Mặc, Lâm Trì kéo hắn tò mò hỏi: “Ai vậy?”

Khỏe miệng Kỳ Mặc khẽ nhếch: “Là cận thân thị vệ của Công tử, Lăng Thư.”

Lăng Thư lúc này cũng trông thấy Kỳ Mặc, dường như vô cùng vui vẻ, tiến lên vỗ vai hắn: “Ha ha, tiểu Mặc tử, đại gia ta không ở, có phải ngươi rất tịch mịch không?!”

Kỳ Mặc tao nhã xoay vai: “Cảm tạ quan tâm, ta rất khỏe.”

Lăng Thư: “Việc gì phải câu nệ như vậy, ta còn đặc biệt mang đồ tốt về cho ngươi đây! Đây chính là bản đồ bảo tàng đấy!” Nói xong, hắn nhét một quyển tập cho Kỳ Mặc, rồi quay đầu nhìn về phía Lâm Trì, Lăng Thư đang định mở miệng, thì đột nhiên mất từ từ trọn to.

”Mỹ nhân, ta họ Lăng tên một chữ Thư, nhân sĩ vùng Thông Châu, có thể hay không mạo muội.”

Kỳ Mặc ôn hòa chen vào: “Không thể.”

Lăng Thư nhìn Kỳ Mặc lại nhìn Lâm Trì, “Thiệt” một tiếng nói: “Thôi, nếu là ngươi ta tạm thời không xuống tay. Chỉ là. . . .”, hắn hướng về phía Lâm Trì chớp chớp mắt, thâm tình nói, “Mỹ nhân, tên Kỳ Mặc này vốn bảo thủ, một chút ý tứ cũng không có, nếu nàng đổi ý, bản đại gia luôn nguyện ý chờ!”

Lâm Trì: “.”

Kỳ Mặc: “.”

Lăng Thư: “Bản đại gia đi trước dâng đồ tốt cho công tử, ha ha ha ha ha ~”

Nói xong hắn liền bước vào.

Kỳ Mặc vỗ trán, khẽ thở dài một tiếng, chưa chờ hắn than hết, đột nhiên thấy Lâm Trì tò mò rút quyển sách nhỏ trong ngực hắn ra, mở ra xem.

Gió nhấc lên một góc nhỏ, lộ ra hai chữ “Xuân cung“.

Kỳ Mặc đỏ mặt, muốn đoạt lại cuốn sách trong tay Lâm Trì.

Lâm Trì lắc mình, lật xem thêm hai trang, rồi trả lại cho Kỳ Mặc, thành thật nói: “Vẽ rất khó coi.”

Kỳ Mặc sững sờ: “Ngươi xem qua rồi sao?”

Lâm Trì sững sờ, phát hiện ra mình vừa lỡ lời, liền nháy mắt hai cái, dứt khoát giả bộ ngu không trả lời hắn.

Không trả lời là bởi vì nàng không thể nói nơi nàng thấy những thứ đồ này.

Thanh lâu.

Sau khi nhà tan cửa nát, một mình nàng mang theo bạc chạy ra ngoài, lại sơ sẩy bị người trộm mất tiền tiền, bán vào thanh lâu.

May mắn khi đó nàng còn nhỏ, hơn nữa trên người còn có vết sẹo kinh người kia, nên chỉ làm thị nữ hầu hạ tiểu thư.

Ở nơi này, ngoại trừ xuân cung đồ, nàng còn gặp rất nhiều nữ tử bất hạnh, cùng nhiều nam nhân khiến nàng ghê tởm.

Cũng vì vậy, nàng mới cảm thấy người luôn giữ mình trong sạch như Đỗ Nhượng thật đáng quý.

Đỗ Nhượng, Đỗ Nhượng.

Nghĩ đến cái tên này, Lâm Trì lại có chút uể oải.

Bị chính người mình yêu truy nã cả nước, mới nghĩ thôi đã thấy tiền đồ u ám, nàng cũng chỉ trộm chút đồ trong cung thôi mà, hơn nữa còn không thành công.

Cớ sao nhất định phải tóm nàng nhốt vào trong thiên lao!

Nhàm chán đi tới đi lui, lại bắt gặp một bóng người màu vàng, chỉ là lần này ánh mắt Lăng Thư nhìn về phía nàng phức tạp hơn so với lúc trước.

Lâm Trì không hiểu: “Làm sao.”

Lăng Thụ đột nhiên phịch một tiếng, bổ nhào vào bên chân của nàng: “Thiếu phu nhân!”

Lâm Trì: “.”

Một màn này, vì sao có cảm giác như đã từng quen biết.

Lăng Thụ ngẩng đầu: “Mới vừa rồi, tiểu nhân to gan lớn mật, dám can đảm đùa giỡn thiếu phu nhân, thật sự là tội không thể tha thứ! Tiểu nhân xin được lấy cái chết tạ tội! Ngài giết ta đi!” Nói xong, hai tay hắn dâng lên đại đao đeo bên hông, nhắm mắt cúi đầu, một bộ dáng sẵn sàng hy sinh.

Lâm Trì mờ mịt vô đầu: “. Cái đó, ta không biết dùng đao.”

Lăng Thụ nịnh hót: “Vậy ngài dùng binh khí gì?”

Lâm Trì: “Dùng tay.”

Lăng Thụ lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm: “Vậy ngài lấy tay đánh chết ta đi!” . Nói xong hắn còn không quên chỉ vào cổ chính mình, “Đánh vào đây!”

Lâm Trì: “. Người thật sự muốn ta đánh à?”

Lăng Thụ vì đại nghĩa diệt thân: “Nhất định! Đại gia, không, tiểu nhân vô cùng áy náy!”

Lâm Trì tiện tay bỏ vào cột trụ trên hành lang, chỉ nghe hai tiếng gãy thanh thúy, một khe hở xuất hiện từ vị trí nàng bỏ kéo dài một đường tới tận nền hành lang.

Lăng Thụ nuốt nuốt nước miếng.

”Cái đó.”

. Hắn đi cầu xin tha thứ, không phải đến tìm chết à!

Này này, chẳng lẽ muốn đùa thành thật!

Liếc thấy bóng dáng màu ngân bạch cách đó không xa, Lăng Thụ vội vã bước qua: “Công tử.”

Mạch Kinh Trần thong thả bước tới từ đầu hành lang bên kia, y bào tung nhẹ như mây bay, mái tóc dài màu bạc rũ xuống sau lưng tựa như dải ngân hà, sắc mặt lạnh lạnh, bờ môi không biết là đang nở nụ cười hay là cong lên theo thói quen, khiến người khác cảm thấy xa không thể với tới lại luôn không nhận được muốn tới gần.

Dù thế nào, hắn luôn giống như đang bước ra từ một thế giới khác, quanh thân không nhiễm chút bụi trần.

Lăng Thụ vội dừng bước, vừa đứng cách Mạch Kinh Trần hai bước chân, khiến ngay cả Lâm Trì cũng nhận ra hành động của Lăng Thụ hiển nhiên rất nhuần nhuyễn.

. Ngay cả người thân cận mà cũng không thể chạm vào sao?

Mạch Kinh Trần tựa như đã thành thói quen, chỉ nhìn lướt qua Lăng Thụ, liền làm như không thấy đi đến trước mặt Lâm Trì.

Hắn rất cao, Lâm Trì tự thấy so với các nữ tử khác, nàng vốn không hề lùn, nhưng Mạch Kinh Trần còn cao hơn nàng một cái đầu. Hắn vừa tới gần, trong nháy mắt, hơi thở lạnh nhạt bao phủ quanh Lâm Trì, khiến nàng có cảm giác tiến vào địa phận của Mạch Kinh Trần, toàn thân cũng không nhận được đề phòng.

Mạch Kinh Trần mở miệng: “Đến giờ ăn trưa.”

Lâm Trì hoàn toàn mê mẩn: “À?”

Mạch Kinh Trần: “Đút ta.”

Lâm Trì: “.”. Xoay người chạy trốn.

Nhưng chưa chạy được một bước, cổ nàng đã bị tóm, cả người bị xách lên, trở về vòng ôm trước ngực Mạch Kinh Trần.

Nàng khẳng định nàng đánh không lại Mạch Kinh Trần, vận khí không tốt nói không chừng còn bị hắn vận khớp xương.

Lâm Trì cúi gầm xuống, hạ thấp giọng: “. Đút cho người ăn có thể, nhưng người không được hôn ta!”

Mạch Kinh Trần: “Hôn người?”

Lâm Trì: “Chính là miệng đựng miệng.”

Mạch Khinh Trần suy nghĩ một chút, hình như có chút giấy giữa, hồi lâu mới đáp: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 12: Chương 6

Chi cần không hôn nàng, uy Mạch Khinh Trần ăn cơm đối với Lâm Trì mà nói chỉ là chuyện nhỏ.

Vì phải miêu tả hương vị món ăn cho hắn, nên nàng phải nếm trước tất cả các món ăn một lần. Tuy nói Mạch Khinh Trần không có vị giác, ăn gì cũng như nhau nhưng bàn cơm không vì vậy mà trở nên đơn sơ. Trên bàn luôn bày những món ăn xa xỉ mà Lâm Trì chỉ mới nghe người khác nói qua, còn đối với Mạch Khinh Trần thì chỉ là một câu nói thuận miệng.

Hơn nữa, ngoại trừ việc khi không hay thích động tay động chân với nàng, khiến người khác nhức đầu ra, Mạch Khinh Trần đối xử với nàng cơ hồ là nói gì nghe vậy.

Mấy ngày trời qua, khuôn mặt Lâm Trì rõ ràng mượt mà hẳn lên.

Chính nàng cũng thấy rất hài lòng, sự phụ luôn ghét bỏ nàng quá gầy, chính người cũng không nghĩ xem sống đầu đường xó chợ qua ngày làm sao có thể mập lên được!

Mặc dù Mạch Khinh Trần không có cảm giác, nhưng so với trước kia, rõ ràng hắn càng ngày càng thích ôm Lâm Trì.

Ngày nào đó, Lâm Trì hỏi hắn, Mạch Khinh Trần trả lời rất đơn giản còn rất thật sự: “Trước có chút gầy, hiện tại ôm thoải mái hơn.”

Đối với việc này, Lăng Họa và Kỳ Mặc tỏ ra vô cùng vui mừng, nhất là Lăng Họa, nàng vận khăn tay, kích động đến mức lệ nóng quanh tròng.

Về phần Lăng Thư, ách, phản ứng của hắn về cơ bản không ai quan tâm.

Trong số những người ở đây, người duy nhất không vừa lòng chính là Sách Đồng, nhưng mấy ngày nay chỉ cần hắn vừa nghĩ muốn đến gần Lâm Trì, đều sẽ bị Lăng Họa, Kỳ Mặc hoặc Lăng Thư kéo ra xa.

Bản thân người trong cuộc như Lâm Trì không chỉ không chống cự ngược lại còn hết sức hưởng thụ, thậm chí luôn thiếu hứng thú với đề xuất li khai của Sách Đồng, khiến Sách Đồng mặc dù vô cùng đau đớn nhưng không tìm được biện pháp vẹn toàn nào để khuyên Lâm Trì rời khỏi.

Nhưng nếu không rời khỏi đây.

Lâm Trì bị nuôi nhốt giống như heo con mất.

Nghĩ đến đây, Sách Đồng nhất thời lâm vào một vùng cảm xúc u ám.

Người có cảm giác này hiển nhiên không chỉ có một mình Sách Đồng.

Mỗi lần nhìn Lâm Trì vui đùa vào bàn cơm ăn không ngừng, Mạch Khinh Trần cũng sẽ mơ hồ có mấy phần cảm giác như thế.

Nhưng cách nghĩ của hắn tất nhiên không giống Sách Đồng.

Nhìn thấy Lâm Trì hài lòng vuốt bụng, toàn thân tản ra một loại hơi thở hạnh phúc tự nhiên, hắn cảm thấy có chút kỳ quái. Với Mạch Khinh Trần mà nói, ăn này nọ cũng chỉ là vì duy trì sự sống mà thôi, tại sao Lâm Trì khi được ăn ngon lại hạnh phúc như thế.

Giống như là chỉ cần được ăn ngon, mọi chuyện khác đều trở nên không quan trọng.

Hắn không hiểu, vì vậy hắn hỏi.

Lâm Trì liếm nước sốt dính trên bát, nghiêng đầu hỏi hắn: “Người không có sở thích gì đặc biệt hay việc gì đó đặc biệt muốn làm sao?”

Mạch Khinh Trần nhàn nhạt liếc nàng một cái: “Không có.”

Lâm Trì: “Vậy người không thích cái gì?”

Mạch Khinh Trần: “Không có.”

Lâm Tri chưa từ bỏ ý định: “Vậy chuyện người quan tâm?”

Mạch Khinh Trần trả lời không có nửa điểm phập phồng: “Không có.”

Lâm Tri: “Vậy người. . . . không cảm thấy nhàm chán sao?”

Mạch Khinh Trần nói: “Nhàm chán là cái gì?”

Kỳ thực, Lâm Tri có thể dự đoán được câu trả lời của hắn, nhưng vẫn không nhịn được mềm lòng.

Nàng ăn ngon, ngay từ nhỏ đã thích được ăn ngon.

Chớp mắt hai cái, Lâm Tri không khỏi hồi tưởng lại khi nàng còn bé. Khi đó mẫu thân vẫn còn sống, nàng vẫn là một tiểu cô nương không rành sự đời. Mẫu thân nàng rất khéo tay, biết làm rất nhiều đồ ăn và điểm tâm ngon lạ thường, chỉ tiếc sức khỏe mẫu thân luôn không tốt nên rất ít xuống bếp, mười lần xuống bếp thì chín lần là vì nàng tham ăn. Mỗi lần nhìn nàng ăn ngon, đáng về thỏa mãn, mẫu thân luôn vui vẻ vuốt tóc nàng. . . .

Mạch Khinh Trần: “Ta không có mẫu thân.”

Lâm Tri hoàn toàn không tin: “Hoàng hậu nương nương rõ ràng sống rất tốt mà!”

Mạch Khinh Trần: “Nàng không phải là mẫu thân của ta.”

Hắn nói thật bình tĩnh, không có tức giận, không có không cam lòng, giống như đang tự thuật một câu chuyện không có cảm tình.

Lần đầu tiên Lâm Tri cảm thấy tức giận, nàng nhíu mày: “Rõ ràng là có! Tại sao lại nói nàng không phải mẫu thân người!”

Nhiều lúc nàng ngốc nghếch nghĩ rằng nếu mẫu thân nàng sống lại thì tốt biết mấy, nhưng Mạch Khinh Trần có mẫu thân, cư nhiên lại không chịu nhận nàng!

Mạch Khinh Trần dường như không hiểu tại sao Lâm Tri tức giận, nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Ta là yêu nghiệt, khuyên quốc yêu nghiệt, là điềm xấu. Cho nên bọn họ không phải phụ mẫu ta.”

Hắn nói vô cùng bình tĩnh như thể đang nói chuyện của người khác.

Lâm Tri nhụt chí cúi đầu.

Trong khoảng thời gian này, nàng căn bản đã hiểu, giữa nàng cùng Mạch Khinh Trần thật sự không thể trao đổi theo cách thông thường.

Mạch Khinh Trần sờ sờ đầu nàng, như đang an ủi.

Lâm Tri lại càng nhụt chí hơn. . . .

Giữa lúc đôi bên rơi vào trầm mặc, Kỳ Mặc đẩy cửa đi vào, sắc mặt có chút cổ quái: “Công tử, bên ngoài có người muốn gặp người.”

Mạch Khinh Trần: “Người nào?”

Kỳ Mặc: “Thị Lang bộ Hình Đỗ Nhược, hắn nói là tới truy bắt phạm nhân.”

Mạch Khinh Trần: “Không thấy.”

Kỳ Mặc: “Nhưng hắn đã xông vào. . . .”

Hắn chưa nói dứt lời, Lâm Tri đã thoát khỏi ngực Mạch Khinh Trần, nhảy ra ngoài, tìm được cửa sổ, muốn phi thân ra ngoài.

Mạch Khinh Trần dúi mũi chân, kéo cánh tay Lâm Tri lại.

Lâm Tri: “Cái đó. . . . Ta muốn đi đại tiện!”

Mạch Khinh Trần: “Nhà vệ sinh ở sát vách.”

Kỳ Mặc thấy vậy, do dự một chút, rồi tiếp tục nói: “. . . . bị Lăng Thư cản lại . . .”

Lâm Tri bình tĩnh bò từ trên cửa sổ xuống, mặt ửng đỏ: “Khụ khụ khụ, ta lại không muốn đi. . . .”

Trông mặt Mạch Khinh Trần yên tĩnh như mặt nước, nhàn nhạt trông lại, không chỉ không có chút nhiệt độ, ngay cả đường cong trên khuôn mặt cũng thiếu.

Kỳ Mặc: “Cái đó. Lãng Thu ra tay hơi nặng, Đồ thị lang bị đánh học máu.”

Lâm Trì bỗng nhiên quay đầu lại: “Học máu?”

Kỳ Mặc ngẩn ra, gật đầu.

Sắc mặt Lâm Trì thoát cái trở nên khó coi, chỉ trong nháy mắt, thân hình nàng vừa động, nhân lúc Kỳ Mặc và Mạch Khinh Trần chưa phản ứng kịp, quay đầu lao ra cửa!

Mạch Khinh Trần nhìn về phía Kỳ Mặc.

Kỳ Mặc bị hấn như vậy đâm ra hơi lúng túng: “Ách, thuộc hạ nói sai cái gì sao?”

Ánh mắt Mạch Khinh Trần trở nên lạnh lẽo, quay đầu bước ra ngoài: “.”

Kỳ Mặc: “.”

T_T công tử, thuộc hạ sai lầm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 13: Chương 6: (Tiếp)

Cửa lớn sơn trang gần ngay trước mắt, Lâm Trì lại không dám tiến lên, tung người nhảy lên cây cao, nhìn xuống phía dưới.

Đỗ Nhược ngọc thụ lâm phong, một tay cầm chắc quạt sắt dùng làm binh khí, dải lụa màu xanh ngọc tung bay sau đầu, càng làm nổi bật dung nhan như ngọc, xa xa nhìn lại liền thấy vui tai vui mắt, chỉ là lúc này bên môi hấn mơ hồ có vết máu, giống như bức tranh thủy mặc thêm một nét bút chu sa, nhìn rất ghê người.

Lãng Thu cột nhà cách hấn một bước ngắn, cà lơ phát phơ vút đại đao trong tay.

”Họ Đỗ, người vẫn là sớm trở về đi thôi, bản đại gia dùng chuỗi đao cũng có thể đánh bay người!”

Đỗ Nhược lau vết máu bên môi, chăm chú nhìn Lãng Thu: “Để cho ta vào lục soát sơn trang, nếu không có người ta muốn tìm, ta tự nhiên sẽ rời đi.”

Lãng Thu không nhịn được cao giọng: “Ta nói người nghe không hiểu tiếng người sao? Vô Mặc sơn trang là nơi người có thể lục soát hay sao?” Đao trên tay nhẹ nhàng xoay một vòng, một bên khoe miệng nhếch lên, Lãng Thu nở nụ cười phách lối, “Vậy bản đại gia không thể làm gì khác hơn là gắng gượng đánh cho người có đến mà không có về!”

Lãng Thu luôn cảm thấy vô cùng hứng thú với việc đánh cho “tiểu bạch kiểm” hoa rơi nước chảy, theo ý hấn, toàn bộ giang hồ, nam nhân nào đẹp mắt hơn hấn đều nên chết hết đi. Ách, dĩ nhiên là trừ công tử cực kỳ vĩ đại của hấn ra!

Ngắm lại, hấn liền nhặt đao lên, nhanh chóng xoay người, dùng lực đạo như vạn quân ép sát tới!

Đỗ Nhược nhanh chóng lui lại, vung quạt sắt lên ngăn cản, phía sau hấn đứng không ít quan sai, nhưng lúc này ai cũng sợ hãi không dám tiến lên.

. Cho dù không thể thừa kế ngôi vị hoàng đế, nhưng trên danh nghĩa, Mạch Khinh Trần vẫn là Hoàng Thái Tử.

Đổi lại là người tình mắt, có ai dám náo loạn Đông cung bắt người không?

Chúng quan sai: Đỗ đại nhân, ngài cố gắng cố gắng lên, chúng ta ủng hộ tinh thần cho ngài.

Bị đao của Lãng Thu ép lùi lại mười mấy bước, lưng Đỗ Nhược đụng thẳng vào một cây khô.

Tìm Lâm Trì kìa nhảy lên.

. Không đúng, võ công của Đỗ Nhược mặc dù không thể coi là tuyệt thế, nhưng là tuyệt đối không đến mức kém như vậy!

Bên kia, Lãng Thu đang ở thế thượng phong, bất luận là lực lượng hay là khí thế đều áp chế Đỗ Nhược, trông mắt Lãng Thu xoay chuyển, linh hoạt chuyển đao, sống đao xoay tròn, mạnh mẽ đánh vào trước ngực Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược rên lên một tiếng, đau đến mức mắt bỗng nhắm chặt.

. Đánh tiểu bạch kiểm quả nhiên vô cùng sáng khoái!

Đánh thêm vài cú tốt lắm!

Lăng Thụ vừa muốn ra tay, bỗng nhiên ngăn ra.

”Thiếu phu nhân, sao người ra đây? Người biết tên tiểu bạch kiểm này sao?”

Lâm Trì căn bản không thèm liếc mắt nhìn hắn, nằng nặc nâng Đổ Nhược dậy, mấp máy môi, rồi mới nhỏ giọng hỏi: “Người bị thương?”

Máu đỏ không ngừng tràn ra khóe môi, đôi mắt đang nhắm chặt của Đổ Nhược khẽ mở ra một khe nhỏ, bình tĩnh nhìn về phía nàng: “Người quả nhiên ở đây.”

Ngày đó, hắn điều tra tất cả xe ngựa dừng ở khu vực quanh Thiên lao, loại bỏ những đối tượng không có khả năng, chỉ còn lại một chỗ này.

Lâm Trì trầm mặc một chút: “Ta đi ngay đây.”

”Xin lỗi.” Đổ Nhược đột nhiên nắm lấy cổ tay Lâm Trì, “Ta không thể để cho người rời đi.”

Lâm Trì: “Buông ta ra!”

Đổ Nhược lạnh nhạt nói: “Không thả.”

Lâm Trì mỉa mai: “Cái người này, sao người đáng ghét như vậy! Ta cũng không dính vào mười tội không thể tha thứ (*), người nhất định bắt ta vào thiên lao làm gì? Lúc người ngã bệnh, ta còn chăm sóc người a, mặc dù ta không chủ động cầu người báo đáp ân tình, nhưng người cũng không thể lấy oán trả ơn như vậy!”

Ngu ngốc, bị nhốt trong Thiên Lao còn tốt hơn sống trong Vô Mặc sơn trang, người khác không biết, nhưng Đổ Nhược rất rõ ràng hàng năm nơi này có bao nhiêu người mất tích.

Trên dưới toàn bộ sơn trang, không có một người được coi là người bình thường, cổ tình đều là nhân vật siêu phàm, triều đình cũng coi nơi này là củ khoai lang phòng tay, bất luận là vụ án gì, chỉ cần tra đến nơi này đều coi như là án chết.

Đổ Nhược cũng lười giải thích những chuyện này cho Lâm Trì, hơn nữa hắn cũng không còn hơi sức để mà giải thích.

Đau đớn khiến Đổ Nhược lại một lần nữa nhắm mắt lại, còn cảm thấy ngón tay của mình đang bị cạy ra.

Môi Đổ Nhược bật ra một nụ cười khổ: “Ta sẽ không buông ra.”

Bỗng một thanh âm lạnh nhạt nhưng thanh nhã dễ nghe vang lên: “Không buông ra thì chặt đi.”

Một thanh âm khác dường như rất là vui vẻ, nịnh nọt nói: “Công tử, người cần đao sao?”

Đổ Nhược chợt mở mắt.

Liên trông thấy gương mặt được ông trời ưu ái, tụ hội tất cả mọi nét đẹp trong nhân gian găm trong gang tấc, không cần phải nghĩ cũng biết là người nào.

Mạch Khinh Trần.

Trong thiên hạ, không có người thứ hai có thể phách lối đến trình độ này.

Nhận lấy đao trong tay Lăng Thụ, Mạch Khinh Trần không chút suy nghĩ liền vung đao về phía cổ tay Đổ Nhược cổ tay —— không mang một chút xú ý tứ đùa giỡn nào.

Thời điểm Đổ Nhược ý thức được cần phải buông tay thì đã không còn kịp nữa!

Thân thể chợt bị văng mạnh ra ngoài, Đổ Nhược ngã trên mặt đất, tay chống lên thân cây, phé phũ đều đau, hắn nỗ lực ngẩng đầu nhìn lại, về mặt chấn động

Đao dừng ở trước người Lâm Trì, cự ly gần đến mức có thể cảm thấy lưỡi đao cắt qua vạt áo nàng, nhưng kiên định không tiến thêm một bước.

Không gian dường như yên tĩnh lại.

Lăng Thụ há miệng thở dốc, khóe mắt giật giật.

Thiếu phu nhân liệu mình cần đao của công tử vì nam nhân khác, loại chuyện này.

Sau lưng bọn họ, dù là quan sai Đỗ Nhượng mang tới hay là người trong Vô Mặc son trang đều lộ ra vẻ mặt khó có thể hình dung.

Ngược lại, người trong cuộc Lâm Tri hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi không khí kỳ quái lúc này chút nào. Nàng khẽ mím môi, chớp mắt nhìn Mạch Khinh Trần: “Người có thể không giết hấn không?”

Quần chúng: Lá gan của cô nương này quá lớn!

Mạch Khinh Trần giữ nguyên tư thế cầm đao, khuôn mặt không chút thay đổi, chỉ lạnh nhạt mở miệng: “Tại sao?”

Lâm Tri: “Ách.” Đỗ Nhượng đang ở bên cạnh, bây giờ nếu nàng nói nàng thích hấn thì sẽ rất ngượng ngùng, “Cái đó, hấn rất quan trọng, ta không muốn hấn chết, nếu hấn chết ta sẽ. Ách, khổ sở.”

Quần chúng: nói thô lỗ liên thô lỗ, ngại tình huống chưa đủ kích thích sao?

Không ngờ, Mạch Khinh Trần không có nổi giận, chỉ tiện tay vứt đao sang một bên, rồi khom lưng ôm lấy Lâm Tri: “Được.”

Quần chúng: Ôi chào!

Đỗ Nhượng bị trọng thương, dùng tay ấn ngực, đang muốn nói thêm điều gì, liền bị Lăng Thư dùng sống đao nhẹ nhàng đâm một cái, liền té xỉu.

Dùng một tay nhấc cổ áo Đỗ Nhượng lên, Lăng Thư chân chửi hỏi: “Công tử, vậy người này.” Muốn đưa vào trong trang chữa trị sao?

Mạch Khinh Trần: “Ném ra ngoài.”

Lăng Thư: “A?”

Mạch Khinh Trần chuyển mắt, thân nhiên liếc nhìn hấn một cái.

Toàn thân Lăng Thư rung mình một cái, liền không chút nghĩ ngợi thuận tay vứt Đỗ Nhượng ra ngoài.

Đỗ Nhượng đang trong hôn mê rên lên một tiếng, tiếp tục bất tỉnh nhân sự.

Lâm Tri nằm trên bả vai Mạch Khinh Trần kháng nghị: “. Người đồng ý rồi mà.”

Mạch Khinh Trần: “Ừ.”

Lâm Tri đau lòng nhìn Đỗ Nhượng: “Vậy người còn.”

Mạch Khinh Trần đổi tư thế, đem mặt Lâm Tri áp vào trong lòng: “Ta chỉ đồng ý với nàng sẽ không giết hấn.” Hai tay dùng sức ôm chặt nàng vào lòng, “Không có đồng ý cứu hấn.”

Lâm Tri: “. Người.” Vô lại.

Đừng ôm chặt như vậy, ta không thở được!

Lướt qua ánh mắt sùng kính và sợ hãi của mọi người, Mạch Khinh Trần nhẹ bước ôm Lâm Tri đi vào trong trang.

Lúc này, đám quan sai mới bừng tỉnh từ trong mộng, vội vã chạy về phía đại nhân đã sớm bị đánh bầm dập của bọn họ.

Cả đám luống cuống tay chân, vừa định đỡ Đỗ Nhượng dậy, thì một thanh âm vang dội mang phần treu tức vang lên: “Từ từ đã.”

Lăng Thư xoay cổ tay, cổ chân, mắt tỏa sáng: “Bản đại gia cho các người đi lúc nào.”

Chúng quan sai nom nớp lo sợ: “Mới vừa rồi.”

“Đó là công tử đồng ý, không phải là ta.” Lăng Thư tà mị cười một tiếng, nhặt đại đao lên: “Mấy ngày nay không động thủ rồi, đến đây, bản đại gia vui đùa với các người một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyên Thành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 14: Chương 7

Đêm đó, Lâm Tri ngủ rất ngon.

Nếu đã quyết định rời đi, thì dù thế nào, trước khi đi cũng phải ăn một bữa no nê.

Lâm Tri vui vẻ ăn đồ ngon, hoàn toàn không chú ý thấy Mạch Khinh Trần không thích hợp.

Cho đến khi Mạch Khinh Trần ăn xong, Lâm Tri vẫn đang thờ hồn hên ăn, thỉnh thoảng nàng giương mắt, nhìn thấy mấy người khiêng vài hòm gỗ lim đi vào.

Cách một cái bàn, Mạch Khinh Trần bình tĩnh hỏi: “Nàng thích vàng phải không?”

Xoàn xoạt, hòm thứ nhất mở ra.

Một rương vàng sáng ngời.

Lâm Tri liếm ngón tay, suy nghĩ một chút rồi nói: “Cũng không thể nói là không thích, nhưng mà bạc chỉ cần đủ dùng là được, quá nhiều sẽ mang theo phiền toái cũng dễ gặp nạn.”

Mạch Khinh Trần trầm ngâm: “Còn cái này?”

Xoàn xoạt, hòm thứ hai mở ra.

Một hòm váy áo rườm rà, hoa lệ, quá lãng phí.

Lâm Tri sáng khoái lắc đầu: “Loại y phục này mặc vào trời tay trời chân, tuyệt không thoải mái.”

—— trừ ngày thứ nhất bị cưỡng chế mặc váy, mấy ngày sau Lâm Tri đều hỏi mượn Kỳ Mặc nam trang để mặc, sợi vải trơn bóng mềm mại, vận động dễ dàng, nàng mặc vô cùng thoải mái, so với mấy cái váy rách này tốt hơn nhiều.

Phất tay một cái, Mạch Khinh Trần dứt khoát bảo người mở hòm thứ ba ra.

Trong hòm để một đóa hoa, một đóa hoa màu đỏ nhạt, xinh đẹp đến mức tận cùng, rõ ràng là màu sắc rất nhạt nhòa nhưng cánh hoa nở ra tùy ý, phong thái giản đơn lại có thể khiến người người kinh diễm.

Ngàn vàng khó cầu một đóa “Mỹ nhân yêu”, hoàn toàn xứng đáng là loài hoa đẹp nhất Bắc Chu.

Lần này, Lâm Tri rốt cuộc chăm chú nhìn: “Cái này ăn được sao?”

Mạch Khinh Trần: “. Không thể.”

Lâm Tri quay đầu lại, tiếp tục ăn đồ ăn trên bàn ừ ừ lẩm bẩm: “Không ăn được còn xinh đẹp như vậy làm gì.”

Mạch Khinh Trần: “.”

Đúng lúc đó, chiếc hòm cuối cùng tự bật mở.

Một con thú cưng lông trắng, mềm mại như nhung chui ra, rừ rừ thân mình, đồng tử mắt một bên màu vàng một bên màu lục cánh giác quét bốn phía, vẻ mặt nghiêm túc, hai tai run lên nghe ngóng, rồi mới cong cái móng béo phì ngồi chồm hồm xuống.

Mắt Lâm Tri tròn to: “Đây là.”

Hạ nhân khiêng hòm bổ sung: “Mèo Ba Tư.”

Lâm Tri ngồi xổm trước mặt chú mèo, ngón tay thon dài cẩn thận chọc chọc thân mèo. Con người chú mèo xoay lòng vòng, vung đuôi lên hất văng tay của nàng, uốn éo cái mông xoay người, hoàn toàn không để ý tới nàng.

Lâm Tri: “.” Bị đá kích trầm trọng.

Nhìn thấy Lâm Tri mặt như đưa đám, Mạch Khinh Trần liền khinh khinh phiêu phiêu nói: “Không thích liền giết đi.”

“Không phải, là.” Lâm Tri nhụt chí đứng lên: “Nó không thích ta.”

Từ trước đến giờ, thanh âm Mạch Khinh Trần vẫn luôn bình thản, thanh nhã, nhưng không biết tại sao hôm nay tinh thần sa sút, hình như có chút uể oải không nói lên lời: “Nàng có yêu mến thứ gì đó không?”

Lâm Tri chỉ tay vào chính mình: “Người hỏi ta?” Ngay sau đó gật đầu nói, “Đương nhiên là có, ta thích cao lương mỹ vị, không phải rất rõ ràng rồi sao?”

Mạch Khinh Trần nhấp nháy mắt, như có điều suy nghĩ.

Dường như nghe thấy âm thanh lạ, chú mèo quay đầu trở lại, rồi chống hông lên, ánh mắt lười biếng quét qua Mạch Khinh Trần thì dừng lại một chút, mèo Ba Tư tao nhã bước, hai chân trước nhảy lên đầu gối Mạch Khinh Trần.

Lâm Trì còn nhớ rõ Kỳ Mặc đã nói, Mạch Khinh Trần rất đáng ghét người khác đụng vào, vội vuron tay ra ôm mèo.

Ai ngờ con mèo đáng chết kia hoàn toàn không cảm kích, tìm một vị trí thoải mái trên đùi Mạch Khinh Trần, thoải mái nằm sắp xuống, còn thành thói ngoe nguẩy cái đuôi.

Mọi người cúi đầu, mặc niệm.

Về mặt Mạch Khinh Trần bình tĩnh, khẽ nâng tay lên.

Lâm Trì sợ hết hồn, vội vàng nắm tay Mạch Khinh Trần: “Đợi chút, đừng giết nó có được không? Nó thích người nên mới đến gần người đấy.”

Mạch Khinh Trần ngược mắt: “Thích ta?”

Lâm Trì: “Đúng vậy!”

Mạch Khinh Trần thu tay lại.

Lâm Trì mới vừa thở phào một hơi, lại nhìn thấy Mạch Khinh Trần đột nhiên giơ tay lên, nâng kính hải, sau đó lại thấy.

Mạch Khinh Trần sờ soạng thân mèo một phen. Mèo Ba Tư thân mật cọ cọ ngón tay Mạch Khinh Trần, dường như đang rất hưởng thụ.

A! Không phải muốn giết mèo sao?

Lâm Trì kỳ quái nhìn về phía Mạch Khinh Trần, Mạch Khinh Trần đang chăm chú nhìn mèo, hình như cũng có chút kinh ngạc, mái tóc bạch kim đỏ xuống, đôi mắt hẹp dài xinh đẹp mờ to, làm cho khuôn mặt vốn băng sương tăng thêm vài phần sinh khí.

. Nhìn dáng vẻ Mạch Khinh Trần lúc này, hình như có chút đáng yêu?

Khóe miệng giật giật, Lâm Trì ép chính mình tỉnh táo lại. Mạch Khinh Trần đáng yêu, loại ý niệm này thật đáng sợ.

Mạch Khinh Trần, tương truyền là kẻ máu lạnh vô tình, giết người không chớp mắt, toàn bộ giang hồ đều sợ hãi. Nàng lại thấy hắn đáng yêu?

Suy nghĩ này quấy nhiễu Lâm Trì một hồi lâu.

Khiến cả buổi chiều nay, nàng nằm phơi nắng trong viện Mạch Khinh Trần cũng không được an ổn, chần chừ một hồi, nàng quyết định tới phòng ăn kiểm chút đồ ăn.

Vừa tới cửa phòng ăn, Lâm Trì đã cảm thấy có chút không đúng.

Nơi này quá yên tĩnh.

Trong Vô Mặc sơn trang, tài thực rất phong phú, thừa loạn đột nhập vào bếp trộm đồ ăn không phải việc nàng mới làm lần đầu, nhưng những lần đó, trong bếp đều có rất nhiều người, trò chuyện huyền ảo. Nàng nắm lấy mấy nhánh cây leo, tung người bật lên đầu tường, đập mái hiên leo lên nóc nhà, lật một mảnh ngói, Lâm Trì chỉ mới nhìn thoáng qua, liền thiếu chút nữa té từ trên nóc nhà xuống.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 15: Chương 7: (Tiếp)

Trong phòng ăn chỉ có một người, Mạch Khinh Trần.

Hắn đang. nấu ăn.

Đây chính là cảnh mà Lâm Trì muốn tưởng tượng cũng tưởng tượng không ra.

Mạch Khinh Trần thích hợp đứng ở trên đỉnh núi cao, bề ghế thiên hạ, thích hợp nghịch thiên rồi lưu lại một bóng lưng lạnh lùng, thích hợp giơ một thanh hàn kiếm chém xuống. Nhưng tuyệt đối không thích hợp vào phòng bếp nấu ăn!

Nhưng kì lạ là lúc này Mạch Khinh Trần đúng là đang đứng nấu ăn.

Một cuốn sách nấu ăn chữ mờ mờ đặt trước mặt hắn, Mạch Khinh Trần dùng tư thế cầm kiếm cầm dao, thuần thục thái nguyên liệu, rồi bỏ nguyên liệu vào trong nồi.

Sau một khắc, thốt nứt ra.

Mạch Khinh Trần cầm cái xèng đảo một phen.

Nồi cũng nứt ra.

Mạch Khinh Trần rót dầu vào hỗn hợp đồ ăn trong nồi, ánh lửa vọt lên, sáng rực.

Mạch Khinh Trần vung tay áo, lui lại một bước, lửa tắt ngay lập tức, nhưng cả lò bếp đã trở thành một mảnh hỗn độn.

Liếc mắt nhìn, Mạch Khinh Trần lại cầm sách lên, chuyển sang lò bếp kế tiếp, tiếp tục lặp lại hành động vừa rồi.

Bữa tối bùng lên, món ăn ít hơn so với bình thường, đồ ăn cũng rất đơn giản, nhưng đáng vẻ không đơn sơ lắm, ít nhất không như Lâm Trì đã dự liệu....
Thức ăn cháy thành than.

Gắp một ít rau xanh đưa vào miệng. Trong nháy mắt, gương mặt Lâm Trì liền vặn vẹo.

Mặn quá. Nàng muốn uống nước.

Nhưng mà, liếc trộm người đang ngồi bên cạnh nàng, Mạch Khinh Trần, Lâm Trì quyết tâm nhắm mắt nuốt xuống.

"Mùi vị thoang thoang, trong đắng có một chút vị ngọt, ừm, rất mới mẻ." Lâm Trì gắp thức ăn cho Mạch Khinh Trần, Mạch Khinh Trần không hề phát giác ra, chậm rãi nhai, khóe mắt cũng không tự giác cong cong.

. Hắn không có vị giác.

Lâm Trì thoáng chốc hiểu ra, cho nên khi nấu ăn hắn chỉ bắt chước cách chế biến, nhưng chính hắn cũng không biết món ăn có mùi vị gì đi.

Đột nhiên, nàng thấy có chút khổ sở, chỉ là một chút xiu thôi.

Ăn xong bữa này, có thể nói là bữa cơm khó ăn nhất từ khi Lâm Trì đến nơi này, Mạch Khinh Trần dùng khăn vải, ưu nhã thay Lâm Trì lau miệng, hỏi: "Ăn ngon không?"

Lâm Trì giả vờ ngượng một cái, trái lương tâm gật đầu: "Ăn ngon."

Mạch Khinh Trần ôm chặt Lâm Trì, cầm chổng trên đầu nàng: "Ta làm."

Lâm Trì nín cười nói: "Ừ."

Ngón tay thon dài vuốt tóc nàng, Mạch Khinh Trần hỏi: "Nàng thích ta sao?"

"Hả?"

Lâm Trì ngẩn người, đôi môi mấp máy vài lần, cuối cùng chỉ nhẹ giọng nói: "Không biết."

~~~~~
Buổi tối, Lâm Trì lăn qua lộn lại không ngủ được.

Mạch Khinh Trần nấu ăn cho nàng. . . . . Chẳng lẽ là vì lấy lòng nàng?

Cái này quá kinh hãi rồi?

Chóp mắt, Lâm Trì nghiêng đầu ngắm khuôn mặt Mạch Khinh Trần, hai mắt hắn khép hờ, hô hấp nhàn nhạt.

Bởi vì nàng kháng nghị, nên Mạch Khinh Trần đồng ý mỗi buổi tối ôm nàng ngủ sẽ không cời y phục của nàng nữa nhưng chuyện cùng nhau ngủ vẫn không lay chuyển được.

Cũng may bản thân Lâm Trì cũng không quá quan tâm chuyện này, lúc nàng ở trong thanh lâu, những chuyện nên biết đều đã biết, sau lại đi theo sự phụ sống đầu đường xó chợ, những lúc đói khổ nhất còn chen chúc ngủ chung với một đám nam nhân trong một ngôi miếu đổ nát.

Có thể sống sót mới là quan trọng nhất, những thứ khác, đều không cần so đo làm gì. . . . .

Hướng chỉ, trong mắt Mạch Khinh Trần không có ánh nhìn dâm tà khiến nàng không chịu nổi, trên người hắn cũng không có hơi thở dơ bẩn, ô ử, ngược lại, khí tức trên người hắn rất sạch sẽ, rất thoải mái, tựa vào trên người hắn rất dễ đi ngủ giấc ngủ.

Sợi tóc bạch kim quét qua gương mặt nàng, hơi nhột.

Lâm Trì nắm một nhánh tóc, sờ sờ, thật trơn, lại dùng tay xoắn xuýt một hồi. . . . . Giương mắt lên, chống lại đôi mắt chưa tỉnh ngủ của Mạch Khinh Trần.

”Thế nào?”

Lâm Trì buông tay ra: “Không có gì.”

Mạch Khinh Trần duỗi cánh tay, vòng qua Lâm Trì, kéo nàng gần sát hơn, nhắm mắt lại, bình tĩnh nói: “Ngủ.”

Lâm Trì: “. . . . .”

Nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, nàng nghĩ, nhưng nàng không ngủ được làm sao bây giờ? T_T

Cho đến khi Mạch Khinh Trần rời giường, Lâm Trì mới từ từ ngủ say.

Nhưng nàng chưa kịp ngủ bù, liền có người nỗ lực lắc bả vai nàng: “Tiểu thư, tiểu thư, nên đi!”

Lâm Trì dụi dụi mắt: “Buồn ngủ quá.”

Sách Đồng bắt đầu đi: “Tiểu thư, người đứng lên, ta công người, lên lưng ta rồi ngủ tiếp .”

Lâm Trì mơ mơ màng màng cười: “Được!”

Sách Đồng ngẩn ra, không tiếng động thở dài, nhận mệnh nâng Lâm Trì lên lưng, mấy ngày nay hắn đã hoàn toàn quen thuộc với địa hình và vị trí canh gác trong Vô Mịch sơn trang, mấy lần thuận lợi tránh thoát lính đi tuần, một mạch cõng Lâm Trì leo tường ra ngoài, đưa nàng vào trong xe ngựa hắn đã chuẩn bị tốt.

Trong xe ngựa là một lớp đệm thật dày, Lâm Trì lăn trên đệm, ngủ hoàn toàn không có hình tượng.

Sách Đồng phân phó đánh xe ngồi bên ngoài, liền tựa vào vách xe ngựa coi chừng Lâm Trì. Ánh mắt cũng không tự giác trở nên mềm mại, rõ ràng cùng nhau trải qua khổ nạn, có huyết hải thâm cừ không thể không báo, tại sao Lâm Trì có thể sống nhẹ nhõm như vậy, ăn, ngủ rồi lại ăn, dường như không để ý bất cứ chuyện gì. . . . .

Nhưng mà, cũng đúng, như vậy mới đúng là tiểu thư của hắn.

Hắn vẫn còn nhớ một ngày kia, một thiếu niên mặc áo xám đẩy một đồng hồ độn ra, đưa tay về phía hắn đang nằm co quắp bên trong, đã sớm sợ đến mức không thể động đậy, thanh âm trong trẻo nói: “Đi ra đi, ta không ăn người!”

Xuất hiện trong tầm mắt hắn là một thiếu niên đang cúi đầu nở nụ cười, xinh đẹp làm mờ mắt tất cả mọi người.

Xe ngựa vững vàng chạy được một hồi lâu, qua vài canh giờ mới dừng lại trước một tòa thành.

Cùng lúc đó, Vô Mịch sơn trang.

Lăng Họa sợ hãi kêu: “Thiếu phu nhân không thấy!”

Lăng Thư xem thường: “Làm sao có thể! Sơn trang chúng ta lớn như vậy, người tìm lại xem!”

Kỳ Mặc từ từ đi tới, âm thanh trầm thấp: “Không cần tìm nữa, Lâm bá phụ cũng biến mất, xem ra là bọn họ cùng nhau rời đi.”

Nghe vậy, Lăng Họa không khỏi chần chừ nói: “. . . . . Đây, công tử trở lại làm sao bây giờ?”

Sắc mặt ba người đều trở nên khó coi. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 16: Chương 8

Lúc Lâm Trì tỉnh lại đã là sau giữa trưa, nàng ngước mắt nhìn trần nhà xa lạ, mờ mịt một hồi, đến lúc Sách Đồng bụng thức ăn vào, nàng mới tỉnh táo lại.

Lâm Trì vừa ăn như hổ đói vừa hỏi: “Đây là nơi nào? Chúng ta sẽ ở lại đây bao lâu?”

Sách Đồng lẳng lẳng nhìn nàng ăn, rồi nhét y phục mới vừa mua vào trong ngực Lâm Trì nói: “Chúng ta trước tạm ở lại trần nhỏ bên dưới Vô Mặc sơn trang, đợi sự phụ ngài trở lại, bên ngoài đều là Lệnh Truy Nã ngài, tiểu thư thay y phục trước đi.”

Lâm Trì bận rộn mở bọc y phục trong tay, đến lúc thấy kiểu dáng y phục bên trong, tâm tình thoáng chốc sụp đổ: “Thật sự phải mặc y phục kiểu này sao?”

Sách Đồng đáp như chém đinh chặt sắt: “Phải!”

. . . . . Hắn đã bắt mất việc một tiểu cô nương cứ thích mặc nam trang ra đường lâu rồi!

Thay y phục xong, Sách Đồng còn đặc biệt nhờ bà chủ khách điểm vấn tóc cho Lâm Trì, tóc rối trước trán được cắt bằng, mềm mại rũ xuống trán, che lại nửa đôi mắt, tóc mai búi lệch, cắm một cây trâm ngọc màu tím, bà chủ còn hào tâm giúp Lâm Trì thoa chút son phấn.

Nhìn lại mình trong gương đồng, Lâm Trì đã hoàn toàn không nhận ra cô nương thoát nhìn vô cùng thanh tú trong gương kia rốt cuộc là ai.

Sách Đồng rất hài lòng, nếu đem so sánh với bức họa trên lệnh truy nã thì không thể nhìn ra là cùng một người. Vì vậy hắn vội lôi Lâm Trì ra đường lớn, nói cho oai là dẫn nàng đi nghiệm thu thành quả.

Mặc dù Lâm Trì cảm thấy loại hành động nghiệm thu thành quả này thật sự rất ngu ngốc, nhưng cuối cùng vẫn lẳng lẳng đi theo hắn. Ừm, hình như. . . . . đã rất nhiều ngày nay nàng không ra ngoài dạo phố rồi.

Mặc dù ngoài miệng nói là đi dạo phố, nhưng chưa dạo được bao lâu, Lâm Trì đã cảm thấy thà rằng nàng ở trong khách sạn còn hơn. . . . .

Nhìn nàng như vậy, Sách Đồng chỉ cảm thấy bất đắc dĩ, bèn mua một vài nhu yếu phẩm cần thiết, liền dẫn Lâm Trì đến quán rượu.

Một bàn món ăn ngon khiến Lâm Trì mặt mày hớn hở ngay tức khắc. Sách Đồng rất sầu khổ, nuôi tiểu thư thể này khiến hắn có cảm giác giống như đang chăn heo?

Đang lúc buồn rầu, một nhóm người tiến vào trong quán rượu, không gian vốn ồn ào nhất thời trở nên tĩnh lặng.

Lâm Trì ngẩng đầu liếc nhìn, thiếu chút nữa ghen.

Đỗ Nhược!

Phản ứng đầu tiên của nàng chính là chạy mau!

Thân thể nàng còn chưa kịp động, liền bị Sách Đồng nhanh chóng đè lại. Hắn hạ thấp giọng, nói: “Tiểu thư, nếu như ngay cả bọn họ cũng không nhận ra ngài, vậy từ nay về sau chúng ta không cần phải trốn nữa.”

Lâm Trì: “. . . . .”

Ta không thêm! Ăn mặc như vậy, nếu bị phát hiện còn khó chạy trốn hơn!

Cũng may đám quan sai cũng không có tâm tư tìm người. Bọn họ cúi đầu, thần sắc buồn bã, y phục xốc xếch, giống như vừa mới bị người ta đùa giỡn.

Bọn họ ngồi vào một chiếc bàn trong góc, không ngừng nhỏ giọng oán trách.

Lâm Trì liếc mắt qua nhìn trộm, mới phát hiện ra trong đám quan sai, y phục Đỗ Nhược là chặt vật nhất. Phát quan của chàng bị tháo xuống, mái tóc dài đen mượt xoắn tung trên vai, trên trường bào còn lưu lại khá nhiều dấu son môi đỏ tươi, cũng may ánh mắt Đỗ Nhược luôn trong suốt, đáng người thanh nhã nên mới không bị người khác hình dung là bị thảm.

. . . . . Nhưng mà, tại sao Đỗ Nhược lại trở nên chặt vật như vậy?

Mấy vị quan sai còn lại gọi rất nhiều đồ ăn, chỉ có mình Đỗ Nhược dường như không có khẩu vị, nên chỉ gọi một bầu rượu rồi chậm rãi nâng tay tự rót tự uống.

Người khác gấp thức ăn cho hắn, hắn cũng chỉ cười cười cự tuyệt.

Lén nhìn thêm mấy lần, Lâm Trì cũng đại khái nhận ra, hôm nay tâm tình Đỗ Nhược không tốt.

Một lần kia hình như cũng giống như vậy. Đỗ Nhược trực ở Hình bộ, xử lý xong công văn liền một người cùng một bầu rượu ngồi ở trong viện, vẻ mặt lạnh nhạt, chậm rãi uống, uống đến khi say lại dựa vào bàn đá nghỉ ngơi, mặc cho gió đêm thổi lát phất vào thân hình gầy gò. Kết quả chưa đến nửa đêm liền tỉnh lại. Chàng chống tay đứng lên, mơ mơ màng màng một hồi lâu rồi lại ngồi trở lại.

Lâm Trì đương nhiên cũng nhìn thấy hấn say bất tỉnh nhân sự ở trong viện, bèn đánh bạo đi tới bên cạnh hấn, đến nơi mới phát hiện Đỗ Nhượng bị bệnh rồi.

Không những sắc mặt đỏ bừng, mà thần trí cũng mơ hồ không rõ.

Nửa kéo nửa ôm, cuối cùng Lâm Trì cũng diu được Đỗ Nhượng vào trong phòng, Nang đốt cho hấn một chén nước nóng, lại tìm vài tấm chăn bọc Đỗ Nhượng thật kín, rồi mới ngồi bên giường, chống tay nâng cằm, cẩn thận dò xét Đỗ Nhượng.

Người mình ái mộ ý thức không rõ ngã ở trước mặt, nàng cư nhiên không có một chút tà niệm, cứ như vậy chống cằm nhìn chăm chăm vào dung nhan như ngọc của Đỗ Nhượng, xem mãi cũng không ngán.

Sau lại mơ mơ hồ hồ ngủ quên bên giường, tỉnh lại mới phát hiện nàng thế nhưng đang nằm trên giường Đỗ Nhượng.

Đỗ Nhượng thấy nàng tỉnh, bèn chậm rãi đi tới, trên người hấn có mùi xà phòng nhàn nhạt dễ ngửi, giọng nói ôn văn nhã nhận trước sau như một: “Tôi hôm qua đã tạ cô nương chăm sóc, chỉ là tại hạ không biết cô nương là ai. . . . . Tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?”

Đây là lần đầu tiên Lâm Trì được đối mặt nói chuyện với người nàng yêu thầm bấy lâu nay, nên nàng không để ý thấy vẻ đề phòng trong giọng nói của Đỗ Nhượng, vội bật dậy, bỏ lại một câu “Ta họ Điền” liền chạy như điên, thoát cái đã biến mất.

Lâm Trì đặt đĩa xuống, có chút khổ sở.

Hôm nay nàng trở thành phạm nhân vượt ngục, Đỗ Nhượng lại là mệnh quan triều đình, chuyện giữa bọn họ càng không thể nào.

Đặt đĩa xuống, nàng cảm thấy nếu mình còn tiếp tục nhìn lên như vậy, sớm muộn gì cũng bị Đỗ Nhượng phát hiện. Nàng nói với Sách Đồng rằng muốn đi vệ sinh, rồi lên ra hậu viện của quán rượu hồng sắc.

Hậu viện chất đống không ít đồ vật này nọ, có chút hỗn loạn, Lâm Trì tìm nơi sạch sẽ ngồi xuống, vốn định chờ nhóm người Đỗ Nhượng đi khỏi rồi mới ra ngoài.

Đáng tiếc, nàng mới ngồi xuống chưa đầy nửa khắc, cũng thấy Đỗ Nhượng từ trong quán rượu đi ra!

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 17: Chương 8: (Tiếp)

Đỗ Nhượng vốn không thích uống rượu, nhưng trong lòng chàng bây giờ có quá nhiều điều phiền muộn, nín chặt lấy trái tim khiến chàng thấy khó thở nên mới tìm rượu giải sầu.

Nhưng càng uống lại càng thấy khó chịu, trong lòng buồn bực, nhức nhối khó mà diễn tả thành lời.

Đúng, hấn đang lo lắng, lo lắng cho một phạm nhân.

Lần này hấn rời khỏi Dương Minh không phải vì lòng bất phạm nhân, chỉ là tiện đường, mà phạm nhân. . . . . Đáng lẽ hấn chỉ cần nói là phạm nhân hiện đang bị Vô Mặc Sơn trang giam giữ, cho nên không cần nữa truy xét tiếp nữa.

Nhưng vừa nhắm mắt lại, hấn lại không kim lòng được nghĩ đến một đêm kia, khuôn mặt xinh đẹp của thiếu nữ cùng xúc cảm mềm mại trên môi.

Cứ nghĩ đến đây, hấn lại không đành lòng nhìn thấy nàng chết.

. . . . . Không đành lòng.

Đi vòng qua hậu viện sau quán rượu, xa xa nhìn thấy một cô gái cúi đầu an tĩnh ngồi một chỗ, tóc đen được vấn lên bởi một cây trâm Từ Ngọc, vừa dịu dàng lại vừa xinh đẹp.

Đỗ Nhượng liếc mắt nhìn, bỗng chàng nhớ tới Lâm Trì, sau đó lại lắc đầu cười khổ. . . . . Nàng ấy làm sao có thể ở đây lúc này, hơn nữa chỉ cần nhìn nàng kia không mặc nam trang cũng biết là không thể nào. Hấn đặt tay lên trán tự hỏi, ta đây làm sao vậy, gặp cô nương nào cũng đều nhớ tới nàng.

Chàng bước tới bên cạnh giếng, ấn vào cơ quan, một dòng nước nhỏ chảy xuống qua ống trúc.

Đỗ Nhượng dùng tay hứng nước, hất lên mặt. Từng giọt nước lạnh chạm vào mặt, thông tận óc, con lạnh khiến thần kinh chàng từ từ buông lỏng.

Tỉnh táo lại đi, Đỗ Nhượng.

Lau hết nước trên mặt, chàng đứng thẳng dậy, lại phát hiện cô nương kia vẫn duy trì tư thế kia, ngồi ở chỗ đó.

Thời tiết không tính là ấm, nàng là một cô nương lại ngồi ở chỗ này, sẽ không có chuyện gì chứ. . . . .

Đỗ Nhược đi tới, nhẹ giọng hỏi: “Cô nương, nàng bị thất lạc người nhà sao?”

Cô gái lắc đầu.

Đỗ Nhược: “Nàng đang chờ người?”

Cô gái tiếp tục lắc đầu.

Đỗ Nhược thấy nàng lại nhớ đến Lâm Tri, không khỏi mềm lòng, dịu dàng nói: “Hay là cô nương gặp phải phiền toái gì, có cần tại hạ giúp một tay không?”

Cô nương này hình như không chịu được mấy câu hỏi của hắn nữa nên nâng váy, tư thế vô cùng quen mắt và vụng về chạy ra ngoài. . . . .

Lần này Đỗ Nhược phản ứng nhanh hơn, hắn nhanh chóng bắt lấy cổ tay cô gái.

”Lâm Tri, đứng lại.” Giọng chàng khẳng định.

Lâm Tri định hích cùi chỏ, lại nhớ tới ngực Đỗ Nhược vừa mới bị thương, nên vội dừng lại, còn Đỗ Nhược thì dùng lực kéo cả người nàng lại, tóc dài múa ra đường cong xinh đẹp trên không trung, đồng thời cũng lộ ra gương mặt Lâm Tri.

Đỗ Nhược chỉ nghe trái tim mình nhảy lỡ một nhịp trong nháy mắt.

. . . . . Hắn vẫn chưa nhìn thấy Lâm Tri mặc nữ trang bao giờ, cũng chưa từng thực sự nhìn thấy khuôn mặt Lâm Tri.

Đôi mắt Lâm Tri sụp xuống, rồi đột nhiên tiến sát mặt Đỗ Nhược, định dùng lại chiêu cũ.

Đỗ Nhược giữ đầu vai của nàng, không để cho nàng tiến lại gần, đồng thời không nhịn được hỏi: “Sao nàng không ở Vô Mặc Sơn trang. . . . .”

Lâm Tri buồn bực trả lời: “Ta trốn đi.” Nghĩ tới đây, mặt nàng càng như đưa đám, lầm bầm: “Sớm biết thế này ta liền ở lại đó, người muốn bắt ta thì bắt đi, dù sao đợi có cơ hội ta sẽ trốn tiếp.”

Cô nương này thật là, phạm nhân lại dám khoác lác cô sĩ nói có cơ hội sẽ chạy trốn trước mặt quan sai.

Nhưng lúc này Đỗ Nhược lại chỉ thấy buồn cười, bỗng chàng nhớ tới một chuyện: “Làm sao người biết. . . . . Ăn mặc như vậy?” Nghĩ tới thái độ của Mạch Khinh Trần ngày đó, hắn hơi cau mày, “Mạch Khinh Trần đối với người. . . . .”

Không đợi chàng nói xong, Lâm Tri đã xen vào: “Ách, trừ buổi tối thích ôm ta ngủ thì tính ra hắn đối với ta rất tốt lắm.”

Đỗ Nhược: “. . . . .”

Lâm Tri không hiểu nhìn sắc mặt Đỗ Nhược đột nhiên đen sì, đột nhiên hắn lôi kéo tay nàng khiến chân lão đạo vài bước.

”Này này, người nhẹ một chút, đau tay ta. . . . .”

Chính Đỗ Nhược cũng không hiểu tại sao mình lại tức giận, chàng chỉ nói: “Rốt cuộc người có biết người là một cô nương không? Cô nương chưa xuất giá sao có thể ngủ cùng giường với nam tử!”

Lâm Tri nhỏ giọng, bất mãn nói: “Ta với người cũng không phải chưa từng ngủ chung một giường.”

Đỗ Nhược nghe vậy liền tránh tầm mắt nàng, mặt ửng đỏ: “Khi đó ta không có ý thức, không tính.”

Lâm Tri càng thêm bất mãn: “Tại sao không tính! Rõ ràng ta với người từng ngủ chung giường, người không muốn thừa nhận sao!”

Trước kia khi Đỗ Nhược bị bệnh, nàng cũng từng chăm sóc chàng mấy lần, có một lần thời tiết quá lạnh, khiến nàng rét run cầm cập, liền muốn nằm bên cạnh Đỗ Nhược cho ấm. Ai ngờ tại vì giường đệm thật sự quá thoải mái nên nàng liền ngủ quên. Khi tỉnh lại, bốn mắt nhìn nhau, mấy ngày sau đó, sắc mặt Đỗ Nhược đều cực kỳ cổ quái. . . . .

Hừ, cứ coi như không thích nàng, nhưng rõ ràng là chuyện đã xảy ra, sao chàng lại không thừa nhận?

Đúng lúc chỗ hai người đứng có đoàn người đi qua, tiếng tranh chấp làm cho người chú ý. Mọi người rồi rít đưa mắt nhìn như muốn nhạo báng Đỗ Nhược: “Ai u, đáng đáp phong độ, không ngờ là một tên phụ tình bạc nghĩa”, “Đám làm không dám nhận, thật vô sỉ, thật vô sỉ”.

Đỗ Nhược không biết nói gì, đành trước lời Lâm Tri trở về quán rượu rồi nói sau.

Chàng còn chưa kịp hành động, đột nhiên nghe có người cao giọng hét lên “Tìm được rồi”, theo sau là một hồi tiếng vó ngựa dồn dập và khói bụi cuốn cuộn.

Trong chớp mắt, hai người đã bị cả đám người ngựa vây quanh.

Kỳ Mặc tung người xuống ngựa, giọng điệu mặc dù vẫn còn nhã nhặn, nhưng đã có chút nẩy phần gấp rút: “Lâm tiểu thư, xin cùng tại hạ trở về.”

Đỗ Nhượng ngăn trước người nàng: “Xin lỗi, nàng là phạm nhân Bồn quan bắt được, ta sẽ không để cho ngươi mang nàng đi.”

Nghe vậy, mắt Kỳ Mặc lóe lên tia sắc lạnh: “Phạm nhân ở đâu ra, đây rõ ràng là thiếu phu nhân nhà ta, nếu Đỗ đại nhân có ý muốn cướp người với thảo dân, vậy đừng trách tại hạ không nể mặt.”

Đúng lúc Lăng Thư cũng vừa đến, dứt khoát tung người xuống ngựa, đi thẳng về phía Lâm Tri: “Kỳ Mặc, nói nhảm với hấn làm gì, bản đại gia thấy, cướp người nên trực tiếp giành thì hơn!” Lăng Thư lại quay đầu nhìn về phía Đỗ Nhượng, cộc nhủ nói: “Bại tướng, ở thanh lâu tuy ngây ngô nhưng thoải mái? Có muốn bản đại gia cho ngươi đi thêm một lần hay không?”

Lúc này, người trong quán rượu nghe thấy động tĩnh đều đi ra xem trò.

Chúng quan sai thấy Đỗ Nhượng đang đứng trước người của Vô Mặc Sơn trang, chỉ cảm thấy khổ không nói lên lời. . . . .

Bọn họ vừa mới thoát khỏi thanh lâu, Đỗ đại nhân, ngài nói xem, tại sao ngài cứ chấp nhất như vậy!

Nhân lúc bọn họ đang nói chuyện, Lăng Thư vung trường đao bỏ về phía Đỗ Nhượng.

Đáng tiếc đao chưa bỏ xuống đã bị người chặn lại, Lâm Tri dùng một tay nắm chặt thân đao, máu chảy xuôi theo cánh tay trắng nõn, rõ ràng là đã bị đao cắt vỡ bàn tay. Lâm Tri cắn môi dưới, gương mặt quật cường, không mảy may suy chuyển.

Nhìn thấy Lâm Tri cương quyết như thế, Lăng Thư bị dọa sợ đến mức tay run một cái, thanh đao rơi trên mặt đất.

Nàng làm vậy khiến không ai dám động thủ với Đỗ Nhượng động thủ, nhưng cũng không dám để Đỗ Nhượng mang Lâm Tri rời đi.

Hai bên không thể làm gì khác ngoài căng thẳng chờ đợi.

Cho đến một khắc sau, một thanh âm trầm thấp vang lên.

“Tại sao phải rời đi?”

Bóng người màu bạc như mũi tên phi vọt tới, trong chớp mắt, khi chưa ai kịp thấy rõ là cao nhân phương nào, Mạch Kinh Trần đã đứng trước mặt Lâm Tri.

Chỉ nhìn một bên mặt Mạch Kinh Trần là đủ khiến cả đám người thấy ngẩn ngơ, khách điểm vốn đang ồn ào chỉ bởi vì người mới đến mà trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Mạch Kinh Trần rũ mắt, lặp lại câu hỏi vừa rồi, giọng điệu bình thản, trên khuôn mặt không vẻ mặt dư thừa nào lại có thể khiến cho người khác cảm thấy buồn thương thay.

Lâm Tri vừa rồi còn hung dũng ngăn cản Lăng Thư, chớp mắt thấy người kia xuất hiện thì khí thế ban nãy chợt biến thành bong bóng xì hơi. .

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 18: Chương 9

Lâm Tri tự thấy nàng không cần phải giải thích với hấn bất kỳ điều gì.

Nàng muốn đi thì đi, giữa nàng và hấn vốn chẳng có lí do gì đáng để nàng nhất định phải lưu lại.

Nhưng mà nhìn thấy dáng vẻ này của Mạch Kinh Trần, Lâm Tri bất giác cảm thấy không biết nói những lời này thế nào để hấn hiểu.

Đang lúc không khí rơi vào trầm mặc, Đỗ Nhượng chậm rãi bước ra, đứng ở bên cạnh Lâm Tri, cúi đầu hướng Mạch Kinh Trần nói: “Điện hạ, Lâm Tri hiện là phạm nhân dưới trướng thần, hi vọng Điện hạ có thể tránh đường để ty chức áp giải nàng trở về Dương Minh, hơn nữa. . . . .”

“Vết thương trên tay nàng cũng cần đại phu giúp băng bó lại.” Chẳng liếc mắt nhìn vết thương trên bàn tay Lâm Trì vẫn không ngừng chảy máu, trong lòng chợt lóe lên cảm giác mà ngay cả chính bản thân hắn cũng không hiểu rồi lại biến mất vô tung như chưa từng xuất hiện.

Lâm Trì không phải là kẻ ngu ngốc, tất nhiên hiểu ngụ ý trong lời nói của Đỗ Nhược.

Nàng vượt ngục bị bắt trở về chắc chắn sẽ không có quả ngon ăn, bất giác nàng dịch lại gần Đỗ Nhược một bước, thanh âm nhỏ chỉ đủ cho hai người nghe rõ:

“Ta không muốn trở về cùng ngươi.”

Mạch Kinh Trần nhướn mày, không thèm nhìn Đỗ Nhược lấy một cái, đi thẳng tới kéo Lâm Trì vào lòng.

Động tác này của hắn thật thuần thực như đã làm qua cả nghìn lần, tự nhiên như mây bay nước chảy.

Lâm Trì giãy giụa, cố gắng thoát khỏi vòng ôm bá đạo của hắn.

Rắc rắc.

Chỉ cần dùng một tay, Mạch Kinh Trần dễ dàng làm trật khớp chân Lâm Trì, tác phong giống hệt lần đầu tiên hắn làm trật tay nàng, không hề trì hoãn cũng chưa thêm báo nàng một câu đã dùng bạo lực trấn áp.

Lâm Trì cảm thấy thật vô lực. . . . .

Đỗ Nhược chuyển bước, đứng thẳng lưng, không kiêu ngạo không siểm nịnh, ngăn trước mặt Mạch Kinh Trần: “Điện hạ. . . . .”

Mạch Kinh Trần nhẹ nhàng vung tay áo, trong nháy mắt, Đỗ Nhược đã bị ném bay cách xa mấy chục bước, lưng đụng vào mặt tường phía sau quán nhỏ, sau đó nặng nề ngã trên mặt đất. Hắn vươn tay đè chặt ngực, khắc ra một búng máu.

Đám quan sai đi theo Đỗ Nhược vì ngại khí thế kinh người của Mạch Kinh Trần nên chỉ đứng chôn chân tại chỗ, không ai dám đi đỡ Đỗ Nhược.

Lâm Trì đau lòng nói: “Mạch Kinh Trần! Thả ta xuống!”

Mạch Kinh Trần: “Không thả.”

Đứng trước Mạch Kinh Trần, Lâm Trì có tay chân mà cũng như vô dụng. Nàng tức giận cắn bả vai Mạch Kinh Trần một cái thật mạnh. Cũng bởi vì quá tức giận cho nên vết cắn vừa sâu vừa ngoan, ngay cả chính Lâm Trì cũng nghĩ thấy mùi máu tươi đang ngập đầy khoang miệng.

Nàng chết đứng, quên cả cắn tiếp, chỉ biết ngậm bả vai hắn. Còn Mạch Kinh Trần lại không có chút phản ứng nào, ôm Lâm Trì bước lên xe ngựa.

“Tại sao phải rời đi?” Hắn nhấn nài hỏi nàng lần thứ ba.

Lâm Trì chậm rãi buông tha cho hắn, quay đầu khoanh tay lại làm như không nghĩ đến ý Mạch Kinh Trần.

Chắc hẳn nhìn ra Lâm Trì đang giận dữ, Mạch Kinh Trần dọa nạt: “Không trả lời ta liền trở lại giết tên kia.”

Lâm Trì bực tức quay đầu lại hét vào mặt hắn: “Sao ta lại không thể đi!”

Mạch Kinh Trần trầm tư một lát rồi đưa ra một câu trả lời đơn giản nhất đúng ý hắn: “Nàng phải yêu thích ta, gả cho ta, ở bên ta, theo ta đến chết.”

Lâm Trì co quắp khoe miệng: “Tại sao?”

“Ta muốn như vậy.” Mạch Kinh Trần chuyển mắt nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ: “Như vậy không tốt sao?”

Lâm Trì: “Đĩ nhiên là không! Chúng ta căn bản. . . . . Căn bản là. . . . .” Rõ ràng nàng cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhưng nàng lại không nói ra được là chỗ nào, “Chúng ta căn bản là không thân quen. . . . .”

Nghe nàng nói xong, Mạch Kinh Trần hoàn toàn không cảm thấy đây vấn đề này là chướng ngại giữa hai bọn họ: “Bây giờ bắt đầu thân quen.”

Bọn họ hoàn toàn không thể hiểu ý nhau!

Nàng vừa lo lắng thay cho Đỗ Nhược vừa phẫn nộ vì bị hắn tháo trật khớp chân nên không nhịn được bật thốt lên: “Nhưng ta hoàn toàn không thích ngươi!”

Mạch Kinh Trần rũ mắt, con người dài nhỏ mà xinh đẹp, tĩnh lặng như bức tranh thủy mặc, từng sợi tóc màu ngân bạch rủ xuống, vừa tùy ý vừa phóng khoáng. Hắn làm như không thèm để ý chỉ chuyên chú ngưng mắt nhìn nàng, vẫn bình tĩnh như thường: “Vậy thì từ bây giờ hãy thích ta.”

Bàn tay thon dài tay nâng bàn tay bị thương của Lâm Trì lên.

Máu đã nhuộm đỏ hơn nửa bàn tay nhỏ, miệng vết thương hở ra, sâu đến mức thấy cả xương, rất đáng sợ.

Mạch Khinh Trần xem xét trong chốc lát rồi tiện tay mở ngăn kéo trên xe ngựa, lấy ra một chiếc bình ngọc màu lục, mở nút, đầu ngón tay phết lấy một ít cao trong bình, tỉ mỉ vẽ loạn trên miệng vết thương trên tay nàng.

Loại cao này có được hiệu cực tốt. Một lát sau, cảm giác mát rượi dần dần thay thế đau đớn. Lâm Tri không khỏi thở ra một hơi nhẹ nhõm. Mạch Khinh Trần không giờ trở lưu manh, từ đầu tới cuối đều rất nghiêm túc bôi thuốc cho nàng, cơ hồ gần như không làm nàng đau.

Nhìn hần chăm chú bôi thuốc cho mình, Lâm Tri cắn môi dưới, nhất thời không thể nói nên lời ngoan tuyệt dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của hần.

Chợt nhớ tới cái gì, Mạch Khinh Trần thuận miệng hỏi: “Vết thương lần trước của nàng đã lành chưa?”

Lâm Tri trả lời theo bản năng: “Vết thương nào?”

Mạch Khinh Trần: “Trên hông nàng, muốn ta giúp nàng bôi thuốc sao?”

Lâm Tri giật mình, chỉ sợ hần lại cởi quần mình ra bôi thuốc, vội đáp: “Đã tốt hơn nhiều! Không cần!”

Nghe nàng nói vậy, Mạch Khinh Trần khẽ gật đầu, cũng không truy hỏi gì thêm. Thấy hần muốn cất lọ thuốc, Lâm Tri sừng sốt: “Vậy còn người?”

Mạch Khinh Trần: “Ta?”

Lâm Tri nhẹ giọng như chợt dạ: “Bả vai của người. . . . .”

Lúc này, Mạch Khinh Trần mới nghiêng đầu nhìn thấy vết thương trên bả vai do Lâm Tri cắn, máu đã thấm ra tận ngoài bào.

Hơi mở vạt áo, Mạch Khinh Trần lấy khăn tay lau qua loa vết máu trên bờ vai, rồi không thèm quan tâm nữa.

Lâm Tri cắn cắn môi dưới, cúi thấp nói: “Ta không chạy trốn đâu, người lấy thuốc ra đi, ta giúp người bôi thuốc.”

Mạch Khinh Trần nhìn nàng, có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn làm theo lời Lâm Tri, đưa lọ thuốc cho nàng.

Lâm Tri cũng cảm thấy rất mâu thuẫn, nguyên tắc của nàng từ trước đến giờ là người tốt với ta ta liền đối với người tốt, người đối với ta không tốt ta cũng sẽ không để người sống yên. Mạch Khinh Trần đã thương Đỗ Nhược, hơn nữa còn làm trật cánh tay của nàng, không để ý cảm xúc của nàng đã tóm nàng trở về, theo lý thuyết nàng nên rất ghét hần mới đúng. Thế nhưng không phải lúc nào hần cũng đối xử với nàng không tốt, như lúc này chẳng hạn, hần thay nàng bôi thuốc còn nghiêm túc hơn chính nàng lắm.

Lâm Tri không được tự nhiên nhận lọ thuốc trong tay Mạch Khinh Trần, nửa quỳ trong xe ngựa, nghiêng người qua bôi thuốc cho Mạch Khinh Trần.

Quả đúng là được thượng hạng!

Lâm Tri vừa thoa thuốc lên vết thương cho hần, tiện thể suy nghĩ xem kế tiếp nên làm thế nào, đột nhiên thân thể bị ai kia nhấc lên ôm trong vòng tay.

Thân thể Lâm Tri cứng đờ, theo bản năng muốn chạy trốn khỏi vòng ôm của hần.

Mạch Khinh Trần buộc chặt cánh tay, hai tay như gong cùm siết chặt lấy Lâm Tri vào trong ngực, đôi môi mềm mại khẽ in lên cổ nàng, thanh âm thanh tao nhã, trong vắt thủ thi bên tai nàng:

”Đừng đi. . . . .”

Thanh âm vẫn vô cảm như xưa, nhưng vào tai Lâm Tri lại giống như giọng một đứa bé đang làm nũng, chỉ biết ôm lấy món đồ chơi duy nhất của hần, chết cũng không chịu buông tay.

“. . . . . Ở lại.”

Lâm Tri thở dài, đột nhiên cảm thấy sinh khí với cái tên mặt dày này thật lãng phí thời gian.

Hần chỉ là một đứa trẻ tùy hứng, hần căn bản. . . . . cái gì cũng không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyên Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 19: Chương 10

Không thể không nói Kỳ Mặc thật sự là quân sự có năng lực vô cùng xuất chúng.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủn, toàn bộ Vô Mặc sơn trang đã hoàn toàn bị bao phủ bởi lụa đỏ, cả đêm tú nương tranh thủ may giá y, chế tạo kiệu hoa một cách gấp gáp, bố trí bàn tiệc đầy đủ, thiệp mời được phân phát toàn võ lâm, dĩ nhiên bọn họ có tới hay không cũng chẳng sao, làm vậy vốn chỉ để thông báo mà thôi. . . . .

Bận trước bận sau, vấn đề lớn nhất là cao đường.

Phụ hoàng và mẫu hậu của Mạch Kinh Trần ở tận Dương Minh, trong vòng một ngày khẳng định không đến kịp, về phần phụ thân Lâm Tri. . . . .
Không may đã bị thất lạc.

Lăng Thư xem thường: “Thôi đi, trong《 Bức hôn nữ tử nhà lãnh》là trực tiếp bãi đường rồi động phòng, đâu có phức tạp như vậy.”

Kỳ Mặc: “Đó là thoại bản ở bên trong!”

Lăng Thư vuốt dao, nhếch miệng: “Người cảm thấy những chuyện chúng ta đang làm rất chân thật sao?”

Kỳ Mặc trầm mặc hồi lâu, nói: “Đây là. . . . .”

Lăng Thư nhướn mày lên nhìn hắn, dáng vẻ dương dương tự đắc: “Những bước này nọ phải làm khi thành thân đều là hình thức mà thôi, người biết trọng điểm là cái gì không?” Chỉ vào gian phòng, lời lẽ chính nghĩa khạc ra hai chữ thật to, “—— động phòng!”

Trong tân phòng.

“. . . . . Chuyện này thật là huyền hoặc. . . . .”

Lâm Tri càng lúc càng tuyệt vọng đập vào xích sắt trên cổ, mũi phượng trên đầu lung lay, nhanh như chớp rơi trên mặt đất, thị nữ nhanh chóng nhặt lên, đội lên đầu Lâm Tri lần nữa, bình tĩnh nói: “Thiếu phu nhân, ngài cứ tiếp tục.”

. . . . . Không cần phải tự tin ta trốn không thoát có được hay không!

Trong phòng chỉ có nàng và thị nữ giúp nàng mặc giá y, đánh ngất thị nữ là việc đơn giản vô cùng, vấn đề là Mạch Kinh Trần lại buộc một đầu khác của xích sắt ở chân giường!

Chẳng lẽ nàng thật sự phải mang cái giường này theo sao?

Trong lúc suy tư, thị nữ kêu lên một tiếng rồi ngã xuống đất.

Một bóng đen nhanh chóng vọt tới, kéo Lâm Tri bỏ chạy.

Lâm Tri: “. . . . . Mau, mau phá xích sắt.”

Tác Đồng cúi đầu nhìn qua một cái, quả quyết kiểm chém vào chân giường, mặc dù chân giường làm bằng vật liệu gỗ rất tốt, nhưng cũng không chịu được kiểm của Tác Đồng, rất nhanh đã vỡ thành hai mảnh, giường trong nháy mắt sụp xuống một bên. Tác Đồng thu kiếm, kéo xích sắt ra, sau đó kéo tay Lâm Tri tiếp tục chạy.

Mới vừa chạy ra khỏi cửa phòng, không đợi Lâm Tri vui mừng, đã nhìn thấy Lăng Thư và Lăng Họa đứng bên ngoài.

Lăng Thư cợt nhả nói: “Lâm bá phụ đặc biệt chạy tới chủ trì hôn sự sao?”

Tác Đồng mặc kệ hắn, nói khẽ với Lâm Tri: “Ta ở lại cản trở, người chạy trước đi.”

Lăng Thư rút dao: “Này này, đừng như vậy, nếu đã thương bá phụ thì công tử sẽ mất hứng đấy. . . . .”

Không đợi hắn nói xong, Tác Đồng đã cầm kiếm xông tới.

Phối hợp quá ăn ý, dường như vào lúc Tác Đồng mở miệng, trong nháy mắt thân hình của Lâm Tri đột nhiên lao ra ngoài, di chuyển nhanh chóng trên mái hiên, Lăng Họa đuổi theo sau lưng nàng, nhưng cho dù là tốc độ hay sự linh hoạt cũng kém Lâm Tri không ít, bị Lâm Tri bỏ rơi dễ dàng, vách tường sơn trang gần ngay trước mắt.

Trong lòng nàng vui mừng, lúc sắp nhảy xuống, giữa không trung lại bị người ôm lấy.

Lúc rơi xuống đất Lâm Tri đã nằm ở trong ngực người kia.

Từng sợi tóc màu bạc xỏa xuống, lấp lánh như ánh sáng lộng lẫy của nước chảy, khiến gương mặt của Mạch Kinh Trần càng đẹp đến không giống

người thường, cổ tình lúc này hẳn lại mặc hồng y, đôi lập sắc thái mãnh liệt khiến cho người ta có loại cảm giác chấn động mạnh mẽ không thể hình dung.

Lúc Lâm Trì ngẩng ra thì Mạch Kinh Trần đã cúi người hôn xuống.

Một nụ hôn lạnh lẽo không có nhiệt độ, nhân từ phản kháng trong cơ thể nháy mắt bị khơi lên, Lâm Trì không chút do dự cắn phá môi của Mạch Kinh Trần!

Kết quả không có bất ngờ nào xảy ra, cảm bị Mạch Kinh Trần làm trật. . . . .

Lâm Trì giãy giụa, tay chân bị Mạch Kinh Trần giam cầm trong ngực, hoàn toàn không thể động đậy.

Mùi máu tươi nhàn nhạt lan tỏa trong miệng Lâm Trì, chất lỏng ấm áp mà tanh mặn thậm chí khiến môi Mạch Kinh Trần cũng ẩm hơn, thế nhưng dù sao đi nữa thì mùi vị chỉ có thể lộ ra tuyệt vọng cùng bất chấp tất cả.

Không biết qua bao lâu, Mạch Kinh Trần mới thả môi Lâm Trì ra, trên môi của hắn nhuộm huyết sắc, nhìn đặc biệt thấy ghê mình.

Sửa cảm của Lâm Trì lại như cũ, Mạch Kinh Trần không lộ ra bất cứ vẻ gì nhìn nàng: “Tại sao lại muốn trốn?”

Lâm Trì dường như trong nháy mắt bật thốt lên: “Ta không muốn thành thân với ngươi!”

Mạch Kinh Trần: “Thành thân với ta không được sao?”

Lâm Trì vút mũi phượng trên đầu xuống đất, tức giận nói: “Không ai thích bị người dùng xích sắt trói lại ép buộc thành thân cả!”

Mũi chân Mạch Kinh Trần vừa nhấc, nhấc mũi phượng lên, tỉ mỉ đặt lên đầu Lâm Trì lần nữa, nói: “Trang phục hôm nay rất đẹp mắt.”

Lâm Trì: “. . . . .”

Thật vô lực.

Ngón tay Mạch Kinh Trần hơi lạnh thay Lâm Trì sửa lại tóc mái có vẻ xốc xếch, muốn ôm nàng về.

Lâm Trì tiếp tục giãy giụa: “Tại sao phải là ta? Ngươi không thể tìm người khác sao?”

Đầu ngón tay xẹt qua cái trán rơi vào bên má Lâm Trì, khẽ vuốt hai cái, Mạch Kinh Trần mở miệng nhẹ nhàng nói: “Về nhiệt độ và cảm xúc, ta chỉ có thể cảm nhận được ngươi.”

Khi một người sống hơn hai mươi năm dường như không thể cảm nhận được bất kỳ nhiệt độ hay cảm xúc nào, đột nhiên có một ngày hắn phát hiện mình có thể cảm nhận được nhiệt độ và cảm xúc chân thật khi chạm vào da thịt ấm áp trơn mịn của nàng, thì sao hắn có thể buông ra được.

Đương nhiên là vô luận như thế nào cũng phải lưu nàng lại.

Càng thêm dịu dàng ôm lấy Lâm Trì, giọng của Mạch Kinh Trần có vẻ êm ái: “Lưu lại, ngươi muốn cái gì ta đều có thể cho ngươi. . . . .”

Lâm Trì quay đầu không muốn để ý tới hắn.

Cái gì ta cũng không muốn, ta chỉ muốn được tự do.

*****

Việc vội vàng này hoàn toàn là vì để ứng phó hôn lễ tùy hứng của công tử khiến cho Kỳ Mặc loay hoay sút đầu mẻ trán, còn phải không ngừng ứng phó với tân khách đến xem náo nhiệt hoặc đến nịnh bợ, đồng thời mỗi dạng xử lý cũng có khả năng xuất hiện tình hình khẩn cấp.

Chuyện Tác Đồng muốn mang Lâm Trì chạy trốn hẳn dường như không coi vào đâu vì hắn đã để Lăng Thư và Lăng Họa canh giữ ở cửa, dù không thắng được thì chí ít cũng có thể kéo dài thời gian cho tới khi công tử tới.

Điểm phiền toái thật sự chính là Đỗ Nhược, hẳn là Hình bộ Thị lang, tuy rằng ở Dương Minh cũng không tính là gì, nhưng lại đang ngồi ở chức quan cao nhất. Đỗ Nhược mang theo một đám quan sai mượn cớ tham gia hôn sự để đến, thậm chí còn tặng lễ, cho nên dù sao cũng không tiện đuổi người ra ngoài.

Kỳ Mặc tìm niềm vui trong đau khổ nghĩ, quên đi, hẳn vất vả cũng chỉ là thoáng qua thôi, chỉ cần công tử có thể thuận lợi cưới Lâm cô nương là được.

Thời gian báai đường đã đến.

Sau khi gióng trống khua chiêng, tân nương từ mặc giá y đỏ tươi đỉnh đầu đội khăn voan đỏ được hi bà nâng đỡ chậm rãi đi vào, mọi người đang ngồi rồi rút đèn ánh mắt sôi nổi nhìn về phía tân nương tử.

Đùa à, tân nương của Mạch Kinh Trần phải có bao nhiêu năng lực chịu đựng mới có thể gả cho Mạch Kinh Trần chứ. . . . .

Đĩ nhiên, cũng có một loại âm thanh khác.

Ô ô ô, tại sao Mạch Khinh Trần lại cười người khác chứ, tâm tư của thiếu nữ giống như sắp tan vỡ. . . . .

Nhưng nếu nhìn lại thì những ai tình mắt sẽ phát hiện được có gì đó không đúng. . . . . Động tác của tân nương tử sao lại cứng ngắt như vậy? Chẳng lẽ. . . . .

Đào mắt nhìn về phía Mạch Khinh Trần về mặt bình tĩnh lạnh nhạt hoàn toàn không chịu ảnh hưởng đang đứng, ánh mắt của mọi người có chút phức tạp.

Quả nhiên. . . . . Nương tử là do cướp được sao?

Lại ngẩng đầu nhìn đến chỗ ngồi của nhạc phụ đại nhân, quả nhiên đều vô cùng cứng ngắt. . . . .

Lạy đến cái thứ ba, một giọng nói rõ ràng muốn cắt ngang chuẩn bị vang lên.

Chỉ tiếc Đỗ Nhược còn chưa nói rõ, bỗng nhiên có một mùi son phấn nồng nặc bay đến, trong lúc hấn ngẩng ra thì tú bà thanh lâu dày dặn kinh nghiệm mang về mặt tươi cười quyến rũ cũng đã đi tới, bà cười duyên một tiếng, nhỏ giọng nói: “Ai u, lần trước Đỗ công tử đến sao lại đi nhanh như vậy chứ, ta còn chưa kịp phục vụ ngài thật tốt đây. . . . .”

Giọng nói như vậy khiến Đỗ Nhược lập tức nhớ lại cảnh tượng thê thảm đau đớn khi bị người của Vô Mặc sơn trang ném vào thanh lâu rồi bị cả đám nữ tử ở thanh lâu bu lại vừa giầy xéo đùa giỡn vừa lột y phục sau đó còn sờ soạng, toàn thân nhất thời cứng lại, thậm chí còn có cảm giác buồn nôn. . . . .

Chờ hấn phục hồi tinh thần lại thì Mạch Khinh Trần và Lâm Tri đã ra khỏi phòng.

Kỳ Mặc thở phào nhẹ nhõm, xem ra để đối phó với chính nhân quân tử thì phương pháp của Lăng Thư đúng là có tác dụng.

Để dàng ôm lấy Lâm Tri, Mạch Khinh Trần đi một mạch về tân phòng đã bố trí tốt.

Song hỷ màu đỏ chót dán đầy góc cửa sổ, lụa trong phòng cũng nhuộm màu đỏ tươi, hai ngọn nến khổng lồ từ từ cháy, ánh lửa toát ra.

Nhắm mắt, hai thị nữ mang cái mâm đi vào.

Dùng hỉ cân vền khăn voan Lâm Tri lên, không ngoài dự liệu nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Lâm Tri, Mạch Khinh Trần lại cầm hai ly rượu giao bôi lên, Lâm Tri hé miệng cự tuyệt.

Mạch Khinh Trần: “Nếu ngươi không uống thì ta sẽ giúp ngươi.” Bỏ sung, “Dùng miệng giúp.”

Lâm Tri: “. . . . .”

Xem như ngươi lợi hại!

Uống rượu giao bôi xong, hai thị nữ quả quyết lui xuống.

Mạch Khinh Trần động phòng hiển nhiên là không ai dám đến náo động, trong phòng chỉ có hai người, có vẻ rất an tĩnh.

Lúc này Mạch Khinh Trần mới giải khai huyết đạo của Lâm Tri, giải trừ xong Lâm Tri liền không nhịn được nói: “Ngươi rõ ràng biết điểm huyết nhưng tại sao lại luôn làm trật khớp tay chân ta chứ!”

Mạch Khinh Trần giải thích: “Thân thể bị điểm huyết khá là cứng ngắt, làm trật thì tương đối mềm mại, ôm sẽ thoải mái hơn.”

Lâm Tri: “. . . . .” Lý do này thật sự làm cho người khác muốn học máu a!

Lấy mũ phượng của Lâm Tri xuống, ánh mắt Mạch Khinh Trần cong lên.

Lâm Tri liền có loại dự cảm cực kỳ xấu, trước khi nàng kịp phản ứng, Mạch Khinh Trần đã thuận tay cởi giá y của nàng ra.

Thời tiết không tính là lạnh, bên trong giá y dày cộm nặng nề Lâm Tri chỉ mặc một cái áo lót, cái lạnh làm Lâm Tri giật mình lập tức muốn chạy ra ngoài.

Tay bỗng chốc bị kéo lại, cả người liền nằm dưới thân Mạch Khinh Trần.

Sau lưng là chăn gấm đỏ thắm dày đặc được trải ra, không biết là có vật gì đó cản hông của Lâm Tri, nhưng càng không thoải mái hơn chính là loại cảm giác bị áp chế.

Mạch Khinh Trần cởi hỉ phục ra, hai tay chống ở hai bên đầu Lâm Tri, chân ngăn chặn chân của nàng, tóc bạch kim phân tán ra rũ xuống đầu vai, làm nổi bật áo trong thuần trắng lạnh nhạt, ánh sáng bé tí rục rờ phân tán trong tròng mắt dài nhỏ, gương mặt đó càng đẹp đến khiến nhật nguyệt ảm đạm.

Mạch Khinh Trần hôn gò má của Lâm Tri một cái, nói: “Ngủ đi.”

Lâm Trì nuốt ngụm nước miếng: “Ta ngủ trên đất được không?”

Mạch Khinh Trần: “Không được.”

Giấy lụa thất bại, ánh mắt của Lâm Trì trở nên hung ác, nàng dùng sức nhìn chăm chăm Mạch Khinh Trần, Mạch Khinh Trần mặc cho nàng nhìn chăm chăm, tiếp tục động thủ côi y phục của nàng, không thể không nói, dưới tình huống Lâm Trì hoàn toàn không tình nguyện liều chết chống cự thì chuyện côi y phục của nàng vẫn là việc rất khó khăn, hai người ở trong không gian nhỏ hẹp giao thủ với nhau mấy lần.

Đột nhiên, một âm thanh đột ngột vang lên.

“Ừng ục tưng ục. . . . .”

Mạch Khinh Trần dừng động tác trên tay lại, hồ nghi nhìn: “. . . . .” Âm thanh gì thế?

Lâm Trì lúng túng quay đầu: “. . . . .”

Cả ngày chưa ăn cái gì, chẳng lẽ nàng không thể đói bụng ư!

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 20: Chương 11

Trước đại sảnh.

Kỳ Mặc tao nhã lịch sự: “Nếu chư vị có gì không hài lòng thì cứ việc nói.”

Mọi người ríu rít bầy tỏ là rất hài lòng.

Khẽ khom người, Kỳ Mặc mới chậm rãi thối lui về phía sau lau mồ hôi trên trán.

Lăng Thư không biết từ đâu nhảy ra, cả lơ phát phơ đập lên bả vai hắn: “Sao thế, tiểu Mặc tử, gái hồng lâu khó được gặp người nhìn thấy cũng sẽ ịu xù đấy.”

Kỳ Mặc hất cái tay trên bả vai ra: “Có thời gian cười nhạo ta thì sao lại không biết đến giúp đỡ.”

Lăng Thư nhú mày: “Người xác định đề bản đại gia giúp sẽ không có trở ngại gì sao?”

Dường như nghĩ đến thật sự có khả năng này, Kỳ Mặc thờ dãi: “Không biết công tử. . . . .”

Lăng Thư cười hắc hắc, vẻ mặt “Người biết mà” mập mờ nói: “Lúc này khẳng định là đang động phòng chứ sao!”

Rõ ràng Lâm Trì không có ý tứ kia đối với công tử, mạnh mẽ cướp đoạt như vậy không biết có thể phản tác dụng hay không.

Kỳ Mặc không khỏi than nhẹ, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện khác: “Lăng Thư, người đã dạy công tử làm sao để động phòng chưa?”

Lăng Thư sững sờ, gãi gãi đầu: “Người không dạy sao?”

Kỳ Mặc co rút khóe miệng: “Ta chưa có lấy vợ thì sao dạy được. . . . .”

Lăng Thư: “Này này, đừng nhìn ta, ta cũng chưa lấy vợ đấy. . . . .”

Kỳ Mặc liếc mắt nhìn hắn, tao nhã mỉm cười: “Không phải người có tiếng là đã đi dạo hết toàn bộ thanh lâu Bắc Chu, hồng nhan tri kỷ trải rộng khắp thiên hạ sao? Người còn thường đến chỗ Xuất Tụ của Thủy Nhan Cư, Tiêm Tiêm của Túy Yên Các. . . . .”

Lăng Thư nhanh chóng cắt ngang hắn: “Hồng nhan tri kỷ! Đó là hồng nhan tri kỷ! Là tri kỷ! Là tri kỷ đấy người có hiểu không?”

Kỳ Mặc ném cho hắn ánh mắt vô cùng ôn hòa “Đúng là đồ vô năng”.

Lăng Thư xù lông!

Kỳ Mặc một tay đè Lăng Thư lại, một tay vuốt sống mũi, cúi đầu trầm tư: “Ngộ nhờ công tử thật sự không biết nên làm gì. . . . .”

Lăng Thụ rút đao: “Chịu chết đi!”

Kỳ Mặc lắc mình né tránh, tiếp tục trầm tư: “Thôi, Lăng Thụ nguoi nên cho công tử xem qua đông cung đi, nếu công tử xem những loại sách như 《Giảm hoan nghiệt yêu》, 《Bức hôn nữ tử nhà lành》 thì có thể sẽ thông hiểu đạo lý, xem đông cung hẳn là cũng có thể hiểu. . . . .”

Lăng Thụ: “A đánh! ~”

Cảnh tượng động phòng hiển nhiên không ở trong phạm vi tường tượng của Kỳ Mặc.

Hai người chỉ mặc áo đơn ngồi đối diện trước nền đỏ. . . . .

. . . . . Ăn cơm

Đại khái đây là lần đầu tiên Mạch Khinh Trần gặp một người có thể chạy trốn nhiều lần trong lúc ăn cơm như vậy.

Vì phòng ngựa người trong tân phòng bị đói nên đã chuẩn bị đồ ăn, chỉ là vừa nãy lúc tiến vào không ai chú ý tới thôi. Nếu Lâm Trì đói bụng, Mạch Khinh Trần mang tâm tình chán nuôi người rộng lượng để nàng ăn cơm no rồi mới tiếp tục chuyện còn chưa làm xong. . . . .

Vì vậy, bữa cơm này liền trở thành bữa cơm Lâm Trì ăn chậm nhất, dường như là nuốt từng hạt gạo.

Nuốt xuống một ngụm nhỏ, nàng nhanh chân chạy ra ngoài, dĩ nhiên, tiếp theo chỉ trong chớp mắt lại bị Mạch Khinh Trần bắt về.

Bởi Mạch Khinh Trần ăn cơm, lại chạy trốn, rồi bị bắt.

Uống một hộp canh rồi ới lên người Mạch Khinh Trần, lại chạy trốn, rồi bị bắt. . . . . Chuyện đen đủi hơn nữa chính là bởi vì y phục bị ướt nên Mạch Khinh Trần dứt khoát cởi áo ra.

Cũng giống như khuôn mặt đỏ, thân thể của Mạch Khinh Trần khiến người xem không chớp mắt, không thon gầy cũng không có vẻ cường tráng, nhưng thoát nhìn rất khỏe mạnh, toàn thân cao thấp không có một phần thịt dư, khuyết điểm duy nhất đại khái chính là đối với nam tử mà nói da thịt lại vô cùng trắng nõn, tôn lên mái tóc sáng bạch kim, có cảm giác dường như không chân thật, vừa như tiên vừa như yêu, nhưng lại không giống người.

Nếu cõi đời này thật sự có thần tiên, đẹp hơn nữa thì cũng chỉ có vậy thôi.

Nhưng. . . . . Nàng không thích thần tiên, nàng yêu thích sự sinh động khi thì tức giận khi lại đỏ mặt và cũng có lúc dịu dàng của. . . . .

Người kia.

Trăm mặc ăn cơm rồi uống đến hộp canh cuối cùng, Lâm Trì hít sâu một hơi đặt chén xuống, xoay người tiếp tục chạy trốn.

Mạch Khinh Trần kéo bả vai của nàng lại: “Ăn no rồi?”

“Ờ. . . . .”

Bụng của Lâm Trì rất phối hợp ợ một cái. . . . .

Mạch Khinh Trần: “Vậy thì tiếp tục.”

Lâm Trì ôm một tia ảo tưởng: “Tiếp tục cái gì?”

Mạch Khinh Trần: “Động phòng.”

Trong đầu giống như đã diễn luyện qua rất nhiều lần, Mạch Khinh Trần lại một lần nữa dễ dàng áp đảo Lâm Trì ở trên giường, tư thế của hai người không kém trước đó chút nào.

Lâm Trì co rút khóe miệng nghĩ, vậy vừa rồi ta ăn những món kia có ích lợi gì, không phải cũng trở về cái trạng thái này sao!

Hay là nói. . . . . Ý của Mạch Khinh Trần khi để cho nàng ăn cơm là trước cho nàng ăn no, rồi lại ăn. . . . .

Nghĩ sao cũng cảm thấy càng tuyệt vọng a. . . . .

Đang thất thần, cảm giác đột nhiên có một thứ mềm mại từ cái trán của nàng di chuyển xuống dưới.

Có thể cảm nhận được hô hấp và nhìn thấy gò má không chút tỳ vết nào của Mạch Khinh Trần đang ở gần, gờ tay lên tháo màn che đang buộc lại xuống, môi của hắn từ trán Lâm Trì hôn nhẹ xuống dưới, mới đầu còn có chút không thuần thực, nhưng rất nhanh đã hòa hợp được, cái giường nhỏ hẹp bất tri bất giác bốc lên hơi thở mập mờ. . . . .

Lâm Trì trong nháy mắt cứng ngắc.

Nàng không phải là tiểu thư khuê các cái gì cũng không biết, mấy ngày ở thanh lâu nàng đã gặp qua không ít nữ tử không tình nguyện bị bán vào, thường lần đầu tiên tiếp khách đều liên tục kêu thảm thiết, kịch liệt tới nỗi thậm chí sau đó có nữ tử nằm trên giường mấy ngày cũng không xuống được, lúc nàng đi thu thập giường đệm còn có thể nhìn thấy vết máu khiến người khác ghê mình.

. . . . . Chẳng lẽ Mạch Khinh Trần nghiêm túc sao!

Khi môi của Mạch Khinh Trần chạm vào môi Lâm Tri thì rốt cuộc nàng cũng tỉnh táo, vô cùng hoảng sợ giẫy giụa.

Mạch Khinh Trần dễ dàng đè tay chân của nàng lại, đồng thời gỡ buộc tóc của Lâm Tri ra rồi cột hai tay của nàng vào đầu giường.

Lâm Tri càng kinh hãi: “. . . . . Sao ngươi biết làm chuyện này!”

. . . . . Động tác này lúc ở thanh lâu nàng đã gặp qua rất nhiều lần a!

Mạch Khinh Trần dừng lại, có chút nghi ngờ: “Trong sách, ta làm không đúng sao?”

Lâm Tri: “Dĩ nhiên không đúng!”

Mạch Khinh Trần xoa lông mày một cái: “Vậy nên làm thế nào? Ngươi dạy cho ta đi.”

Lâm Tri: “. . . . .”

Dạy mọi người a!

Ta đứt gân não mới có thể dạy cho người việc này!

*****

Mạch Khinh Trần: “Vậy ta cứ tiếp tục thôi.”

Đang lúc nói chuyện, hần lại muốn cúi người xuống, đầu Lâm Tri chuyển một cái, kêu lên: “Đội đã nào...! Ta dạy cho ngươi! Ngươi buông tay ta ra trước đã!”

Tay chân vừa được hoạt động, nàng lập tức xoay người áp chế Mạch Khinh Trần.

Mạch Khinh Trần lẳng lặng nhìn nàng, trong con ngươi xinh đẹp không chút gợn sóng mang theo nghi hoặc nhàn nhạt, khiến Lâm Tri dường như có loại cảm giác không yên.

Vì vậy. . . . .

Nàng quả quyết dùng dây lưng bịt mắt của Mạch Khinh Trần lại!

Ít nhất cũng không có cái loại cảm giác lo lắng khi bị người nhìn thẳng, Lâm Tri thở nhẹ một hơi, học lại động tác mà Mạch Khinh Trần vừa sử dụng trói chặt tay của hần.

Mạch Khinh Trần dường như có chút không thích ứng.

“Đừng động.” Lâm Tri nhỏ giọng nói.

Rồi sau đó, nàng rón rén lui về phía sau, muốn từ trên giường đi xuống, chưa đợi xuống được giường, chỉ nghe thấy Mạch Khinh Trần nói: “Sau đó thì sao?”

Lâm Tri: “A, ngươi đợi chút để ta đi lấy một thứ. . . . .”

Sau đó? Còn có sau đó sao!

Nàng nhanh chóng leo xuống giường, vừa định thở phào một hơi, đột nhiên cảm thấy trên cổ căng thẳng.

Mạch Khinh Trần không hề khó khăn thoát khỏi, đốt ngón tay giữ chặt một đầu dây xích màu đen, nửa ngồi dậy, gạt dây che mắt ra, nhìn nàng: “Muốn lấy cái gì, ta giúp ngươi.”

. . . . . Tại sao xích sắt vẫn còn chứ!

Sau khi bị phản, Lâm Tri đành tiện tay chỉ một cái: “Cái đó!”

Mạch Khinh Trần xuống giường, cầm một cây nến đỏ tới đây, hỏi: “Ngươi là nói cái này sao?”

Lâm Trì: “. . . . . Phốc, có lẽ. . . . .”

Mạch Khinh Trần hơi nghiêng thân nển, một giọt sáp nển nhỏ xuống đầu ngón tay hấn, dần dần ngưng tụ thành một khối nển đỏ.

“Người đang làm gì thế!”

Lâm Trì không nhận được kéo ngón tay của Mạch Khinh Trần lại, gat nhẹ sáp phía trên ra, da thịt phía dưới quả nhiên đã đỏ bừng.

Mạch Khinh Trần chớp mắt một cái: “Không phải dùng như thế sao?”

Lâm Trì chỉ cảm thấy gân xanh nổi lên: “Dĩ nhiên không phải!”

Chuyện nhỏ nển cũng không phải nàng chưa từng thấy qua. . . . . Nhưng tại sao Mạch Khinh Trần lại làm thế chứ. . . . .

“Rốt cuộc người biết những thứ này từ đâu. . . . .”

Mạch Khinh Trần suy nghĩ một chút, từ giá sách mang tới một xấp sách.

Lâm Trì nhận lấy lật sơ hai cái, trong nháy mắt có loại cảm giác muốn mù mắt. . . . .

Người cho Mạch Khinh Trần xem loại sách này đến cùng là có bao nhiêu biến thái a, toàn bộ dường như đều là cường thủ hào đoạt khẩu vị nặng! So với kiến thức khi nàng ở thanh lâu còn có thêm các thứ mới lạ! Thậm chí còn tự thuật cận kề nhiều cách sử dụng công cụ và tác dụng của nó, bao gồm cả cái thứ trên cần cổ của nàng, không thể không nói Mạch Khinh Trần đối với nàng cũng không tệ lắm, lựa chọn tuyệt đối là trình độ nhẹ nhất. . . . .

Trong lúc Lâm Trì hết sức khiếp sợ, Mạch Khinh Trần dựa vào người nàng, hôn lên vành tai nàng nói: “Ta cảm thấy trong sách dạy tốt hơn người.”

Nụ hôn của hấn rất nhẹ, thật ra thì không có sắc thái tình dục gì, nhưng không hiểu sao lại khiến Lâm Trì cảm thấy rợn cả tóc gáy.

Cầm ngược tay Lâm Trì, Mạch Khinh Trần tối nay áp đảo nàng lần thứ ba.

Hấn dường như đối với vành tai mềm nhũn của Lâm Trì cảm thấy rất hứng thú, đưa đầu lưỡi ra liếm liếm, nhàn nhạt nói: “Ta quyết định vẫn nên dựa theo trong sách mà làm.”

Thân thể Lâm Trì run lên, còn đắm chìm trong cảm giác kinh hãi khi bị liếm vành tai, Mạch Khinh Trần đã trói chặt tay nàng lần nữa, đồng thời dễ dàng mở áo trong của nàng ra, bên trong là đồ buộc ngực màu trắng mà Lâm Trì vì tiện hành động nên buộc chặt ngực.

Khoảng cách gần như thế, Lâm Trì có thể thấy được thân thể của Mạch Khinh Trần.

Nhiệt độ ôn hoà, da lại vô cùng mịn màng giống như tơ lụa.

Mà lại gần một chút, nàng dường như có thể cảm thấy được nửa người dưới của Mạch Khinh Trần áp chế nàng. . . . .

Đầu Lâm Trì nổ tung, mặt hoàn toàn ửng đỏ.

Mạch Khinh Trần hôn dọc theo môi của nàng xuống phía dưới, chuyển qua xương quai xanh, để lại một vết nước.

Dường như những nơi da thịt bị Mạch Khinh Trần hôn sẽ không tự chủ được nổi lên màu đỏ nhàn nhạt, Mạch Khinh Trần khẽ vén tóc mái cản trở trên trán Lâm Trì ra, hơi ngưng mắt, trong con ngươi như có thủy triều giờ đều bình thản chẳng biết từ lúc nào đã nhuộm màu đen, tối tăm cô tịch lại nặng nề.

Một khắc kia, Lâm Trì dưới thân hấn đẹp đến kinh người.

Căn môi dưới, Lâm Trì nhắm chặt hai mắt, trong giọng nói xen lẫn cầu khẩn: “Người không thể bỏ qua cho ta sao?”

Mạch Khinh Trần trả lời hoàn toàn không suy nghĩ: “Không thể.”

Lâm Trì vội nói: “Tại sao. . . . .”

Mạch Khinh Trần khẽ mím môi, động tác thoáng chốc dừng lại.

Lâm Trì. . . . . Giống như đang khóc. . . . .

Mặc dù nàng nhắm chặt hai mắt nhưng Mạch Khinh Trần vẫn có thể nhìn thấy thứ gì đó từ khóe mắt của Lâm Trì nhỏ xuống, trong suốt lại phát sáng, tốc độ chảy xuống vô cùng chậm chạp lại kích thích lòng người. . . . .

Lâm Trì không có phát hiện, vẫn hoảng hốt nói năng lộn xộn: “Ta không muốn cùng người động phòng, ta căn bản không thích người, tại sao người nhất định phải làm chuyện này với ta, tuy người không có cảm giác nhưng ta sẽ đau ta sẽ khổ sở a. . . . .”

Cúi người xuống, Mạch Khinh Trần nhẹ nhàng liếm liếm chất lỏng óng ánh kia.

Chất lỏng ấm áp lại hơi mặn lan tỏa mùi vị khổ sở nhàn nhạt mà bi thương, đây là lần đầu tiên hắn nếm loại tư vị này.

Quá mức xa lạ khiến cho hắn trong nháy mắt không biết phải làm sao.

Trần tĩnh một chút, Mạch Kinh Trần nhẹ nhàng nói: “Nhưng ngươi sẽ rời đi. Nếu như không động phòng với ngươi, ngươi sẽ rời khỏi ta mà đi.” Hắn dừng một chút, “Những thứ trong sách mặc dù không thể tin hết, nhưng ít ra tất cả sách đều nói, chỉ cần nam nữ động phòng rồi, vô luận đã trải qua chuyện gì, cuối cùng nữ tử cũng sẽ không rời đi.”

Hắn không có cảm giác, động phòng hay không động phòng đối với hắn mà nói cũng không khác biệt cho lắm, hắn chỉ không muốn để nàng rời đi mà thôi. . . . .

Thời gian tịch mịch quá dài khiến thế giới này dường như trở nên vô vị tẻ nhạt.

Không biết tại sao lại sống trên đời, không biết hôm qua có gì khác hôm nay.

Sự xuất hiện của Lâm Trì như mở ra cho hắn một cánh cửa.

Tất cả các giác quan mãnh liệt kéo tới. . . . . Lúc ấy thế giới này như nhiễm màu sắc rực rỡ, trở nên có ý nghĩa, chân thật và khiến hắn chờ mong.

. . . . . Sao có thể cam lòng buông tay.

Ôm lấy Lâm Trì, da thịt dán chặt, Mạch Kinh Trần nhẹ giọng nói: “Không động phòng thì không động phòng, nhưng có thể không rời đi không?”

Tiếng trống canh bên ngoài lặng lẽ vang lên.

Không biết qua bao lâu, Lâm Trì mới nhỏ giọng trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 21: Chương 12.1

Lâm Trì ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao.

Khi tỉnh lại, ngón tay của Mạch Kinh Trần chậm chạp vuốt ve cánh tay nàng, thấy nàng tỉnh lại, cong cong tròn mắt, tâm tình có vẻ rất tốt.

Nền đỏ đầu giường đã cháy hết, do ánh mặt trời chiếu vào vì thế song hỷ đỏ thẫm trở nên sáng rực rỡ tỏa ra sự hoan hỷ.

Tâm tư ngổn ngang ngày hôm qua lúc này mới ùn ùn kéo đến.

Lâm Trì ngồi thẳng người, hai tay ấn trán khỏa miệng co quắp vài cái.

Chuyện tối hôm qua. . . . . Thật là mất mặt. . . . .

Mạch Kinh Trần trái lại không có gì khác thường, ôm nàng đứng dậy, đồng thời lấy cái khăn trắng ở dưới người nàng ra, cắt ngón tay nhuộm máu lên.

Lâm Trì sùng sốt: “Đây là. . . . .”

Mạch Kinh Trần: “Trong sách nói. . . . .”

Hắn vừa nói tới sách Lâm Trì liền nhớ lại tối hôm qua, lập tức nhanh chóng cắt ngang lời hắn: “Ta biết rồi, ngươi tiếp tục đi!”

Thật sự là một đêm khiến người khác không muốn nhớ lại. . . . .

Đôi thường phục đi ra ngoài, trên đường Lâm Trì thu được vô số ánh mắt vây xem, hơn nữa chuyện khiến nàng không thoải mái nhất chính là dường như mọi người cũng đặc biệt thích chú ý tư thế đi bộ của nàng.

Bước nhanh tìm được Tác Đồng mặt còn đen hơn đáy nồi, Lâm Trì giải huýt thay hắn cười đến có chút ngượng ngùng.

Tác Đồng rầm một cái quỳ rạp xuống trước người Lâm Trì, đưa kiếm lên: “Tiểu thư, thuộc hạ vô năng đã khiến ngài chịu nhục, ngài giết ta đi.”

Lâm Trì: “Ách, thật ra thì ta. . . . .”

Tác Đồng cắn răng nghiêng lợi: “Chỉ cần nghĩ tới việc ngài bị. . . . . Ta liền. . . . .”

Lâm Trì: “Ta không. . . . .”

Tác Đồng đứng dậy, bộ mặt quyết tuyệt: “Không được, ta phải liều mạng với Mạch Khinh Trần! Giết hắn rồi tự vẫn tạ tội!”

Lâm Trì: “Ta thật sự. . . . . Nay này, đừng đi. . . . .”

Trong lúc bị phần, Tác Đồng bộc phát ra tốc độ kinh người, trước khi Lâm Trì phản ứng kịp đã vọt vào sân của Mạch Khinh Trần, vung kiếm đâm về phía hắn!

Mạch Khinh Trần giờ ngón tay nhanh chóng phóng ra một thứ, Tác Đồng bị đánh trúng huyết đạo, thoáng chốc đứng yên.

Lúc Lâm Trì chạy đến, hạt đậu phộng Mạch Khinh Trần dùng để công kích Tác Đồng sắp rơi xuống đất.

Nhanh tay lẹ mắt, Lâm Trì đón lấy đậu phộng rồi bỏ vào miệng ăn hết. . . . .

Mạch Khinh Trần: “Ăn ngon không?”

Động tác ăn đậu phộng của Lâm Trì nhất thời ngừng lại, gắp lại Mạch Khinh Trần khó tránh khỏi sẽ có chút lúng túng.

. . . . . Bởi vì luôn sẽ nhìn không được nhớ tới tới hôm qua, chính mình rất không có cốt khí bị dọa đến khóc lên, còn không biết tại sao lại đáp ứng hắn lưu lại.

Mạch Khinh Trần vẻ mặt bình tĩnh: “Ăn ngon không?”

Lâm Trì chần chờ một chút, gật đầu.

Mạch Khinh Trần lấy ra một đĩa đậu phộng ở phía sau, bình thản nói: “Điểm tâm.” Suy nghĩ một chút, lại bổ sung, “Ta xào.”

Lâm Trì nhận lấy, dờ dẫm ăn hai hạt.

Ánh mắt oán giận của Tác Đồng dường như đã ngưng tụ thành thật thê, chỉ là rất đáng tiếc. . . . . Hai người ở đây đều không chú ý đến sự hiện hữu của hắn.

Cho nên mới nói, một người học thuật ẩn thân quá tốt có lúc cũng là một loại bi kịch. . . . .

Mạch Khinh Trần cầm một hạt đậu phộng bỏ vào răng từ từ cắn, giọng nói vẫn thanh nhã như cũ: “Người thích ăn gì?”

Lâm Trì nhai đậu phộng, nhỏ giọng nói: “Cái gì ta cũng thích ăn. . . . . Nhưng nếu thật sự phải nói thì là thích ăn thịt đi.”

“Thịt gì?”

Nói đến chuyện này Lâm Trì lập tức háng hái, bẻ ngón tay nghiêm túc nghĩ: “Thịt gà, thịt cá, thịt heo, thịt vịt, thịt cua, thịt bò, thịt dê. . . . . Ừm, ta cũng thích những thứ giống vậy.”

Dĩ nhiên, lúc nói lời này Lâm Trì hoàn toàn không ngờ tới có người sẽ làm thật.

Vì vậy, sáng sớm ngày thứ hai khi nàng nhìn thấy toàn bộ thịt yến đặt ở trước mặt thì hoàn toàn tròn tròn mắt.

Mạch Khinh Trần bình tĩnh đưa đĩa cho nàng, đồng thời giới thiệu từng cái: “Thịt gà, thịt cá, thịt heo, còn có. . . . .”

Lâm Trì nuốt nước miếng, đầy một bàn thế nhưng lại thật sự không thấy một chút rau. . . . .

Chỉ là bản tính tham ăn rất nhanh đã khắc phục vấn đề thức ăn không cân đối, Lâm Trì nắm chặt chiếc đũa gắp một khối thịt gà nhét vào trong miệng. . . . .

Ta #@¥%&. . . . . Hắn rốt cuộc làm sao làm được như vậy, tại sao còn mặn hơn rau cải lần trước!

Nước, nước, ai tới giúp giúp ta đi!

Mạch Khinh Trần hình như hiểu ý: “Người muốn uống nước?”

Lâm Trì liều mạng gật đầu.

Mạch Khinh Trần trầm ngâm một chút, múc một chén canh thịt đặt trước mặt Lâm Trì.

Lâm Trì uống một hớp. . . . .

Phốc. . . . .

. . . . . Mạch Khinh Trần là vì trả thù ngày hôm qua không ăn được nằng nên muốn độc chết nằng ư!

Như đang hấp hối, Lâm Trì giùng giăng hỏi: “Một bàn này. . . . . Đều do ngươi làm sao?”

Mạch Khinh Trần dừng một chút, trong con ngươi hình như có chút do dự, nhưng vẫn thành thật gật gật đầu.

Lâm Trì: “. . . . .”

Nằng có thể lựa chọn không ăn chứ!

Trình độ của Mạch Khinh Trần căn bản chỉ xứng xào đậu phộng a! !

Vì không để mình phải chịu khổ nên Lâm Trì quyết định tự cứu, chạy một mạch đến phòng ăn, uống chút nước rồi quan sát nguyên liệu nấu ăn trong phòng.

Mạch Khinh Trần đi theo sau lưng Lâm Trì, dường như khi hắn vừa vào, một đám đầu bếp còn đang bận việc lập tức né ra tứ phía, thoáng chốc trong phòng ăn chỉ còn lại hai người bọn họ.

Như vậy cũng tốt, không có ai thì những thứ kia nằng có thể trực tiếp dùng.

Lâm Trì chọn xong nguyên liệu nấu ăn vừa ý, cuộn tay áo lên, đeo tạp dề cúi đầu xử lý từng loại trên thớt.

Là một kẻ tham ăn, lại đi theo một sư phụ vô dụng lại không đáng tin cậy, những năm này nằng đã sớm học được cách làm sao để thỏa mãn dạ dày của bản thân. Trên thực tế, coi như vẫn còn đại sư tỷ thì thức ăn của ba người đa phần đều do Lâm Trì phụ trách, chỉ là kể từ khi đại sư tỷ đi, chính nằng cũng dần dần lười mà thôi.

Tay chân lạnh lẽ xử lý tốt nguyên liệu nấu ăn, Lâm Trì xoay người nâng nồi lên, vừa nhấc lên mắt đã nhìn thấy lò bếp bị nổ đến khắp nơi hỗn độn.

“Đây là. . . . .”

Mạch Khinh Trần mặt không đỏ tim không đập: “Do ta làm.”

Lâm Trì bất đắc dĩ: “Biết ngay mà. . . . .”

Đổi cái lò bếp khác rồi nhóm lửa đổ dầu vào, động tác của Lâm Trì thành thạo mà trôi chảy, dầu muối tương dấm đều ở vị trí tay chân có thể với tới, chỉ hơi nhìn một chút nằng đã tìm được vị trí.

Không mất nhiều thời gian trong phòng ăn đã nổi lên mùi thơm của thức ăn.

Lâm Trì một hơi làm ba món ăn, để qua một bên, cuối cùng mới đi làm canh.

Cẩn thận bung canh đặt lên bàn, liền nhìn thấy thức ăn trên bàn vậy mà đã voi đi hơn phân nửa.

Lâm Trì: “Ngươi. . . . . Ăn vụng? !”

“Không.” Mạch Khinh Trần lại gấp một cái: “Ăn quang mình chính đại.”

Lâm Trì im lặng: “Ăn không có mùi vị mà ngươi vẫn. . . . .”

Mạch Khinh Trần đơn giản nói: “Ngươi làm.”

. . . . . Bởi vì do nằng làm cho nên mới muốn ăn ư?

Lâm Trì mấp máy môi, không nói gì nữa.

Lúc ăn cơm, Lâm Trì trong lúc vô tình chú ý đến tay Mạch Khinh Trần hình như bị thương, không phải quá nghiêm trọng, chỉ là trên da thịt không chút tỳ vết nào có vẻ nổi bật hẳn.

Muốn nói lại thôi một hồi lâu, cơm nước xong, nằng vẫn không nhận được: “Tay của ngươi. . . . .”

Mạch Khinh Trần: “Không có chuyện gì, không đau.”

. . . . . Ngươi ngay cả cảm giác cũng không có, dĩ nhiên sẽ không đau!

Đề đưa xuống, Mạch Khinh Trần vừa liếc mắt nhìn món ăn vừa liếc nhìn Lâm Trì: “Món ăn ta làm . . . . . Thật rất khó ăn?”

Lâm Trì: “Ách, không thể nói là khó ăn, chỉ là khẩu vị quá nặng. . . . .”

“Ta có thể học.”

Lâm Trì: “À?”

Trong đôi mắt hẹp dài của Mạch Khinh Trần hình như có ánh sáng chợt lóe lên: “Người thích cao lương mỹ vị, ta có thể học làm để ăn thật ngon.”

Lâm Trì muốn nói với hắn là không cần thiết, nhưng nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc hoàn toàn không giống như đang đùa giỡn kia của Mạch Khinh Trần, hoàn toàn không biết mở miệng như thế nào.

Nói nàng thích ăn thật sự không sai, nhưng dù thích ăn ra sao cũng sẽ không vì thức ăn ngon mà bán mình. . . . .

Nhưng nói sao thì hắn mới hiểu?

Lâm Trì rất nhúc nhủ, đi dạo một hồi không biết tại sao lại đi tới hoa viên, bỗng nhiên nghe thấy tiếng mèo kêu.

Mèo kêu?

Sẽ không phải là con mèo Ba Tư lần trước Mạch Khinh Trần ôm chứ!

Lâm Trì hưng phấn ba chân bốn cẳng đi tới, quả nhiên trông thấy con mèo lười biếng quý khí kia núp ở trong bụi cỏ nghe răng trợn mắt nhìn về phía một người khác mèo mèo gọi, mà người nọ hiển nhiên bị dọa không nhẹ, xoay người đã ngã trên mặt đất.

Lâm Trì nhin cười không ra tiếng, đợi thấy rõ mặt của người kia, nụ cười thoáng chốc cứng lại.

Nàng xoay người muốn đi nhưng mắt cá chân đã nhanh chóng bị người nắm được.

Mèo hình như cũng rất khó chịu hành động như vậy của đối phương, meo meo một tiếng nhào tới, sau đó Lâm Trì liền nghe một tiếng ho khan kịch liệt.

Nàng nhớ Đỗ Nhược sợ mèo, hẳn có mèo đến gần, Đỗ Nhược sẽ đỏ mặt hô hấp dồn dập ho khan không ngừng toàn thân không có sức lực.

“Buông ra.”

Lâm Trì đứng lại, chờ Đỗ Nhược buông tay, nhưng lần này vô luận hắn ho đến lợi hại ra sao, tay cũng chưa từng buông ra dù chỉ một chút.

Lâm Trì bắt đầu dĩ xoay người, nhưng lúc quay đầu lại trong nháy mắt đã nhìn thấy một bóng người màu bạc khác.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 22: Chương 12.5

Phản ứng của con mèo kia còn nhanh hơn Lâm Trì, từ trên người Đỗ Nhược nhảy xuống, thân hình chạy trốn hai cái đã nhảy vào ngực Mạch Khinh Trần.

Sau khi miêu thảo chạy trốn, Đỗ Nhược lấy mu bàn tay che miệng lại ho khan mấy tiếng.

“Không cần trốn ta, hiện tại ta không có cách nào bắt ngươi về.” Đỗ Nhược thả tay xuống, cười khổ một tiếng, cúi xuống thấp nói: “Người thật sự nguyện ý gả cho Mạch Khinh Trần, hay là bởi vì không muốn bị ta bắt về thiên lao nên mới. . . . .”

Hắn hiển nhiên không có nhìn thấy Mạch Khinh Trần ở sau lưng.

Mạch Khinh Trần ôm mèo đứng ở nơi đó, vẻ mặt bình tĩnh không gợn sóng, đôi con ngươi kia, đen trầm như đêm.

Đột nhiên Lâm Trì có chút chột dạ.

Hơn nữa, trước đó hắn hình như rất khó chịu khi nhìn thấy Đỗ Nhược, nếu lần này. . . . .

“Buông tay!”

Lâm Trì nỗ lực muốn rút chân bản thân ra, Đỗ Nhược lại cố chấp nói: “Người trả lời ta trước.”

Tiếp tục nhắc chân, Lâm Trì: “Mắc mớ gì đến người! Ta không muốn trả lời người! Người đi đi! Đi nhanh một chút đi!”

Đỗ Nhược nhìn về nơi khác nói: “Ta vốn không muốn bắt người vào thiên lao, chỉ là chuyện đột nhiên xảy ra, người không đã thương người mà trong cung cũng không có mất cái gì, ta đã nói với Thượng Thư đại nhân, vốn là nhiều lắm nhưng giờ chỉ cần nhốt thêm hai ngày ta sẽ kêu người thả người ra ngoài.”

Lâm Trì sùng sốt: “Vậy người một đường kiên nhẫn bắt ta như vậy là vì . . . . .”

Đỗ Nhược trầm mặc một chút, nói: “Vô Mặc sơn trang không an toàn.” Hắn lại nói, “Mạch Kinh Trần lấy vợ, Dương Minh rất nhanh sẽ có người đến, nếu Thánh thượng không cho phép, cửa hôn sự này chưa chắc có thể thành, nếu như người không phải thật tâm muốn gả cho Mạch Kinh Trần, đến lúc đó có thể. . . . . Thành thân là đại sự cả đời của nữ tử, mong Lâm cô nương thận trọng, không nên nhất thời giận dỗi. . . . .”

Vẫn là âm thanh quân tử nhẹ nhàng.

Hắn vốn là như vậy, dễ dàng chặt đứt mộng tưởng của Lâm Trì, không lưu lại cái gì để nàng thừa cơ lợi dụng.

Nàng không giãy giụa, chân tay bị bắt được của nàng cũng dần dần thả lỏng ra.

Lâm Trì không quên Mạch Kinh Trần vẫn còn ở đây, lui một bước, bệt bệt miệng nói: “Không cần quan tâm ta, người. . . . . Vẫn là nên đi quan tâm vị hôn thê của người thì tốt hơn!” Xoay người, “Ta đi nha.”

“Vị hôn thê sao?” Đỗ Nhược chậm rãi đứng lên, trong mắt lóe lên một tia tâm tình không biết là gì, dung mạo càng lộ vẻ lãnh lạnh, “Nàng hiện tại sợ rằng đã. . . . . Không còn ở đây.”

Lâm Trì bỗng nhiên quay đầu lại: “Vậy người viết thư lại cho nàng!”

Đỗ Nhược dừng lại, gật đầu: “Nhưng người không phát hiện, nàng chưa từng hồi âm lại cho ta.”

Lâm Trì ghen hờn.

Xác thực, nàng thường nhìn thấy Đỗ Nhược viết thư cho vị hôn thê của hắn, dùng từ vô cùng dịu dàng, nhưng lại chưa từng thấy thê tử chưa cưới của hắn hồi âm lại cho hắn.

“Nhưng. . . . .”

Lâm Trì bỗng chốc lúng túng, đầu đột nhiên có chút loạn.

. . . . . Nàng nhìn coi Đỗ Nhược lâu như vậy mà không cam lòng ra tay một phần nguyên nhân rất lớn là bởi vì biết Đỗ Nhược vẫn còn nhớ kỹ thê tử chưa cưới, mặc dù có thể cận thủy lâu thai, nhưng nàng không muốn thương tổn một nữ tử khác.

Nhưng Đỗ Nhược lại nói cho nàng biết, nữ tử kia thật ra không tồn tại. . . . .

“Không cần đồng tình với ta.” Nụ cười của Đỗ Nhược mang theo mấy phần khổ sở nói: “Ta biết rõ người không muốn gặp ta, hiện tại ta đã không thể kiên cường mang người rời khỏi, cần nói ta cũng đã nói với người. . . . . Ta đây sẽ rời đi.”

Thẳng đến lúc này, hắn mới chú ý đến kiểu tóc dài mà Lâm Trì vẫn chính là phụ nhân kẻ.

Trong nháy mắt đó, như có loại ảo giác cảnh còn người mất.

Rõ ràng trước đây không lâu nữ tử vượt ngục từ thiên lao còn mới to gan cường hôn hắn, rõ ràng ngày đó nếu hắn không để Lâm Trì ồn ào ở trên đường cái thì không nhất định sẽ bị Mạch Kinh Trần phát hiện. . . . . Nhưng vì cái gì. . . . .

Đỗ Nhược đột nhiên nhớ tới lúc ở Hình bộ, nữ tử kia chân tay vụng về chăm sóc hắn, không hề có chút căng thẳng và thận trọng mà nữ tử nên có, cảm kỳ thư họa một chữ cũng không biết duy chỉ có đối với thức ăn là đặc biệt cảm thấy hứng thú, ngay cả lúc thay hắn nấu cháo cũng sẽ không nhịn được len lén uống vào nửa bát. . . . .

Đã từng có khoảng cách gần vậy thế nhưng lại như lập tức bị kéo ra thật xa.

Hôm đó ở hôn lễ giống như cuộc nháo kịch kia hắn còn chưa có cảm giác, giờ phút này hắn mới đột nhiên ý thức được, mặc kệ hôn sự này có cỡ nào không hợp lý cỡ nào vội vàng. . . . . Nhưng, Lâm Trì đã gả cho Mạch Kinh Trần.

Đây là sự thật không cách nào sửa đổi.

Không đợi hắn xoay người, lại nghe thấy giọng nói của Lâm Trì: “Đợi chút. . . . .”

Đỗ Nhược: “Còn có chuyện gì?”

Lâm Trì hung hăng cắn môi dưới: “Ngươi rất yêu thích rất yêu thích vị hôn thê của ngươi sao?”

Đỗ Nhược ngẩn người, cười gật đầu: “Ừ.”

Vị hôn thê. . . . . Hắn rốt cuộc từ đâu có vị hôn thê.

Hắn rất muốn giải thích những thư tín kia chẳng qua đều để che giấu tai mắt người để phòng ngừa bị người chặn lại mà đặc biệt dùng xưng hô mập mờ, đại ca hắn còn chưa thành thân, hắn sao lại có vị hôn thê trước chứ. Tên ngu ngốc này chẳng lẽ không phát hiện hắn cả ngày lẫn đêm đều sống ở Hình bộ, căn bản không có thời gian đi gặp bất kỳ cô gái nào cũng không có bất kỳ cô gái nào tìm tới cửa sao.

Lâm Trì “Ồ” một tiếng, cho đến khi Đỗ Nhược rời đi cũng không nói gì nữa.

“Meo meo ~”

Lâm Trì xoay người lại, chỉ thấy con mèo Ba Tư kia nằm ở trong ngực Mạch Kinh Trần, lười biếng duỗi eo.

Nàng hơi kinh: “Không phải là ngươi không cho bất luận kẻ nào đến gần nếu không sẽ giết hết sao!”

Mạch Kinh Trần gật đầu: “Nó là mèo.” Lại bổ sung, “Nó yêu thích ta.”

Lâm Trì: “Làm sao ngươi biết nó thích ngươi!”

Mạch Kinh Trần: “Ngươi nói.”

Lâm Trì: “. . . . .”

Này này, ta chỉ là vì phòng ngừa ngươi giết nó nên thuận miệng nói thôi mà!

Thấy Mạch Kinh Trần không có gì khác thường, Lâm Trì lại ngẫm nghĩ một thoáng mới thấp thỏm nói: “Mới vừa rồi ngươi. . . . . Đã nghe?”

Mạch Kinh Trần gật đầu.

Lâm Trì kinh ngạc, “Vậy tại sao ngươi không. . . . .” Ra ngoài cắt ngang hoặc là ngăn cản?

“Hắn là người trong lòng của ngươi.” Mạch Kinh Trần dừng một chút, “Ta muốn biết tại sao ngươi lại thích hắn.”

. . . . .

Phong cách trả lời của Mạch Kinh Trần thật sự là bất bình thường.

Lâm Trì: “Kết quả thế nào?”

Mạch Kinh Trần thành thật nói: “Vẫn rất muốn giết hắn.”

Lâm Trì co rút khóe miệng: “Trừ việc giết chết hắn ra?”

Mạch Kinh Trần để mèo xuống, ôm ngang Lâm Trì lên, ngón tay chạm vào mắt cá chân của Lâm Trì, khẽ cau mày: “Còn nữa, ta không thích hắn chạm vào ngươi, rất đáng ghét.” Hình như nghĩ đến cái gì, chân mày hắn nhíu sâu hơn, “Ngươi thích hắn, nếu như là hắn ngươi sẽ đáp ứng động phòng có đúng hay không?”

Lâm Trì phát hiện, coi như đáp ứng nàng không động phòng, Mạch Kinh Trần vẫn đối với chuyện này có vẻ hết sức canh cánh trong lòng. . . . .

Bị ôm đã thành thói quen, Lâm Trì bất đắc dĩ nói: “Động phòng là chuyện chỉ có vợ chồng mới có thể làm, trừ phi ta gả cho hắn, nếu không thì không thể nào.”

Mạch Kinh Trần ôm Lâm Trì vào phòng ăn, giọng nói bình thản: “Không cho gả cho hắn, nếu không ta sẽ tức giận, sau đó giết hắn.”

Lâm Trì bất mãn nói: “Ta đã gả cho ngươi, làm sao có thể lại gả cho hắn. . . . .”

Câu trả lời này hình như khiến Mạch Kinh Trần rất hài lòng, hắn không nói thêm gì nữa, chỉ là ánh mắt dài nhỏ cong lên giống trăng non, như lần đầu tiên nhìn thấy nàng, trong con ngươi lộ ra vui vẻ đơn giản rồi lại hư ảo.

Mấy ngày sau.

Một buổi sáng tỉnh mơ Lâm Trì liền bị tiếng huyền não đánh thức, nàng dụi dụi con mắt ra cửa, tiếng ồn ào là từ ngoài cửa lớn truyền đến, cách thật xa nàng vẫn có thể nghe được tiếng hô đồng loạt ở bên ngoài: “Điện hạ! Mời đi ra! !”

Kỳ Mặc mang về mặt khở não vội vã ra cửa, Lăng Thư cầm quả lê đang gặm cốt ca cốt kết.

Lâm Trì: “Bên ngoài rốt cuộc là?”

Lăng Thư: “A, đó là đệ đệ của công tử, thường thường qua mấy tháng đều sẽ tới đây.”

Lâm Trì: “Cái gì?”

Lăng Thư kéo nàng đến khe hở cửa bên nhìn, thì thấy một thiếu niên thanh tú xinh đẹp đang quỳ ở trước cửa thân đeo ngọc bội đính đòng hoa phục tung bay, bên cạnh hắn vây quanh hơn mười người, có người phục vụ quạt gió, có người phục vụ lau mồ hôi, thậm chí còn có nữ tử nhét quả nho vào miệng hắn.

Hắn lại nuốt xuống một quả nho, khạc ra, dùng sức đấm vào cửa: “Ca, ca, đi ra gặp ta a! Nếu như ngươi không đi ra gặp ta ta sẽ quỳ đến chết ở trước cửa nhà ngươi!”

Lâm Trì: “. . . . . Hắn làm như vậy rốt cuộc là?” Vì cái gì!

Lăng Thư cố gắng nhai quả lê, hàm hồ nói: “Hắn có chút tình cảm luyện huynh, sùng bái công tử đến rồi tình rồi thù, sức mạnh chân chó của bản đại gia cũng không đuổi kịp hắn. Rõ ràng Thánh thượng đã muốn đề cho hắn thừa kế ngôi vị hoàng đế, hắn lại chết cũng không muốn, nhất định phải quán lấy công tử trở về thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước.” Gặm một cái cuối cùng, vứt bỏ hạch quả lê, hắn nói, “Chỉ là không cần lo lắng, hắn cũng chỉ quỳ cho vui một chút, ngươi xem . . . . .”

Lâm Trì vừa quay đầu, chỉ thấy người thiếu niên kia đã ngồi sừng trên đất, hai thị nữ đang dịu dàng bóp chân cho hắn, thiếu niên tiếp tục đấm cửa: “Ca, ca a, a. . . . . Bóp nhẹ một chút, chân ta muốn gãy rồi!”

Chỉ thấy lúc này, cửa chính sơn trang bỗng nhiên mở ra.

Thiếu niên lập tức đẩy thị nữ ra, mọi người rới rít lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai lui nhanh đến sau lưng thiếu niên, trong chớp mắt thiếu niên đã dùng tư thế quỳ gối tiêu chuẩn nhất thành kính ngậm vịnh nói: “Ca ~”

Lâm Trì: “. . . . .”

Thật là rừng vốn lớn nên loại chim nào cũng có a. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 23: Chương 13

Đáng tiếc người ra ngoài lại là Kỳ Mặc.

Thiếu niên lập tức xụi lơ như cũ, ngón tay xinh đẹp kẹp quả nho, nhử mày nói: “Tiểu Mặc từ, ca ta đâu?”

. . . . . Cái xưng hô này dị thường quen thuộc, Lâm Trì nhìn về phía Lăng Thư.

Lăng Thư “Xuyt” một tiếng, dùng khẩu hình nói: không cần hoài nghi, ta chính là học tập hắn.

Kỳ Mặc mang về mặt làm khó dễ: “Nhị Điện hạ, hay là ngài đến dịch quán nghỉ ngơi trước đi, Điện hạ hắn. . . . . Chắc là không tiện gặp ngài.”

Khuôn mặt thanh tú của thiếu niên sa sầm lại, hai tay chống ở hai chân ngồi chồm hổm, ngẩng đầu ngạo nghễ nói: “Không! Vậy ta sẽ quỳ gối chờ ở đây! Đợi đến khi nào hắn chịu gặp ta mới thôi!”

Kỳ Mặc càng thành khẩn: “Điện hạ hắn thật sự rất bận, Nhị Điện hạ không nên làm khó tiểu nhân. . . . .”

Lâm Trì: hắn bận sao? Tại sao ta hoàn toàn không cảm thấy. . . . .=|||

Lăng Thư dùng khẩu hình nói: Công tử rất chán ghét người đệ đệ này, chủ yếu là do hắn ngày ngày kề cận công tử, nhưng công tử phải chịu đựng không động thủ giết chết hắn. . . . . Cho nên dứt khoát mắt không thấy, tâm không phiền.

Lâm Trì: . . . . . Đây cũng gọi là huynh đệ sao? !

Lăng Thư: Ai, đều nói với ngươi rồi, công tử với bọn họ căn bản không quen thuộc.

Thiếu niên kiên trì, Kỳ Mặc cũng đành chịu, không thể làm gì khác hơn là lui vào son trang.

Lâm Trì nhìn quả nhỏ cảm thấy đói bụng, trở về ăn điểm tâm, rồi sau đó không ngoài ý muốn nhìn thấy Mạch Kinh Trần được cho là rất bận rộn đã làm xong đồ ăn sáng đợi nàng.

Nhìn đồ ăn sáng trên bàn, Lâm Trì dường như có chút khó chịu.

Tại sao lại có loại cảm giác lão phu lão thể đáng sợ chứ. . . . .

Lắc đầu xua đi loại ý niệm kinh hãi này, Lâm Trì cầm lấy phần đồ ăn sáng của mình.

Trong chén sứ trắng tinh xảo đựng cháo thịt, Lâm Trì tròn mắt nhìn hồi lâu, cuối cùng than thở chấp nhận việc sẽ bị mận chết chuẩn bị húp một hóp.

A, không mận nha!

Mạch Kinh Trần: “Thế nào?”

Lâm Trì húp hai hóp, chép chép miệng, thành thật nói: “Mùi vị rất ngon!”

Mạch Kinh Trần nghiêng người qua, động tác cực kỳ tự nhiên liếm sạch vết cháo bên môi Lâm Trì.

Lâm Trì hóa đá.

Mạch Kinh Trần chớp mắt môi, dường như đang cảm giác vị cháo mà hẳn rõ ràng không cảm giác được, câu khoe môi lên nói: “Vậy thì tốt.”

Động tác của hắn rất nhanh, không có ý vị suồng sã.

Lâm Trì nhẩn nhện, không có ý tứ phát tác, chỉ yên lặng húp cháo xong, mới nói: “Thật ra thì ngươi không cần làm như vậy.”

Mạch Kinh Trần: “Hả?”

Lâm Trì: “Không cần làm món ăn nào cả. . . . . Chuyện này tuyệt đối không thích hợp với ngươi.”

Mạch Kinh Trần lặng yên một chút, bình tĩnh nói: “Vậy ta thích hợp làm gì?”

Lâm Trì: “Ách, làm ma đầu giết người? Đi ra ngoài xưng bá võ lâm? Hoặc là đi lật đổ triều đình tranh đoạt thiên hạ?”

Mạch Kinh Trần càng bình tĩnh tự thuật: “Ta đã xưng bá võ lâm rồi, nếu ta muốn thừa kế ngôi vị hoàng đế thì cũng không cần cướp.” Suy nghĩ một chút, bổ sung, “Giết chết Cơ Định Loan là được.”

Lâm Trì: “. . . . .”

Ngươi thật sự không phải đang khoe khoang chứ!

Còn nữa, nàng chợt có chút đồng tình với nhị hoàng tử Cơ Định Loan có tình cảm luyện huynh đang ở bên ngoài. . . . .

Mạch Kinh Trần bình tĩnh uống chén cháo của mình, hồi lâu mới nói: “Chuyện này ta đều không có hứng thú.”

Xưng bá thiên hạ làm Hoàng đế thì thế nào, hắn vẫn không cảm giác được.

Phiền toái, hơn nữa cũng không có ý nghĩa.

Có thích hợp hay không thì có quan hệ gì, không ai quy định hắn nhất định phải làm cái gì, mà hắn cho tới bây giờ cũng chỉ làm chuyện mình muốn làm.

Bởi vì muốn giữ nàng lại, bởi vì nàng thích thức ăn ngon, cho nên đi học làm thức ăn ngon.

Vốn chỉ là chuyện đơn giản như vậy.

Tiếng ồn ào bên ngoài thi nhau to dần, dời núi lấp biển mà truyền đến.

Lâm Trì bị ồn ào đến khoe miệng rút gân, Mạch Kinh Trần vẫn là bộ dạng bình tĩnh bát phong bất động.

Lâm Trì không nhịn được: “Hắn ồn ào thành như vậy, ngươi thật sự không đi gặp đệ đệ ngươi sao. . . . .”

Mạch Kinh Trần trầm ngâm chốc lát: “Ta đi bảo bọn họ an tĩnh.”

Không đợi Lâm Trì phản ứng, Mạch Kinh Trần đã sải bước đi ra ngoài.

Đội Lâm Trì đuổi đến, tay Mạch Kinh Trần đã cầm kiếm đẩy cửa đi ra ngoài, nói: “Quá ồn, ta muốn giết người.”

Dường như là trong nháy mắt, tất cả tiếng động ngoài cửa lớn đều biến mất, tiếp theo mọi người gào khóc thảm thiết phóng đi xa xa. Duy chỉ có nhị hoàng tử Cơ Định Loan quỳ trên mặt đất gào khóc một tiếng rồi phóng tới Mạch Kinh Trần.

Mạch Kinh Trần khẽ nghiêng người, Cơ Định Loan nhất thời đụng vào cây cột, kêu thảm một tiếng, ôm lấy đầu, ủy ủy khuất khuất nhìn chằm chằm Mạch Kinh Trần, làm nũng nói: “Ca ~”

Mạch Kinh Trần nhìn hấn một cái, nhiệt độ trong mắt chẳng có bao nhiêu ấm áp.

Sau đó, hấn rút kiếm, nhắm ngay đầu của Cơ Định Loan.

Lâm Trì kinh hãi.

Mạch Kinh Trần tay nâng kiếm, nhẹ nhàng xoáy qua đầu Cơ Định Loan, sau đó. . . . .

Cơ Định Loan trong nháy mắt đã biến thành đầu trọc rồi. . . . .

“Đừng đến đây nữa.” Mạch Kinh Trần thu kiếm lại.

Cơ Định Loan sững sờ che cái đầu trọc mới vừa ra đời của mình, bóng loáng lóe sáng giống như trứng gà mới lột, vừa vặn vẹo mặt mũi vừa lảm bảm nói: “Thật sự rất đẹp trai a. . . . .”

Lâm Trì nhìn về cái đầu kia, nín nửa ngày rốt cuộc ức chế không nhịn được ôm cột cười to. . . . .

Tiếng cười khiến Cơ Định Loan ý thức được còn có người ở đây, hấn quay mặt sang, thái độ lúng túng nhanh chóng biến thành cao quý lãnh diễm kiêu ngạo: “Người là ai? Cười cái gì mà cười, có gì đáng cười? Chưa từng thấy qua đầu trọc sao! Hơn nữa đây là do hoàng huynh ta cạo, thấy không, một cọng tóc nhỏ cũng không để sót. . . . .”

“Một cọng tóc nhỏ cũng không có, ha ha. . . . .”

Lâm Trì dấm tường cười đến bụng đau đốn.

Cơ Định Loan then quá hóa giận: “. . . . . Cười cái đầu người ấy!”

Lâm Trì: “Ha ha ha, ta đúng là đang cười cái đầu a. . . . .”

Cơ Định Loan trầm mặc.

Lại trầm mặc.

Trầm mặc không nổi nữa: “Người đâu! Cạo sạch cái đầu của tên khốn kiếp này cho ta!”

“Đây sợ rằng không được!”

Kỳ Mặc lúc này mới tới trễ, nín cười nói: “Nàng là thê tử Điện hạ vừa lấy về, là tẩu tử của ngài.”

Mặc dù Kỳ Mặc vẫn giữ giọng điệu tao nhã, nhưng bà vai không ngừng co giật đã bán đứng hấn.

Nhị Điện hạ đầu trọc, thật sự là. . . . . Phốc. . . . .

Gương mặt của Cơ Định Loan giận đến đỏ hoàn toàn: “Ta quân khi gió nàng ta là ai! Cạo sạch cho ta. . . . . A, không đúng, đội đã nào...! Hoàng tẩu! Đồ khốn này lại là chị dâu ta! Ta @¥%¥%¥/#. . . . . Ca ta hấn rốt cuộc bị cái gì kích thích vậy!”

*****

Mạch Kinh Trần không bị kích thích nên không biết, nhưng Cơ Định Loan hiển nhiên bị kích thích không nhẹ.

Hấn mang theo thuộc hạ như một làn khói biến mất, Lâm Trì hơi thu liễm nụ cười, hỏi: “Cái đó. . . . . Hấn không sao chứ.”

Kỳ Mặc nhìn cái đầu lóe sáng của Cơ Định Loan, phì cười nói: “Không cần lo lắng, Nhị Điện hạ bị đả kích đã thành thói quen, chờ hấn thích ứng cái. . . . . Đầu trọc, phốc, sẽ lại trở về.”

Kỳ Mặc nói quả nhiên không sai.

Không bao lâu đã thấy Cơ Định Loan đội một đầu tóc dài đen nhánh mượt mà xuất hiện tại cửa Vô Mặc sơn trang lần nữa, lúc này hấn không ngại ngốc quỳ gối bên ngoài mà đi theo Kỳ Mặc trực tiếp vào, trên đường phát hiện bọn hạ nhân ở đây đều che miệng cười.

Cơ Định Loan nhanh chóng ngoắc, thủ hạ lập tức đưa tới một cái gương đồng. . . . .

Hắn cầm gương soi vào. . . . .

. . . . . Tóc giả đội lệch.

Kỳ Mặc tốt bụng nói: “Cái đó. . . . . Nhị Điện hạ không cần để ý như vậy, thật ra thì ngài có cái. . . . .”

Cơ Định Loan phát điên: “Không cho nói chữ kia!”

“Ca ta đâu?” Đội xong tóc giả lần nữa, Cơ Định Loan quay đầu hỏi.

Kỳ Mặc châm chọc nói: “Ngài vẫn nên. . . . . Nhìn xa xa cho lành, để tránh Điện hạ làm ra chuyện gì đối với ngài. . . . .”

Cơ Định Loan kiêu ngạo hát đầu: “Hừ hừ! Ca ta sẽ không tổn thương ta!”

Mắt Kỳ Mặc liếc nhìn đầu của hắn.

Cơ Định Loan tức giận: “Làm gì thế! Coi như hắn cạo đầu của ta thì hắn vẫn là người ca ca thân thiết nhất của ta! Người có ý kiến gì không, tiểu Mặc tử?”

Kỳ Mặc: “Thuộc hạ không dám.”

Cơ Định Loan râm rì: “*****Coi như người thức thời.”

**

Kỳ *Mặc: “Thuộc hạ đây sẽ mang ngài đi gặp Điện hạ!”

“Chậm đã!”

Cơ Định Loan râm rì một hồi, hình như nhớ tới chuyện gì nên khí thế yếu xuống, nắm ngón tay nói: “Thôi. . . . . Người, người vẫn là nên mang ta đi xa xa liếc mắt nhìn thôi.”

Kỳ *Mặc yên lặng nhìn trời.

Kết *quả còn không phải như vậy sao. . . . .

Hiện tại chính là lúc ăn tối, mùi thơm của thức ăn lan tràn ra ngoài.

Kỳ Mặc mang Cơ Định Loan đến ngoài viện Mạch Kinh Trần, gật đầu nói: “Điện hạ đang ở bên trong, thấy ỏn ta sẽ mang Nhị Điện hạ đi dùng bữa.”

Cơ Định Loan cẩn thận dán tường di chuyển từng bước, sau đó len lén sửa lại tóc giả trên đầu nhỏ, hai con mắt như trăn châu đen chớp chớp.

Trong phòng, Mạch Kinh Trần đang ăn cơm với Lâm Trì ngồi đối diện.

Bởi vì phần lớn thức ăn đã giới thiệu xong, Lâm Trì cũng lười giới thiệu, tay phải dứt khoát dứt Mạch Kinh Trần, tay trái dứt mình.

Mạch Kinh Trần an tĩnh ngồi, hưởng thụ đãi ngộ cơm tối há mồm, không cảm thấy như vậy có gì không ổn chút nào.

Cơ Định Loan cắn ngón tay.

Ta @¥%¥%# , nữ nhân này sao có thể dứt cơm cho ca ta ăn! Đây là phạm quy đấy!

Lâm Trì có thiên phú dị bẩm trong việc ăn, cho Mạch Kinh Trần ăn no, chính nàng vẫn còn trạng thái đói nửa bụng, lừa cơm trong chén nhanh chóng đã giải quyết một chén cơm, sau đó đưa cho Mạch Kinh Trần, Mạch Kinh Trần xới cơm cho nàng rồi đưa lại. . . . .

Lâm Trì tiếp tục ăn, trong lúc Mạch Kinh Trần thỉnh thoảng gấp thức ăn cho nàng, nàng đều tiếp thu toàn bộ không cự tuyệt chút nào, sau đó mãnh liệt ăn.

Kỳ quái là, Mạch Kinh Trần dường như không cảm thấy nhàm chán, đôi mắt an tĩnh nhìn Lâm Trì, trong mắt ngược lại có mấy phần nhu hòa.

Cơ Định Loan ghen tỵ đỏ ngầu cả mắt.

Ta @¥%¥%# , ca bới cơm cho nàng, ca gấp thức ăn cho nàng, ca còn ngắm nhìn nữ nhân thô tục tham ăn dị thường này. . . . . Ô ô ô, hơn nữa ánh mắt lại dịu dàng như vậy!

Lâm Trì nuốt một ngụm cơm cuối cùng xuống, ợ một cái, hạnh phúc và thỏa mãn vỗ vỗ cái bụng của mình.

Mạch Khinh Trần đưa đầu ngón tay ra lấy hột com bên môi Lâm Tri xuống, nhét vào trong miệng nàng, Lâm Tri đại ra ngậm ngón tay Mạch Khinh Trần, trong nháy mắt phản ứng kịp, nhanh chóng nhả tay Mạch Khinh Trần ra. Mạch Khinh Trần cũng không để ý, ngậm ngón tay kia vào miệng mình, mắt hơi cong cong. . . . .

Cơ Định Loan rắc rắc một tiếng bẻ gãy nhánh cây bên ngoài.

Ca, đây là đang. . . . . Sắc dụ sao! ! !

Hắn không nhìn nổi! ! !

Cơ Định Loan chạy chậm vọt tới trước mặt Mạch Khinh Trần, cúi đầu thở hổn hển.

Mạch Khinh Trần ngẩng đầu nhìn hắn, hơi nhú mày.

Cơ Định Loan: “. . . . .”

. . . . . Tại sao đột nhiên có chút sợ, không đúng, ta nên nói cái gì?

Mạch Khinh Trần: “Không phải đã bảo ngươi dừng đến nữa rồi sao.”

Cơ Định Loan chỉ vào mặt Lâm Tri vô tội: “Vậy tại sao nàng có thể tới!”

Mạch Khinh Trần: “Nàng gả cho ta.”

Cơ Định Loan uất ức vô hạn: “Nhưng, ca, ta cũng là đệ đệ ruột của huynh mà, huynh cùng ta trở về Dương Minh thừa kế ngôi vị hoàng đế có được hay không. . . . .”

“Không được.” Mạch Khinh Trần thẳng thắn dứt khoát cự tuyệt, thuận tiện “Vèo” bới thêm một đao ở trái tim yếu ớt của Cơ Định Loan, “Còn nữa, lập tức biến mất, ta không muốn gặp lại ngươi.”

Cơ Định Loan tức giận, chỉ vào Lâm Tri: “Ca, huynh không thể lấy loại nữ tử lai lịch không rõ này về! Hôn nữa, nàng có chỗ nào tốt chứ!”

Chỉ chỉ Lâm Tri tóc lại trở nên lung tung rối loạn: “Bản thủ!” Vừa chỉ chỉ nam trang dính bụi bẩn trên người Lâm Tri, “Không có một chút dịu dàng quyền rũ của nữ tử!” Cuối cùng chỉ chỉ bụng Lâm Tri, “Hôn nữa có thể ăn như vậy, sau này nhất định sẽ biến thành đại mập mập đấy!”

Lâm Tri: “. . . . .”

Liên quan gì tới nàng chứ. . . . .

Nàng rõ ràng không hề nói gì có được không? Như vậy cũng có thể dính tai họa sao, nàng rất vô tội mà. . . . .

Mạch Khinh Trần hoàn toàn không để ý ôm Lâm Tri, ung dung áp vào ngực mình, hời hợt nói: “Cút ra ngoài.”

Đôi mắt hắn lạnh lùng, không có chút nhiệt độ nào.

Có lẽ là bị giọng nói của Mạch Khinh Trần hù dọa, Cơ Định Loan sững sờ thật lâu, mới lùi lại một bước, xoay người chạy mất, trước khi đi còn ném lại một câu: “Ca! Các người sẽ không có hạnh phúc!”

Lâm Tri: “. . . . .”

Đệ đệ, đừng như vậy, nếu như vậy thì ngươi sẽ biến thành bộ dạng kỳ kỳ quái quái đấy. . . . .

Mạch Khinh Trần sờ sờ đầu Lâm Tri, ngón tay lạnh lẽo, nhưng chạm vào rất dịu dàng, giọng nói bình tĩnh giống như đang tự thuật: “Ngươi rất tốt.”

Lâm Tri sững sờ.

Mạch Khinh Trần đây là đang an ủi nàng sao?

Nàng cười cười, nụ cười rất đẹp mắt: “Không có chuyện gì, không cần đặc biệt an ủi ta đâu. Chỉ là, ngươi không nên lần nào cũng dùng thái độ này đối xử với đệ đệ của ngươi. . . . .”

Mạch Khinh Trần dùng cằm cọ vào gò má Lâm Tri, nói: “Ta không có người thân, hắn cũng không phải là đệ đệ ta.”

Lâm Tri đang muốn nói chuyện thì nghe Mạch Khinh Trần nói: “Ta chỉ có ngươi.”

Giọng nói rất nhẹ, không có lời ngon tiếng ngọt dịu dàng, đơn giản chỉ giống như đang trình bày một chuyện.

Lâm Tri giật giật môi, có chút khổ sở.

Mấy ngày sau, lại có một đám người đến từ Dương Minh, hiển nhiên người đến không có ý tốt.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 24: Chương 14.1

Còn chưa tới phòng ăn Lâm Tri đã nghe thấy tiếng tranh chấp.

“Kỳ Mặc, vài ngày nữa nương nương sẽ đến, người và bệ hạ tuyệt đối sẽ không chấp nhận một nữ tử như thể làm chính thê của điện hạ!” Người nọ dùng một chút: “Xuất thân như vậy nếu làm thiếp thì không sao - nhưng làm chính thê của hoàng tử thì hoàn toàn không hợp với quy tắc, hưởng chi. . . .”

Giọng nói của Kỳ Mặc cung kính ôn hòa, cũng rất bất đắc dĩ: “Chuyện này là do điện hạ ra lệnh, tiểu nhân không thể can thiệp vào.”

“Hay cho một câu không thể can thiệp vào, bệ hạ và nương nương để cho ngài phụ tá đại điện hạ là vì muốn ngài thành thật khuyên can điện hạ, hiện tại đại điện hạ vì hứng thú nhất thời làm ra chuyện hoang đường, ngài không can thiệp lại còn ra tay giúp đỡ, thật sự cho rằng hoàng thất không cần mặt mũi ư!” Người nọ cá giận nói, “Lão hủ này nên sớm biết ngài đi theo đại điện hạ chỉ để nịnh hót lấy lòng người! Nên mới để mặc cho một nữ tử có xuất thân không trong sạch tiếp cận đại điện hạ. . . . .”

Kỳ Mặc vội trấn an nói: “Lý đại nhân bớt giận. Nếu đại nhân không đồng ý thì có thể đi tìm điện hạ thảo luận chuyện này.”

Người nọ giận quá: “Ngài. . . . .”

Lâm Tri đứng ở cửa ra vào nghe một hồi, đại khái đã hiểu được chuyện gì đang diễn ra.

Nhưng đây không phải là chuyện mà nàng có thể quản, sau khi suy nghĩ xong, cuối cùng Lâm Tri vẫn quyết định đi ăn cho thật no trước.

Mạch Kinh Trần mặc bộ áo trắng đứng ở trong phòng nấu ăn, mái tóc bạch kim được buộc lại thành một chùm bằng dây lụa bạc để ở sau lưng.

Trước cửa sổ có một nụ hoa màu hồng nhạt nhô ra, làm nổi bật dung mạo tuấn đạt như tiên của hắn, càng giống như một bức tranh xinh đẹp yên tĩnh.

Mặc dù chuyện Mạch Kinh Trần nấu ăn là một chuyện vô cùng kinh hãi, nhưng chuyện kinh hãi đã thấy nhiều, nên tập mãi cũng thành thói quen. . . . .

Thậm chí sự yên lặng này còn mang lại cảm giác thoải mái, Mạch Kinh Trần thật sự mạnh mẽ không giống người thường, nhưng hành động nấu ăn này của Mạch Kinh Trần giống như kéo hắn từ trên trời xuống, nhuộm khói lửa nhân gian, trở thành người bình thường quan tâm đến dầu muối tương giấm. . . . .

Hơn nữa, quan trọng nhất là. . . . .

Lâm Tri xoa bụng lau lau khóe miệng.

Thiên phú dị thường của Mạch Kinh Trần cũng áp dụng trong việc nấu ăn, chỉ là thời gian gần đây tài nấu nướng của hắn đột nhiên tăng mạnh, thật sự có thể nói là tiến bộ thần tốc, ban đầu Lâm Tri phải nhẫn nại nuốt xuống, nhưng bây giờ chỉ cần Lâm Tri nhìn thấy Mạch Kinh Trần đứng ở trong phòng ăn cũng sẽ nhịn không được mà nuốt nước miếng. . . . .

Mạch Kinh Trần vừa bung món ăn lên Lâm Tri đã không kịp chờ đợi muốn đuổi đưa ra.

“Quân tử phải tránh xa nhà bếp, đại điện hạ như vậy còn ra thể thống gì nữa!”

Một tiếng quát hùng hồn mạnh mẽ ngăn cản chiếc đĩa của Lâm Tri, nàng ngẩng đầu thì nhìn thấy một lão già râu tóc bạc phơ mặc hoa phục quơ quơ cây gậy trong tay đi tới, theo sau ông ta chính là Cơ Định Loan đang mang bộ dáng sợ hãi rụt rè và Kỳ Mặc với vẻ bất đắc dĩ.

Lão già đi thẳng tới trước mặt Lâm Tri, ánh mắt có chút vẫn đục quan sát nàng.

Lúc này Lâm Tri vẫn mặc bộ nam trang màu xám đơn giản thoải mái, tóc dài tùy ý cột ở sau ót, ở phía trước để kiểu lưu hải che kín trán, ánh mắt đen láy không hề e dè nhìn người đang đứng trước mặt, vẻ mặt bình tĩnh, không sợ hãi cũng không cung kính.

Lão già cười nhạo, làm rung chòm râu bạc giễu cợt nói: “Nữ tử thô tục vô lễ không hiểu chuyện lại xuất thân từ thanh lâu như ngươi cũng muốn bước vào cửa hoàng thất sao?”

Lâm Tri dừng lại, Mạch Kinh Trần lạnh lùng nói: “Kỳ Mặc, đuổi hẳn ra ngoài.” Rồi tiếp tục bung thức ăn lên.

Kỳ Mặc cười khỏ: “Công tử, vị này là Quý Xuyên Hầu đã từng dạy người lúc nhỏ cùng với Thái phó Lý Diêu Dữ, Lý đại nhân, lần này ông ấy đặc biệt đến để thăm ngài.”

Từ trước đến giờ vị cự thần này luôn tùy ý làm bậy, nhưng thân phận lại cực cao, ngay cả thánh thượng cũng không dám đắc tội ông ta.

Có lẽ bởi vì Lý Liêu Dữ có chút cảm tình đối với Mạch Kinh Trần, cũng đã nghiêm túc dạy cho Mạch Kinh Trần đạo làm vua (mặc dù Mạch Kinh Trần không thèm nghe một chữ nào) nên Kỳ Mặc không ghét ông ta cho lắm. Nếu ông ta ở lại Dương Minh sống cuộc sống thanh nhàn thì không sao, nhưng ai ngờ lần này nghe nói Mạch Kinh Trần lấy vợ nên tự mình tới cửa bới móc. . . . .

Mạch Kinh Trần ngược mắt, lạnh nhạt nói: “Không biết, đuổi ra ngoài.”

Lý Liêu Dữ tức giận tới nổi lỗ mũi cũng lệch đi, dùng sức quơ cây gậy về phía Mạch Kinh Trần: “Đại diện hạ, một ngày là vì sư thì cả đời là phụ thân, sao ngài dám nói là không biết lão thần! Hơn nữa lão thần là nguyên lão ba triều, thánh thượng còn phải nể mặt lão thần ba phần, ngài. . . . .”

Mạch Kinh Trần để chân giò hun khói và canh đậu hũ tôm đã làm xong xuống, dùng ánh mắt giết người nhìn về phía Lý Liêu Dữ.

Lý Liêu Dữ bị ánh mắt kia dọa cho giật mình, nhưng ngại thân phận của mình nên vẫn cố chống đỡ: “Đại diện hạ, ngài, ngài muốn làm gì. . . . .”

Tay của Mạch Kinh Trần còn chưa nâng lên đã cảm thấy tay áo của mình bị người khác kéo.

Cúi đầu xuống thì thấy Lâm Tri xới một chén com giao cho hẳn, nở nụ cười: “Ngồi xuống ăn com đi, nếu nguội sẽ ăn không ngon.”

Hiển nhiên Lâm Tri không muốn để cho hẳn làm hại mấy người này, Mạch Kinh Trần dừng lại, không nhìn những người khác nữa mà ngồi vào chỗ cũ.

Sau đó, Lâm Tri chỉ chỉ com còn dư, hỏi Cơ Định Loan: “Đệ đệ, đệ muốn ăn com không?”

Cơ Định Loan xù lông: “Ai là đệ đệ của nguoi chứ!”

Nhưng nhìn món ngon đang bày trên bàn. . . . .

Những thứ này đều do ca làm đấy! Tại sao có thể để một mình nữ nhân này ăn hết chứ! Hơn nữa trông thật ngon. . . . .

Cơ Định Loan từ chối không tới một cái chớp mắt đã cau mày lắm bầm: “Thấy nguoi có thành ý mời ta ăn, ta sẽ cố gắng. . . . .” Lời còn chưa nói hết thì người đã nhanh chóng ngồi vào bên cạnh Mạch Kinh Trần, cấp tốc bới thêm một chén com cho mình, ánh mắt mong chờ nhìn món ăn bày trên bàn.

Lý Liêu Dữ không có bậc thang đi xuống, vẫn rất tức giận, Lâm Tri cười rất hữu nghị nói: “Nếu Lý đại nhân không chê thì có thể cùng dùng bữa với chúng ta.”

Lão già thờ phì phò hừ một tiếng, sau đó ngồi xuống.

Món ăn thật sự ngon, Cơ Định Loan ăn chưa được mấy miếng đã trưng ra vẻ mặt hạnh phúc nhìn Mạch Kinh Trần: “Ca, huynh thật lợi hại! Sao có thể nấu ăn ngon như vậy chứ!”

Mạch Kinh Trần: “. . . . .”

Hoàn toàn không nhìn.

Cơ Định Loan phồng má, ánh mắt lấp lánh: “Ca, sau này ta có thể ở lại đây ăn món ăn huynh làm không. . . . .”

Mạch Kinh Trần gấp thức ăn cho Lâm Tri, vẫn không nhìn.

Thức ăn ngon ở trước mặt, tâm trạng của Lý Liêu Dữ dường như không tệ, trong miệng lắm bầm “Quân tử phải tránh xa nhà bếp”, “Đây không phải là việc làm của đại trượng phu”, ông ta vuốt ria mép, thế nhưng tốc độ ăn cũng hung mãnh không kém người khác. . . . . =|||

Người kinh ngạc nhất đương nhiên là Kỳ Mặc, khoan nói tới chuyện cùng nhau ăn com, đã rất nhiều năm Mạch Kinh Trần không giao lưu với người đến từ Dương Minh, mà khiến hẳn không hiểu nhất vẫn là Lâm Tri, rõ ràng bị người khác dùng giọng điệu châm biếm như vậy nhưng nàng còn có thể bình tĩnh làm dịu bầu không khí.

Ăn com xong, hẳn không nhịn được hỏi Lâm Tri.

“Lâm cô nương, nhị diện hạ và Lý đại nhân nói nguoi như vậy, nguoi. . . . . Không tức giận sao?”

Lâm Tri ăn điềm tâm, dứt khoát thừa nhận: “Dĩ nhiên là tức giận! Thật ra thì ta rất muốn đi tới đánh họ một trận. . . . .” Nàng nắm quyền: “Nhất là Lý lão đầu đó.”

Kỳ Mặc co rút khóe miệng: “Vậy sao nguoi còn. . . . .”

Lâm Trì lại cắn một cái: “Nhưng đó là đệ đệ và lão sư của Mạch Kinh Trần, nếu như chỉ vì ta mà khiến cho quan hệ của bọn họ trở nên ác liệt, ta sẽ có cảm giác tội lỗi. . . . .”

Kỳ Mặc sững sờ, không ngờ lại là nguyên nhân này: “Chỉ có vậy?”

Lâm Trì nhét toàn bộ đào hoa tô vào miệng, nhai nhai, gật đầu.

Mặc dù thái độ chĩa mũi dùi vào nàng của hai người kia dễ khiến nàng cảm thấy tức giận, nhưng đó là bởi vì bọn họ quan tâm Mạch Kinh Trần mà thôi, thậm chí có thể nói, bọn họ quan tâm Mạch Kinh Trần còn nhiều hơn cả nàng, cho nên mới không muốn khiến Mạch Kinh Trần vì nàng mà trở mặt với bọn họ. . . . .

Mà nàng không thật sự muốn ở lại bên cạnh Mạch Kinh Trần, cũng không có ý định gả cho Mạch Kinh Trần sống đến già.

Lâm thương tổn người nhà và lão sư của hắn, khi nàng rời đi sẽ cảm thấy lo lắng.

Lâm Trì, Lâm Trì. . . . . Cũng chỉ là tên giả mà thôi, hôn sự này sao có thể cho là thật.

Dùng cái tên này chỉ là không muốn quên cảm giác đau đớn giống như bị lăng trì khi phải trở mặt đứng nhìn thảm trạng của nát nhà tan. . . . .

Nàng quá dễ dàng thỏa mãn, cái tên này có thể nhắc nhở nàng không được trầm mê. . . . .

Ánh mắt của Kỳ Mặc đột nhiên sáng lên: “Lâm cô nương, suy cho cùng người đối với công tử là. . . . .”

Nếu như đúng theo suy nghĩ của hắn thì hắn là cũng có ít nhiều tình ý với công tử. . . . .

Lâm Trì liếm liếm đào hoa tô còn dính trên ngón tay, chậm rãi lắc đầu.

Bởi vì không thật sự có ý tứ nên mới có thể không quan tâm đến cái nhìn của người nhà Mạch Kinh Trần, nhưng nếu đổi lại là phụ mẫu của Đỗ Nhược tìm mọi cách xoi mói ghét bỏ nàng, ... Có thể nàng sẽ rất khổ sở.

Đỗ Nhược. . . . .

Mặc dù hắn chưa có hôn thê, nhưng vẫn. . . . . Không có hy vọng gì.

Một nữ tử không hề dịu dàng quyến rũ, lại vô lễ thô tục, hơn nữa còn xuất thân từ thanh lâu như nàng, mọi thứ đều ở ngay hồng tâm. . . . . Điều kiện của nàng thật đúng là rất tệ, Lâm Trì ủ rũ nghĩ, giống như hoàn toàn không xứng với Đỗ Nhược. . . . .

Thấy Lâm Trì sa sút, Kỳ Mặc ôn hòa an ủi: “Không cần phải lo lắng, Lâm cô nương, chỉ cần công tử kiên trì thì không ai có thể tách hai người ra. . . . . Cho dù là Thánh thượng và nương nương cũng. . . . .”

Lâm Trì: “. . . . .” Không, Kỳ quản sự, ngài hoàn toàn hiểu lầm rồi!

Nàng xoay người trở về, mới đi không lâu đã va phải một lồng ngực, ngẩng đầu nhìn, là Tác Đồng.

Do thuật ẩn thân quá tốt, cho nên. . . . . Lúc Tác Đồng đứng ở trước mặt nàng, nàng luôn không phát hiện được. . . . .

Lần trước sau khi mang theo Lâm Trì chạy trốn, hành tung của Tác Đồng cũng bị Kỳ Mặc cho người theo dõi, việc chạy trốn dường như càng thêm khó khăn.

Lúc này sau lưng Tác Đồng có hai thị nữ nên hạ thấp giọng, vừa đi vừa nói với Lâm Trì: “Ta đã liên lạc với ông ấy. . . . .”

Hiển nhiên là chỉ sự phụ không đáng tin cậy của nàng.

Tác Đồng tiếp tục nói: “Lệnh truy nã bên ngoài đã được hủy bỏ, ông ấy muốn chúng ta trước tiên nên chạy đi, hiện ông ấy đang ở bên ngoài tiếp ứng cho chúng ta.” Dừng một chút, “Ông ấy còn phát hiện một chuyện muốn nói cho người biết.”

Lâm Trì gật đầu.

Tác Đồng nhanh chóng nhét một vật vào trong lòng Lâm Trì, nói: “Đây là thuốc sư phụ cho, bỏ vào trong nước không màu không vị, để Mạch Kinh Trần uống vào, không đến nửa canh giờ độc sẽ phát tác. Độc này không dẫn đến tử vong, nhưng sẽ khiến hắn tạm thời không thể nhúc nhích, giải độc cũng rất phiền toái. Năm ngày sau vào giờ tý canh ba người giải hết độc cho hắn, điểm đại huyệt trên người hắn, lại trèo ra từ cây hòe thứ ba bên ngoài phòng ă.”

Lâm Trì: “. . . . .”

Lại là giờ tý canh ba. . . . . Nàng luôn có loại dự cảm chẳng lành. . . . .

Còn nữa, hạ độc Mạch Khinh Trần. . . . .

Tại sao lại thấy. . . . . Huyền hoặc như thế chứ. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 25: Chương 14.5

Lúc Lâm Trì trở lại sân của Mạch Khinh Trần thì nội tâm rất phức tạp.

Đình viện khúc thủy lưu thương, hoa rơi nhẹ nhàng, trong yên lặng lộ ra mấy phần tĩnh mịch đẹp đẽ.

Mạch Khinh Trần đang đứng trong đình về gì đó, vẻ mặt không rõ là chuyên chú hay không chuyên chú.

Nhưng mà dường như hẳn vẫn luôn tồn tại mâu thuẫn như vậy.

Tàn bạo hung dữ, giết người phóng hỏa dường như đều không phải chuyện lớn nhưng cũng hiền hoà nhân nhượng, như chuyện gì đều có thể xảy ra, chuyện gì đều không quan trọng.

Hạ bút xuống, Mạch Khinh Trần khẽ cau mày: “Người bị thương?”

Lâm Trì: “À, không có, chỉ là đi đường không cẩn thận vấp ngã. . . . .”

Nàng luôn nghĩ đến chuyện của Mạch Khinh Trần, kết quả đi đường thất thần nên. . . . .

Ôm ngang Lâm Trì, để nàng lên giường, Mạch Khinh Trần xé tiết khổ ra làm lộ vết thương trên đầu gối, cẩn thận thoa thuốc, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Suy nghĩ của Lâm Trì vẫn tung bay cho đến khi Mạch Khinh Trần khẽ hôn lên đầu gối nàng, cả người nàng mới run lên, choáng váng mãnh liệt.

Lâm Trì: “Này này, người đang làm gì thế.”

Mạch Khinh Trần: “Sẽ rất nhanh lành.” Dừng một chút, “Không được để bị thương nữa.”

Lâm Trì: “Ta cũng không muốn vậy, chỉ là không kịp phản ứng. . . . .”

Mạch Khinh Trần ra lệnh ngắn gọn: “Không cho chảy máu.”

Lâm Trì gầy gù: “Làm sao ta có thể không chế được chứ. . . . . Này này, ta bị thương thì liên quan gì đến người. . . . .”

“Sẽ đau.”

Lâm Trì: “*À?*”

Mạch Khinh Trần: “Người sẽ đau, ta không muốn người đau.”

Là. . . . . Nguyên nhân này?

Lâm Trì chợt hồi tưởng lại, dường như kể từ khi nàng nói với Mạch Khinh Trần “Người không đau nhưng ta sẽ đau đấy” vào đêm hôm đó về sau, hình như Mạch Khinh Trần không còn ép buộc nàng nữa, cũng không làm trật khớp xương nàng. . . . .

Hơi rủ mắt xuống, Lâm Trì tìm có nói: “Đúng rồi, đệ đệ người và Lý đại nhân đầu rồi, bọn họ. . . . .”

Mạch Khinh Trần băng bó vết thương cho Lâm Trì xong, nói: “Đuổi ra ngoài rồi.”

Lâm Trì: “Người thật sự vẫn. . . . .”

Mạch Khinh Trần nói trắng ra: “Ta không thích bọn họ.”

Đại khái đã nghe Mạch Khinh Trần nói qua nhiều lần nên Lâm Trì không tức giận nhiều, chẳng qua là cảm thấy có chút đáng thương.

Nàng cúi đầu nhẹ giọng nói: “Thật sự bọn họ rất quan tâm người cũng rất coi trọng người. . . . .”

Mạch Khinh Trần: “Ta không cần.”

Lâm Trì không nhận được: “Ngươi cái người này sao lại bướng bỉnh như vậy! Nào có người không cần người nhà bằng hữu chứ!”

Chung quy không hiểu tại sao Lâm Trì vừa nhắc tới đề tài này là kích động như thế, Mạch Khinh Trần túm lấy cánh tay Lâm Trì kéo nàng vào trong ngực mình, bàn tay có chút lạnh khẽ vuốt lưng Lâm Trì, nói: “Chỉ cần ngươi ở bên cạnh ta.”

. . . . . Đây này, không cần giả bộ đáng thương đâu.

Ta không chịu được bộ dạng này, ngươi. . . . .

Lâm Trì yên lặng nắm chặt quyền, bột thuốc dính vào ngực dường như nóng lên.

Chỉ còn hơn bốn ngày.

An tâm ở cùng hần, ít nhất không để hần hoài nghi. . . . .

Lâm Trì thả lỏng thân thể, ôm lại Mạch Khinh Trần, dường như cảm nhận được nên Mạch Khinh Trần ôm nàng chặt hơn.

Bởi vì Lâm Trì biểu hiện cực kỳ khéo léo, ngày kế Mạch Khinh Trần không biết từ đâu tìm được mấy quyển sách bí truyền dạy nấu ăn, kế tiếp theo đó mà làm.

Mặc dù có rất nhiều trình tự rườm rà phức tạp đến cực điểm, nhưng đối với Mạch Khinh Trần mà nói hoàn toàn không khó khăn, hiện tại thậm chí hần có thể vừa một tay vung kiếm (hần cảm thấy dùng kiếm tốt hơn dùng dao phay nhiều) thái rau, vừa dùng nội lực nhanh chóng làm nóng thức ăn, hơn nữa đồng thời còn giải quyết được tình huống năm sáu cái nồi trên bếp lò. . . . .

Lâm Trì chống cằm lên nhìn Mạch Khinh Trần, chỉ là. . . . . Thật sự rất lợi hại. . . . .

Đồng thời làm năm sáu món ăn còn chưa tính, lại có thể nấu ăn đẹp đẽ giống như đang luyện kiếm!

Thật là không thể tưởng tượng nổi!

Lăng Thư chân chó lại gần nói: “Thiếu phu nhân, công tử nhà ta từ nhỏ đã như vậy rồi, học cái gì đều biến hóa nhanh chóng.” Hần bẻ ngón tay, mặt ngưỡng mộ nói: “Hần sáu tuổi am hiểu văn, bảy tuổi về Dương Minh Thánh thượng đã để cho hần lĩnh giáo thơ văn với Trạng Nguyên năm đó, kết quả Trạng Nguyên tự ti mặc cảm thiếu chút nữa đâm đầu xuống hồ, sau đó Thánh thượng lại tặng cho hần các Phụ tử tinh thông cầm kỳ thư họa thi từ ca phú, đều không ngoại lệ trong vòng một tháng bị đả kích ảo não lăn về, ngay cả Kỳ Sơn Chương môn được khen là võ lâm đệ nhất nhân cũng. . . . .”

Nhắc tới Kỳ Sơn, mặt Lăng Thư đột nhiên biến sắc, không nói thêm gì nữa.

Đột nhiên nhớ tới lúc trước Mạch Khinh Trần bởi vì phản bội Kỳ Sơn mới nổi danh, Lâm Trì không khỏi nói: “Sau đó thì sao, Kỳ Sơn Chương môn thế nào?”

Lăng Thư hàm hồ: “À, không có gì.”

Thấy hần không đáp, Lâm Trì lại nghĩ đến một vấn đề khác.

“Còn nữa. . . . .” Lâm Trì hỏi, “Xem ra Hoàng đế không phải rất tốt với nhi tử của mình sao, còn tặng nhiều Phụ Tử cho hần như vậy, tại sao hần. . . . .”

Lăng Thư: “Chuyện này. . . . .” Hần ngẩng đầu nhìn trời.

Lâm Trì sững sờ, nhìn trời theo hần, lúc cúi đầu nhìn lại: “Đây này, Lăng Thư, đứng lại! Không được cướp đồ ăn của ta!”

Chuyện không ai cướp là không thể nào. . . . .

Lý đại nhân da mặt dày ý vào thân phận nên cứ ba ngày hai bữa là mang theo Cơ Định Loan chạy đến đây, hai người phân công hợp tác cực kỳ phối hợp đối với việc cướp món ăn Mạch Khinh Trần làm, tóm lại vì trả đũa tuyệt đối không để lại cho Lâm Trì một chút nào, dĩ nhiên Lâm Trì cũng không ngồi không, vì vậy. . . . .

“Hừ hừ, không có một chút kính già yêu trẻ, quả nhiên là nữ tử không hề được nuôi dạy. . . . .”

“Sao ca lại coi trọng loại nữ nhân dã man như ngươi, Thái Phó nói đúng, không có giáo dục!”

Lâm Trì: “Ta có nuôi dạy thì các ngươi có thể ít cướp đi một chút ư?”

Lý đại nhân, Cơ Định Loan: “Không thể nào!”

Lâm Trì: “. . . . . Vậy ta nên không có giáo dục tiếp tục thôi. . . . .”

Vì phòng ngủ xảy ra bi kịch bị cướp món ăn, thời gian nấu ăn từ ban ngày đổi thành tối.

Mạch Khinh Trần đối với chuyện này cũng không có ý kiến gì, dù thế nào đi nữa hấn vốn không vội.

Bóng đêm nồng đậm, gió mát thổi tới, ngọn đèn dầu sáng ngời thấp sáng phòng ăn, chiếu rọi bóng lưng cao lớn xuất trần của Mạch Khinh Trần.

Thời gian ước định cẩn thận với Tác Đồng chính là tối nay.

Lợi dụng khoảng cách lúc Mạch Khinh Trần nấu ăn, Lâm Tri nhẹ nhàng rót bột thuốc trong ngực vào một cái bầu rượu.

—— độc kia không chí tử, nhưng sẽ khiến người tạm thời không thể nhúc nhích.

Dù sao, Lâm Tri nghĩ, không có việc gì.

“Ngươi . . . . .”

Lâm Tri sợ hết hồn: “Á. . . . .”

Mạch Khinh Trần buông cái mâm chứa năm món ăn trong tay xuống, như không có chuyện gì xảy ra hỏi: “Ngươi còn muốn ăn gì?”

Lâm Tri: “Không, không có món gì đặc biệt muốn ăn.”

Món ăn tối nay vẫn phong phú như trước, nhưng bởi vì thật sự lo lắng nên Lâm Tri hoàn toàn không quan tâm đến việc nếm thử mùi vị, chỉ cầm chén com nhai kiểu máy móc.

Ăn được một nửa nàng đã không nhịn được hỏi: “Mạch Khinh Trần, ngươi uống rượu không?”

Mạch Khinh Trần: “Không thể uống.”

Lâm Tri: “Ôi, tại sao?”

Mạch Khinh Trần suy nghĩ một chút, nói: “Dễ dàng say.”

Lâm Tri: “Ta có chút muốn uống, ngươi bồi ta uống một chút chắc không sao nhỉ, rượu này là đồ nữ tử uống, không mạnh!” Nàng dừng lại một chút, ăn may nói, “Nếu không thì để ta giúp ngươi uống?”

Say mới tốt. . . . .

Say thì sau nửa canh giờ nàng không cần thấy bộ dáng của Mạch Khinh Trần khi phát độc thì biết mình bị phản bội. . . . .

Không cho Mạch Khinh Trần do dự, Lâm Tri đã nhắc bầu rượu kia lên, rót đầy cho Mạch Khinh Trần, đồng thời lại lấy một bầu rượu trong vắt cho mình uống.

Mạch Khinh Trần không nói khoác, hấn nói dễ dàng say rượu thật sự là dễ dàng say.

Uống xong rượu của mình, Lâm Tri bung ly rượu lên đưa tới bên môi Mạch Khinh Trần, bởi vì là do nàng đưa tới nên Mạch Khinh Trần chỉ cụp mắt nhìn một chút rồi cứ thế nuốt xuống.

Lông mi dài hòa vào bóng tối nhàn nhạt, ánh đèn chớp chờn chiếu lên ngũ quan hoàn mỹ như được mài dũa của hấn, phảng phất hiện ra mấy phần yếu ớt.

Lại chớp mắt rồi mờ ra, sóng nước trong mắt mê mông, tầm mắt hoàn toàn là sương mù trống rỗng.

Đưa từng ly cho Mạch Khinh Trần, nhìn hấn không hề có khúc mắc uống xong từng ly.

Trong lòng Lâm Tri chợt cảm thấy có chút tội lỗi. . . . .

Nhưng bầu rượu sắp thấy đáy rồi, Lâm Tri phát hiện Mạch Khinh Trần trừ đôi mắt mê ly thì không có gì khác thường.

Chẳng lẽ thật ra hấn rất có năng lực uống?

Vốn là lòng lo lắng lúc này càng thêm thấp thòm, nếu như hấn không uống say thì sao, đợi lát nữa phát hiện nàng. . . . .

Ờ?

Lâm Tri phát hiện Mạch Khinh Trần đột nhiên đến gần nàng, tay chống lên vách tường sau lưng nàng, khóe môi khẽ cong lên nói:

“Bộ dạng của ta rất giống kẻ ngốc sao?”

Q.1 - Chương 26: Chương 15

Khóe môi khẽ cong lên nói: “Bộ dáng ta rất giống kẻ ngốc sao?”

Lâm Trì lui về phía sau, mãnh liệt lắc đầu: “Không giống!”

Mặc dù tính cách của Mạch Khinh Trần thỉnh thoảng sẽ có loại ngây ngô không nói ra được, nhưng chỉ ít xem ra tuyệt đối không ngốc.

Một tay giữ chặt cằm Lâm Trì, Mạch Khinh Trần tiến thêm một bước, đuôi mắt xếch lên, chậm rãi nở một nụ cười làm rung động lòng người.

Nháy mắt trái tim Lâm Trì như bị cái gì nắm lấy thật chặt.

Dung mạo Mạch Khinh Trần vốn hoàn mỹ không giống người, chỉ là có thói quen thanh lãnh, mặc dù nhếch môi cười cũng là nhạt nhòa lạnh nhạt.

Nhưng nụ cười này hoàn toàn bất đồng, trắng trợn mang theo hấp dẫn, nụ cười mỉa hoặc dọc theo khóe môi xâm nhiễm đến tận cùng, trong con ngươi đen như say như không say ánh lên sóng nước, lóe ra mê tính mà mỹ, rồi lại sâu như vực cao âm u, câu động tĩnh phách người đời. . . . .

Có lẽ ngay cả chính hắn cũng không chú ý, loại đẹp đẽ không hề che dấu kéo tới trong phút chốc này, giống như một lưỡi dao dài nhỏ lạnh lẽo mà sắc bén, vào lúc người không hề phòng bị sẽ đánh vào lòng phòng bị trong nháy mắt. . . . .

Lúc môi mỏng lạnh lẽo mang theo mùi rượu nồng nặc dán lên môi Lâm Trì thì nàng cảm thấy trái tim như muốn nổ tung.

Vậy mà, Mạch Khinh Trần bất chợt nhẹ nhàng lui ra, tóc dài tuyết trắng màu bạc như được mặt trời chiếu sáng trọt xuống từng sợi, che kín cặp mắt có thể mê hoặc lòng người kia, nở nụ cười lạnh lùng: “. . . . . Không giống? Vậy sao người không uống?” Bóp lấy cổ Lâm Trì, Mạch Khinh Trần nhắc lấy bầu rượu đã uống hơn phân nửa, đưa tới bên môi Lâm Trì, đột nhiên trút xuống.

Lâm Trì giãy giụa, dùng đầu gối đá văng bầu rượu đi, nhưng vẫn có phần lớn chất lỏng không khống chế được tràn vào trong cổ họng của Lâm Trì.

Nàng vội vã muốn phun rượu ra, Mạch Khinh Trần đè lại cổ của nàng lần nữa, ép buộc nàng nuốt xuống.

“. . . . . Người, người say rồi?” Mặt của Lâm Trì bị mùi rượu hun đến đỏ bừng, khó khăn đọc rõ từng chữ.

Mạch Khinh Trần thông thả ung dung dùng khăn vải lau đi chất lỏng còn sót lại bên môi Lâm Trì, động tác dịu dàng, nhưng lại khiến Lâm Trì rợn cả tóc gáy: “Không phải người có ý muốn ta uống say sao? Còn đặc biệt bỏ thêm nguyên liệu vào rượu. . . . .”

Lâm Trì không thể tin trọn to hai mắt: “Sao người biết. . . . .”

Mạch Khinh Trần cười cười: “Ta thấy được.”

Lâm Trì: “Vậy người còn. . . . .”

Mạch Khinh Trần vuốt ve da thịt trên cổ Lâm Trì, nhẹ giọng hỏi: “Bây giờ ta đã say, người muốn làm gì ta đây?”

Lâm Trì thật sự không chịu nổi đáng vẻ này của Mạch Khinh Trần, thật đáng sợ cũng thật nhìn không thấu.

Nàng chống cái bàn muốn đứng dậy: “Không, ta không muốn làm gì cả, không có gì. . . . . Ta đi về. . . . .”

Bà vai bị Mạch Khinh Trần ung dung đè xuống, đồng tử thâm thúy nhìn về phía mắt nàng: “Người muốn chạy trốn có đúng hay không? Ta biết rõ người căn bản không muốn sống bên ta, bất luận ta có chiều ý người bao nhiêu, tìm cách để làm người vui mừng bao nhiêu, thậm chí bởi vì sợ người tức giận không muốn khiến người đau nên không hề làm gì. . . . . Nhưng ở trong mắt người ta giống như kẻ ngốc có đúng không?”

Trong lòng Lâm Trì lạnh lẽo, vội đề tay Mạch Khinh Trần lại: “Không, ta. . . . .”

Mạch Khinh Trần cắt ngang nàng, cười lạnh nói: “Tại sao người dám trắng trợn nghĩ tới việc chạy đi như vậy, còn không phải là bởi vì xác định coi như ta biết người bỏ thuốc ta, coi như bắt người về lần nữa, cũng sẽ không làm gì người. . . . .”

Lâm Trì dời tầm mắt đi, lắc đầu: “Thật xin lỗi. . . . . Ta, ta đi về.”

“Trở về sớm như thế làm gì?”

Ngón tay Mạch Khinh Trần xuyên qua Lâm Tri kéo cổ nàng lại, đồng thời nâng cằm lên hôn lần nữa, chỉ là một lần này không hề lướt qua rồi dừng, nụ hôn kịch liệt bởi vì ngây ngô quá đáng nên có vẻ hơi thô bạo. Lâm Tri bị giam cầm gắt gao, nghiêng đầu tránh ra một chút đều là hy vọng xa vời, chỉ có thể mặc cho Mạch Khinh Trần giày xéo môi của nàng, đùa bỡn lưỡi của nàng, cho đến cả khoang miệng cũng trở nên nhức nhối vô lực.

Lúc này Mạch Khinh Trần mới buông nàng ra, sau đó chợt ôm lấy nàng, đi tới phòng của mình.

Lần này Mạch Khinh Trần thật sự tới thật. . . . .

Lâm Tri ngay cả hơi sức nhỏ nước bọt cũng không có, liều mạng giãy giụa muốn xuống nhưng khí lực của Mạch Khinh Trần hoàn toàn không phải nàng có thể chống lại.

Buông tha giãy giụa, Lâm Tri mềm giọng, tận lực không để cho mình có vẻ hoảng loạn: “Là lỗi của ta, ta sẽ không rót rượu để ngươi uống say nữa, sẽ không bỏ thuốc ngươi nữa, ngươi buông ta ra có được hay không?”

Nhưng Mạch Khinh Trần bị uống say và Mạch Khinh Trần ngày thường hiền hoà dễ nói chuyện hoàn toàn là hai người khác nhau.

“Đã muộn.”

Bởi vì nụ hôn nóng bỏng mà cánh môi nhiễm sắc đỏ tươi mê người nhếch lên, Mạch Khinh Trần cười khê, nụ cười nhuộm mấy phần tà khí: “Tư lượng của ta không được tốt cho lắm, ngươi chúc say ta, sẽ làm ra cái gì, chỉ có thể do ngươi chịu trách nhiệm.”

*****

Màn trướng đỏ thẫm chợt bị kéo xuống, ngăn cách tất cả khí tức bên ngoài.

Lúc bị Mạch Khinh Trần áp đảo, Lâm Tri nhìn thấy ánh mắt của hắn không còn đen như mực nữa, mà là đen thuần như ban đêm, đậm đến không thấy một chút ánh sao.

Không có bất kỳ hi vọng cứu vãn.

Tất cả giãy dụa đều phí công, Mạch Khinh Trần đã không nghe lọt bất kỳ lời nói nào.

Miệng lưỡi dính mùi rượu qua mỗi một tác da thịt của Lâm Tri, hỏa nhiệt nhóm lên từng tắc. Mùi rượu tiềm nhiễm khiến đại não Lâm Tri chậm chạp đi, thậm chí ngay cả áo bị cởi ra từng cái cũng không phát hiện, cho đến khi Mạch Khinh Trần nắm cằm của nàng, cắn một cái trên đôi môi nhột nhật.

Sau đợt đau đớn kịch liệt, máu từ khe miệng lan tỏa ra.

Mạch Khinh Trần liếm môi của nàng, máu của nàng, giống như đang tham luyện loại mùi vị ẩm áp này.

“Ta sẽ không cho ngươi có cơ hội trốn thoát.” Khóe môi nở nụ cười tà khí mơ hồ, giọng nói khiêu khích.

Thân thể áp xuống, Mạch Khinh Trần thoải mái tách chân Lâm Tri ra.

Hết sức lúng túng, mặt bắt đầu chuyển sang hồng, cảm xúc tràn đầy hoảng hốt cùng kinh hãi như luồng sóng vọt tới.

Nhưng vào lúc này Lâm Tri lại bình tĩnh lạ thường.

“Ta không trốn.” Nàng dừng một chút, không quản Mạch Khinh Trần rót cuộc có thể nghe thấy hay không, chỉ nhẹ giọng nói: “Đừng làm đau ta, ta sợ đau.”

Thật sâu lâm vào đệm giường mềm mại, trong nháy mắt Lâm Tri bất ngờ nhớ lại rất nhiều chuyện.

Tỷ như lúc sắp chết từ trong tủ quần áo bò ra, xụi lơ trong vũng máu chảy đầy đất, nghiêng mắt mù mịt nhìn màn đêm đen nhánh trống rỗng. . . . .

Lại tỷ như ở trong thanh lâu bị khách làng chơi say rượu đè trên đất lạnh lẽo mà bản thiêu. . . . .

Hoặc là vô số thời gian lưu lạc ngoài đường ăn gió nằm sương. . . . .

Đau đớn chậm chạp từ vị trí khó có thể mở miệng truyền tới, không khổ sở như trong tưởng tượng, nhưng tư vị bị ép buộc suy cho cùng cũng không dễ chịu.

Chỉ là chỉ ít so với những ân khách không hề thương tiếc nữ tử, ở trên giường liều mạng chơi đùa mà nàng đã gặp qua, động tác của Mạch Khinh Trần tóm lại dịu dàng hơn nhiều. . . . .

Lâm Tri gắt gao cắn môi.

Lúc lưu lạc thanh lâu hay lúc cùng sư phụ lang thang, thật ra thì cũng sẽ xảy ra chuyện như vậy. . . . .

Cũng không phải chuyện tình đáng để tìm cái chết. . . . .

Nàng tự nói với mình, không sao cả.

Kích thích mãnh liệt kéo dài theo xương sống tràn vào đại não, Lâm Tri không tự chủ được kêu rên ra tiếng.

“Ra tiếng.”

Mạch Khinh Trần mở môi nàng ra, đồng thời dùng sức ôm lấy hông nàng, đánh tới chỗ sâu nhất, “Không cần phải chịu đựng.”

Lúc nói chuyện mang theo thở gấp nhẹ, giọng nói vốn thanh nhã trầm thấp trở nên vô cùng hấp dẫn.

Lâm Tri không kịp dự liệu, buông môi ra, tất cả âm thanh đều bị Mạch Khinh Trần nuốt.

Mềm nhẹ dán vào môi nàng, Mạch Khinh Trần hỏi: “Đau không?”

Lâm Tri thờ dốc dồn dập, con ngươi thất thần trong nháy mắt, từng giọt mồ hôi từ trán nhỏ xuống, trong phút chốc dường như có loại cảm xúc dễ vỡ.

Nụ cười nhuộm tà khí khiến Mạch Khinh Trần đẹp đến rung động lòng người: “Đau sẽ nhớ kỹ, là ta làm đau ngươi.”

Hắn dùng lực hôn nàng, tùy ý làm bậy mà liều lĩnh.

Hơi thở nồng nặc tình dục hun đến khiến người hô hấp không thông.

Động tác kịch liệt, thân thể bị buộc cong lên, thân thể ướt đẫm mồ hôi, ván giường kêu cái kết vang dội. . . . .

Trong đau đớn trộn lẫn ý loạn tình mê, Lâm Tri nhắm chặt mắt lại, ý chí bắt đầu có chút tán loạn.

Một đường tới đây mặc dù không biết đã gặp qua bao nhiêu nữ tử bị thương tổn, mặc dù biết so với sinh tồn thì chuyện thất tình không đáng kể cỡ nào, nhưng luôn muốn cố chấp bảo vệ cái gì đó, muốn bảo lưu lại cái gì đó. . . . .

Không muốn làm trái với ý nguyện của mình, muốn chân chính cùng người trong lòng. . . . .

Lại lập tức trở nên xa xôi như vậy, giống như không chạm tới được. . . . .

Dược hiệu phát tác, Lâm Tri rốt cuộc ngất đi.

*****

Lâm Tri không biết mình đã ngủ bao lâu.

Phòng nàng nằm đã không phải là phòng của Mạch Khinh Trần nữa, bình phong tú nhũ thêu mẫu đơn, trên bàn trang điểm làm bằng tử đàn để một cái gương đồng và một hộp trang sức tinh xảo cao quý, rèm cửa sổ màu anh đào nhạt khẽ tung bay, dưới ánh mặt trời một môi lười biếng có vẻ nhu hòa.

Đây là. . . . .

“Hải tử, ngươi thấy sao?”

Một cái tay dịu dàng mò đến trán Lâm Tri, trong giọng nói nhu hòa mang theo vài phần ân cần: “Có thấy không thoải mái chỗ nào không?”

Lâm Tri ngẩn ngơ nhìn lên phụ nhân có gương mặt xinh đẹp cả người mặc bộ hoa phục xanh lơ khí chất ung dung đang đứng trước mặt, không biết nên nói gì.

Phụ nhân xinh đẹp thấy thế, cẩn thận hỏi nàng: “Ngươi đói bụng ư? Để ta bảo người bưng cháo lên.”

Không chờ lâu đã có người làm bưng cháo nóng tới, phụ nhân xinh đẹp trước hết để Lâm Tri súc miệng rồi bưng cháo lên đút nàng từng ngụm.

Đầu óc Lâm Tri vẫn chưa tỉnh hẳn, đợi ăn bát cháo xong, nàng mới nhớ tới hỏi: “Ngài là ai? Tại sao. . . . . Ta lại ở đây? Nơi này là nơi nào?”

Phụ nhân xinh đẹp buông chén xuống, ý tứ có chút không được tốt nói: “Ta là mẫu thân của Định Lam.” Dừng một chút, “Nơi này là biệt viện của ta, ngươi đã ngủ mê man ba ngày ở đây rồi.”

Định Lam. . . . .

Cơ Định Lam. . . . . Cũng chính là Mạch Khinh Trần. . . . .

Chuyện kia hẳn là nàng phải. . . . .

Lâm Trì rũ mắt xuống, càng không biết nói gì.

Phu nhân xinh đẹp gãi gãi tóc dài: “Chuyện đó. . . . . Ta biết rõ, Định Lam nhà ta đã làm chút chuyện không tốt với người, nhưng, khụ khụ, hấn là hấn không cố ý, chỉ là hấn vừa uống rượu thì sẽ dễ dàng làm sai chuyện. . . . . Nhưng người yên tâm! Người làm mẫu thân ta đây nhất định sẽ khiến cho hấn phụ trách người! Sẽ không để cho người. . . . .”

Lâm Trì: “Không cần.”

Phu nhân xinh đẹp: “À? A, cũng đúng. . . . . Định Lam đã thú (cười) người, nhưng mà hấn thì hành quá nhanh nên chưa kịp đưa vào gia phả, như vậy đi, ngày mai các người trở về Dương Minh với ta, chúng ta lại. . . . .”

Lâm Trì đột nhiên ngẩng đầu lên nói: “Ta không muốn gả cho hấn.”

Phu nhân xinh đẹp: “À. . . . . Nhưng các người đã. . . . .”

Lâm Trì nắm chặt quyền, đột nhiên cười: “Nếu như là ngài, ngài sẽ gả cho một người ép buộc ngài gả cho hấn, còn cường - bạo ngài sao?”

Phu nhân xinh đẹp nhất thời ngẩn ra.

Dù bài xích Mạch Kinh Trần ra sao, nhưng ít ra mẹ ruột của hấn là người vô tội không biết chuyện, không nên giận chó đánh mèo.

Lâm Trì buông quả đấm ra: “Mới vừa rồi ta. . . . .”

Phu nhân xinh đẹp lại đột nhiên nói: “Không muốn gả thì không gả!”

Lâm Trì ngẩng đầu, phu nhân xinh đẹp sờ sờ đầu của nàng nói: “Định Lam trông coi người ba ngày ba đêm, ta vừa mới bảo hấn đi ngủ. . . . . Ta còn tưởng rằng người cũng có chút ý tứ đối với hấn, không ngờ. . . . . Ta biết rõ tính tình của hấn không được tốt, thật là làm cho hài tử người phải chịu khổ rồi. . . . .” Nàng khom lưng ôm lấy Lâm Trì, “Chờ thân thể người tốt lên, ta cho người tiền đưa để người rời đi, người muốn bồi thường cái gì đều có thể! Loại người cặn bã như vậy cứ mau quên hấn đi, coi như là bị chó cắn một cái!”

Lâm Trì: “. . . . .” Đó là nhi tử của người. . . . .

Phu nhân xinh đẹp vỗ vỗ mặt Lâm Trì, cười: “Cuối cùng chân mày không nhú lại nữa rồi, vậy mới là một nữ tử xinh đẹp, nào, cho ta ôm một cái.”

Trên người phu nhân có hương thơm nhàn nhạt, rất thoải mái rất ấm áp, rất giống mẫu thân. . . . .

Lâm Trì tựa vào trong ngực nàng, đột nhiên mũi bỗng chốc cay xè.

Mặc dù bị Mạch Kinh Trần cường bạo nàng vẫn không chảy một giọt nước mắt, nhưng một khắc này nàng đột nhiên rất muốn khóc. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 27: Chương 16

Quang minh chính đại đi ra từ Vô Mặc sơn trang, ánh mặt trời hơi chói mắt, Lâm Trì có loại cảm giác dường như đang mơ.

Sư phụ và Tác Đồng ngồi trong xe ngựa chờ ở bên ngoài, Lâm Trì nhảy lên xe ngựa, trực tiếp tìm một chỗ tiếp tục ngủ để bổ sung thể lực.

Nàng là bị đói mà tỉnh.

Trong xe ngựa lan tràn mùi đồ ăn thơm ngon, sư phụ áo xám đang mở nắp của một cái nồi đất ra, thấy nàng tỉnh lại, vẻ mặt mong đợi trên mặt thu lại vài phần: “Tiểu Trì, tỉnh rồi à? Àch, đây là do tổng quản kia bảo ta đưa cho người, vì sư trước giúp người thử xem, mùi vị ngon lắm. . . . .”

Cảnh tượng này quen thuộc đến mức khiến cho người ta hoàn toàn buông lỏng.

Lâm Trì túm được một ít tóc của tên kia, tiến tới, dùng mũi ngửi ngửi.

Canh hầm đương quy táo đỏ.

Vật liệu rất bình thường canh cũng rất bình thường, nhưng có thể làm ra mùi vị đậm đà như vậy thì chỉ có một người.

Lâm Tri trầm mặc một chút.

Sư phụ đã không kịp chờ đợi uống hai hớp canh, cảm giác ngon miệng khiến cho hần hận không thể nuốt luôn đầu lưỡi của mình. . . . . Không ngờ Vô Mặc son trang lại có đồ ăn ngon như vậy! Tuy không nỡ ăn nhưng nếu sau này không ăn được nữa. . . . . Không được, vẫn nên uống mau lên, nếu không chờ tiểu Tri phản ứng kịp sợ rằng một hớp cũng không uống được. . . . .

Ngoài dự đoán, Lâm Tri không giành với hần, chỉ hỏi hần: “Sư phụ, trước đó người nói có phát hiện khác phải nói cho ta biết là gì vậy?”

Lại nuốt xuống một cái xương sườn, sư phụ thoáng chốc bình tĩnh mới vuốt mái tóc mềm mại của Lâm Tri như đang vuốt tiểu cầu nói: “Cái này. . . . . Trước đó không phải người nói đã lục soát qua tất cả hồ sơ ở Hình bộ nhưng không tìm được vụ án của gia đình người sao? Sư phụ đã giúp người tra xét về tri phủ Lưu thành thẩm án năm đó, hiện tại hần sắp đi Vân quận nhậm chức, một vụ án lớn như vậy hần không thể nào không nhớ, đến lúc đó chúng ta đến Vân quận hỏi hần xem sao. . . . . Dĩ nhiên, quan trọng hơn là, phong cảnh Vân quận không tệ lắm, du sơn ngoạn thủy gì đó. . . . .”

Lâm Tri: “. . . . .” Mấy tháng trước hình như sư tỷ có gửi thư nói nàng đang muốn khởi hành đến Vân quận. . . . .

Nhìn bộ dạng mê mẩn của sư phụ, không nói thì tốt hơn. . . . .

Tóc bị vò rối triệt để, sư phụ lại dùng lực vẽ mặt Lâm Tri, cười đến mặt vô lại: “Tốt lắm, tiểu Tri, đừng lo lắng, chuyện báo thù có thể bàn bạc kỹ hơn, những ngày sau này vui vẻ là quan trọng nhất mà! Hơn nữa người xem đây là cái gì?” Hần cười híp mắt móc ra một xấp ngân phiếu từ trong lòng, “Sư phụ bảo đám người có thể thoải mái mà đến Vân quận.”

Tác Đồng từ ngoài xe ngựa thò đầu vào, mắt lạnh nói: “Người lấy tiền của bọn họ!”

Sư phụ yếu ớt té trong xe ngựa, mặt không sao cả nói: “Có gì không thể sao? Chi là vị hoàng hậu nương nương này thật không ngờ dễ nói chuyện như thế, rõ ràng là tiểu Tri người hạ độc nhưng không chạy trốn được, nàng lại ôn tồn chiều đãi chúng ta, còn cho chúng ta xe ngựa với bạc. . . . . Được rồi, đừng hỏi, mau cút ra ngoài đánh xe cho lão tử. . . . .”

Canh trong nồi đất đã bị ăn sạch sẽ.

Lâm Tri lấy ra lương khô từ trong bao quần áo của sư phụ, uống một nửa nước trong bình để lấp đầy bụng rồi chuẩn bị bò về ngủ.

Sư phụ gọi nàng lại: “Tiểu Tri, sao người không nói chuyện?”

Lâm Tri cũng không quay đầu lại: “Không có gì, chỉ là ngủ lâu quá nên đầu óc có chút không tỉnh táo, sư phụ người cho liều lượng thuốc quá nặng.”

Sư phụ cười hả hê: “Đó là tự nhiên, liều lượng không nặng thì sao có thể hạ độc Mạch Kinh Trần được!” Giọng nói của hần càng thêm vui vẻ, “Chỉ là trong cái rủi có cái may, có hoàng hậu nương nương ở đây, sự truy nã của người kia không đáng kể chút nào. . . . .”

Giống như đang nhớ tới việc gì, Lâm Tri nhỏ giọng: “Đỗ Nhược. . . . .”

Sư phụ: “Hần đã sớm trở về Dương Minh rồi, nhưng mà chúng ta sớm muộn cũng đi Dương Minh thôi.”

Lâm Tri “À” một tiếng, lại ngủ thiếp đi.

Sư phụ nàng có một thói quen thật không tốt, chính là không giữ được tiền.

Có bao nhiêu dùng bấy nhiêu, hơn nữa còn xa xỉ thành tính.

Lâm Tri đi theo sư phụ vào tửu lâu tốt nhất ăn món ăn đắt tiền nhất, ở khách điểm đắt tiền nhất, nhất thời vui mừng sư phụ lại mua hai con hần huyết bảo mã tới kéo xe ngựa, sắp ngân phiếu rất nhanh sẽ giảm đi. . . . . Cho đến một vài ngày sau, sư phụ vuốt sống mũi chê cười nói: “A ha ha, sư phụ thấy bạc ít quá nên muốn đi kiếm thêm, kết quả vận khí không tốt nên bỏ lại ở sông bạc rồi. . . . .”

Lâm Tri tập mãi thành thói quen: “Vậy chúng ta về nhà trước, ngày mai lại đi kiếm lộ phí.”

Nói là nhà thật ra chính là nhà gỗ nhỏ đơn sơ đang xây ở ngoại thành, chung quanh có hàng rào vây quanh, ẩn giấu địa phương có cây tươi tốt, bình thường khó tìm. Mặc dù lưu lạc khắp nơi nhưng có lúc hầu như còn cần chỗ đặt chân, vì vậy nên sư tỷ bức bách sư phụ xây ba bốn nhà gỗ, đều xưng là nhà.

Tìm được gian nhà kia, đẩy cửa gỗ ra trước mắt đã cảm thấy một trận tro bụi xông vào mặt, tiếp theo đập vào mắt là giường lớn dường như rất thoải mái.

Cả căn nhà đáng giá nhất chỉ sợ là cái giường mà sư phụ đặc biệt bố trí dưới sự yêu cầu. . . . .

Lâm Tri yên lặng nghĩ, không bị mang đi thì thật là không có thiên lý.

Bụi bặm quá nhiều, Tác Đồng liếc mắt nhìn, yên lặng cầm cái chổi với đồ lau đặt ở góc lên quét dọn.

Sư phụ phui sơ bụi trên giường rồi thoải mái nằm lên, vui mừng nhìn bóng dáng Tác Đồng đang bận rộn ở ngoài phòng: “Tiểu Tri, người thật sự là nhật

được đồ tốt!”

Lâm Trì: “Sur phụ, có muốn theo ta không. . . . .”

Lật người, sur phụ móc ra một quyển thoại bản từ dưới gầm giường, say sưa nhìn lại: “Hừm, lần trước đọc tới chỗ nào nhỉ, à, đúng rồi, là lời thoại thứ bốn trăm ba mươi lăm. . . . .”

Lâm Trì: “. . . . .”

Thôi, nàng vẫn nên tự mình đi thôi.

Ra cửa, Tác Đồng: “Tiểu thư, ngài muốn đi ra ngoài kiếm lộ phí sao?”

Lâm Trì gật đầu.

Tác Đồng để cái chổi xuống: “Loại chuyện như vậy nên để cho ta đi, tiểu thư người cứ ở lại. . . . .”

Lâm Trì kiên định: “Không, ta không muốn quét dọn!”

Loại chuyện này phiền phức chết đi được.

Tác Đồng: “Ta có thể trở về làm tiếp.”

Lâm Trì: “. . . . . Đợi đến khi người trở về, nơi này đoán chừng đã có thể nuôi mấy ổ gián ổ rệp rồi.”

Tác Đồng: “. . . . .”

Loại chuyện kiếm lộ phí này Lâm Trì làm nhiều rồi, mặc quần áo cũ để kiểu tóc lưu hải rồi làm cho mình dính bụi bẩn, thoát nhìn không khác thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi lắm.

Phương pháp kiếm tiền nhanh nhất là gì?

Đi ăn trộm? Chém giết? . . . . . Không không, thứ nhất phạm pháp, thứ hai quá nguy hiểm.

Cách làm của Lâm Trì chính là, đen ăn đen.

Ở địa phương nhiều người lưu ý đến chuyện có người ăn cắp hay không, sau đó lựa ra những kẻ bộ dáng hèn mọn nhìn như tái phạm nhiều lần lại dễ giải quyết, theo đuôi kẻ ăn cắp rẽ vào hẻm, đánh đối phương ngất xỉu rồi thuận theo đó ăn cắp bạc của đối phương. (Bi ối, thật là quá bi ối..)

Bởi vì bộ dáng nàng thật sự tầm thường, lại không phải người địa phương nên không thể tra, vì vậy nên lần nào cũng đắc thủ.

Mà bản thân Lâm Trì cảm thấy, ăn cắp là chuyện ác, đánh ngất tội phạm là trừng ác dương thiện, về phần bạc là trời cao thưởng cho người trừng ác dương thiện, vì vậy việc cầm bạc đi là lẽ thẳng khí hùng. . . . .

Trừng ác dương thiện xong, Lâm Trì đến quán nhỏ chuẩn bị mua chút bánh bao màn thầu trở về lại nghe thấy cách đó không xa có người nghị luận trong quán rượu.

Một người nói: “. . . . . Người tận mắt nhìn thấy ư, người nọ. . . . . Không phải hàng năm đều ở Vô Mặc sơn trang đóng cửa không ra sao, sao lần này lại. . . . .”

Người còn lại nói: “Đúng vậy, ai biết lần này hắn sao lại đột nhiên ra ngoài, còn đi dạo khắp nơi, ai, thật là làm cho người người cảm thấy lo lắng. . . . . Nếu hắn thật sự đại khai sát giới, chỉ sợ không có người nào ngăn được, vô lâm lâm nguy. . . . .”

Một người nói: “Nói vậy thì chính là Mạch. . . . .”

“Hừ!” Tên còn lại đột nhiên cuồng quát ngăn cản hắn nói, giống như chỉ sợ nói ra tên là có thể khiến người kia tới.

Thì ra Mạch Kinh Trần đã đáng sợ đến trình độ này rồi sao?

Lâm Trì cầm bánh bao lên xoay người, nhớ tới Mạch Kinh Trần làm món ăn để lấy lòng nàng, cẩn thận bôi thuốc cho nàng sợ nàng chảy máu, đột nhiên phát hiện mình không có oán hận Mạch Kinh Trần tới vậy, chỉ là sau loại chuyện kia cũng không có khả năng lớn có thể thích hắn.

*****

Nửa tháng sau.

Trong thuyền ô bông đang đưa.

Sư phụ đuổi cái lưng mệt mỏi, dùng chân chọc chọc Lâm Tri: “Tiểu Tri, cái đuôi phía sau ngươi định lúc nào thì giải quyết.”

Lâm Tri nói thật: “Không biết.”

Đại khái chính nàng cũng không dự liệu được, Mạch Kinh Trần vậy mà lại một đường đi theo họ như vậy.

Bởi vì có Mạch Kinh Trần ở phía sau, ngày tháng nhàn nhả của bọn họ không thể không kết thúc mà bước lên con đường chạy trốn, trên đường chạy gấp chạy chậm ngồi lên thuyền mới có thể thở dài một hơi.

Chỉ là thiệt thòi Mạch Kinh Trần, trên đường tới đây bình an thuận lợi, bởi vì phần lớn mọi người đều vội vàng chạy nạn rồi. . . . .

“Tiểu thư. . . . .” Tác Đồng để mái chèo xuống vừa định nói chuyện, nhìn về phía xa xa thì về mặt biển đổi.

Lâm Tri và sư phụ vội vàng quay đầu lại, mặt sông sau lưng gọn sóng lớn, một chiếc thuyền lớn cao trăm thước đang lấy tốc độ đều đều đi đến.

Ba người lập tức luống cuống tay chân chèo thuyền.

Sư phụ vô cùng đau đớn chèo mái chèo nói: “Tiểu Tri. . . . . Chuyện đó, ngươi vẫn nên nói rõ ràng với hắn, hắn thật muốn tiếp tục đuổi theo chúng ta tới chân trời góc biển thì quá đòi mạng đi!”

Tìm Mạch Kinh Trần nói rõ ràng, Lâm Tri tạm thời không dám làm.

Nhưng nhìn xem hắn rốt cuộc có ý định gì thì lại có thể, tốc độ của Mạch Kinh Trần nhanh hơn bọn họ nhiều, thật ra thì muốn đuổi theo đã sớm có thể đuổi kịp, chỉ là không biết tại sao hắn chỉ đi theo sau lưng. . . . .

Sau khi cập bến, Lâm Tri quyết định tối mai lên đi xem một chút.

Ba người tìm khách điểm, sư phụ với Tác Đồng ở một gian, Lâm Tri ở một gian.

Một đường chèo thuyền đã sớm mỏi tay, Lâm Tri ăn cơm xong, vừa định ngủ, lại cảm thấy y phục trên người bị ướt mồ hôi dính dính khó chịu nên gọi tiểu nhị chuẩn bị một thùng nước nóng, chậm rãi cởi quần áo đi tắm.

Dòng nước nóng ấm áp bao quanh thân thể khiến cho tỉnh cảnh giác của nàng buông xuống đến thấp nhất, thậm chí ngay cả ngói trên nóc phòng bị mở ra một khối cũng không phát hiện.

Trên nóc phòng có hai nam nhân đang đứng.

Nam tử mặc áo trắng nhẹ nhàng linh hoạt làm cho mảnh ngói thành phần vụn, lại nhìn xuống dưới, không hề có nửa điểm cảm giác đang rình coi.

Nhìn hắn rất nghiêm túc, giống như đang quan sát chuyện gì rất thú vị rất kỳ diệu. . . . .

Đứng kế bên là nam tử áo vàng, hắn vuốt vuốt cái chân nhứt mỏi, dùng nội lực truyền âm: “Công tử, người muốn nhìn trực tiếp thì nên xuống đi chứ, sao phải làm vậy. . . . .”

Nam tử mặc áo trắng dùng nội lực truyền âm lại: “Kỳ Mặc nói nàng sẽ chán ghét ta.”

Lăng Thư ở trong lòng yên lặng nói, ngại căn bản là đã bị ghét triệt để có được không? !

Thiếu phu. . . . . Lâm cô nương lúc đi biết rõ ngài đang ở ngoài cửa, nhưng ngay cả nhìn cũng lười nhìn ngài, thậm chí ngay cả nói cũng không nói với ngài một câu. . . . .

Còn nữa, ngài mỗi đêm lại chạy tới rình coi ban ngày lại gấp rút chạy về như vậy thật sự có ý nghĩa sao?

Ngài không mệt, nhưng mà ta lại rất mệt đấy! Cho dù liều chết chống đỡ mỗi ngày cũng là một bộ dạng thiếu ngủ, ta đã bị Lăng Họa nữ nhân chết tiết kia cười nhạo do túng dục quá độ, còn có đám nhóc trong phòng ăn kia dám hỏi bản đại gia có muốn trắng dương tầm bổ hay không. . . . .

“ . . . . . Ta làm vậy rất quá đáng?”

Nghe Mạch Kinh Trần nói, Lăng Thư vội vàng gật đầu: “Vô cùng quá đáng! Lâm cô nương coi như tốt, nữ tử bình thường đại khái đã đi tự sát, hơn nữ tử một chút đại khái trước hết sẽ giết ngài rồi tự sát!”

Mạch Kinh Trần rơi vào trầm tư.

Cơ hội mất đi là không thể trở lại, Lăng Thư vội vàng nói: “Hơn nữa chuyện rình coi như vậy nếu bị phát hiện, Lâm cô nương sợ rằng sẽ càng thêm. . . . . Cho nên. . . . .”

Chúng ta trở về ngủ đi công tử!

Mạch Khinh Trần lại trầm mặc một lát, đột nhiên từ trên không điểm huyết ngù của Lâm Tri, sau đó thông dong trở mình xuống nóc nhà, từ cửa sổ nhảy vào.

Lăng Thư: công tử, ngài không phải là hiểu lầm cái gì chứ!

Về mặt khổ bức, Lăng Thư cũng chuẩn bị trở mình. Còn chưa vào bên trong đã thấy Mạch Khinh Trần đang ôm lấy Lâm Tri trong nước, phương hướng của hắn vừa vặn có thể nhìn thấy đường cong đẹp đẽ trên lưng trần trơn bóng trắng nõn của Lâm Tri. . . . . Không đợi Lăng Thư nhìn kỹ một cổ nội lực không lồ đã mãnh liệt kéo đến.

“Không cho phép tới đây.”

Tiếp theo chớp mắt một cái, Lăng Thư đã từ phòng trên lầu ba té xuống.

Ô ô ô, công tử, thật ra ta chẳng thấy rõ cái gì cả. . . . .

Đóng cửa sổ, Mạch Khinh Trần cẩn thận đặt Lâm Tri lên giường, đắp chăn.

Thật ra hắn không có dự vọng gì, nhưng mới vừa rồi trong nháy mắt bàn tay chạm qua da thịt Lâm Tri, tâm bỗng nhiên nhảy lên một cái.

Ấm á, bóng loáng, nhẵn nhụi, giống như trước đây, lại giống như có cái gì không giống.

Hơn nữa, lúc Lăng Thư tiến vào, sẽ có một loại cảm giác vô cùng không thoải mái vô cùng bài xích.

Không muốn để cho người thứ hai nhìn thấy, không muốn để cho người thứ hai chạm vào.

Loại tâm tình này, hình như là từ đêm kia mới dần dần mãnh liệt.

Một đêm kia Mạch Khinh Trần thật sự không nhớ rõ ràng cho lắm, còn rượu tê dại khiến thần trí trở nên rất mơ hồ, chỉ mơ hồ nhớ hình như mình đã làm tổn thương Lâm Tri, nhưng ký ức mãnh liệt hơn là tư vị dự vọng, tác động người chưa từng có tình cảm như hắn, không cách nào khống chế mình, thậm chí trầm mê trong đó. . . . . Trong cảm giác tiêu - hồn thực cốt. . . . .

Trong ký ức của hắn, đây là lần đầu tiên nảy sinh cảm xúc chấp chèn mãnh liệt như vậy.

Đây là. . . . . Tình dục sao?

Vuốt gò má Lâm Tri, Mạch Khinh Trần yên lặng nghĩ.

Thật ra thì còn muốn thử lần nữa, nhưng. . . . . Nàng sẽ không nguyện ý đi. . . . .

Vậy hay là thôi. . . . .

Vào lúc trời sáng, Lâm Tri ấn cái cổ bị sai của mình một chút, cảm giác thời gian mình ngủ dường như hơi dài.

Lúc đưa tay ngăn lại ánh mặt trời, Lâm Tri mới phát hiện. . . . . Á, giống như không có mặc áo lót đã đi ngủ. . . . .

Quả nhiên là quá mệt nhọc, đại khái là từ trong thùng gỗ bò ra nàng liền trực tiếp ngủ đi.

Mặc quần áo xong, Lâm Tri vừa xuống lầu chuẩn bị ăn điểm tâm vừa suy nghĩ làm sao lên vào chỗ của Mạch Khinh Trần xem bọn họ rốt cuộc là ý gì. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.